SAS

DOSARUL NORD-COREEAN

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS 134

Dosarul nord-coreean

În româneşte de VASILE MURGU

Editura TINERAMA, 1999

ISBN: 973–9138–85–3

Gérard de Villiers
La source Yahalom
Malko Productions – Paris

Versiune electronică:

[V2.0]

Corectură [V2.0]: februarie 2025

NOTE:

La scanare s-a constat că volumul original „La source Yahalom” a fost tradus în limba română în doua variante:

— „Sursa Yahalom” Ed. Meteor Press [fără an] – în traducerea lui Marian Tiu

— „Dosarul nord-coreean” Ed. Tinerama, 1999 – în traducerea lui Vasile Murgu, aceasta fiind versiunea de faţă.

Pentru o mai uşoară lectură a romanului, au fost înlocuite notele de subsol, adăugând conţinutul notei de subsol sub formă de text normal între paranteze pătrate, imediat după cuvântul, expresia sau propoziţia de explicat.

În cazurile în care cuvântul de explicat s-a aflat în interiorul unui paragraf iar explicaţiile au fost mai lungi şi ar fi rupt cursivitatea lecturii, explicaţia a fost trecută imediat după sfârşitul paragrafului.

CUPRINS

Capitolul I

Stacy Lak împinse uşa de la intrarea restaurantului *Cipriani*, dar nu putu să meargă mai departe. Vreo zece persoane aşteptau în picioare, în spaţiul dintre intrare şi bar să li se dea o masă. Era arhiplin şi incredibil de zgomotos, pentru că multe femei cu vocea ascuţită ţipau cât le ţinea gura, mai-mai să acopere zgomotul de fond. Sergio, elegantul şef de sală însărcinat cu rezervările, în picioare lângă pupitrul lui se-ntoarse, o zări pe Stacy Lak şi pe faţa lui puţin apatică apăru o expresie de stupefacţie:

— Doamna Lak!! *Good afternoon*, dumneavoastră nu aveţi rezervare?

— Din păcate nu, Sergio! spuse femeia cu un surâs dezolat. Nu mă gândeam să vin. Este chiar atât de greu de găsit o masă?

Sergio scutură din cap, cu o expresie foarte gravă, ca un doctor care se pregăteşte să anunţe un pacient că suferă de un cancer fatal.

— Greu, foarte greu. Priviţi şi dumneavoastră, doamnă Lak!

El arătă cu mâna masa de clienţi, gata să-nfulece, servindu-se cu mâna, pateurile cu trufe albe – specialitatea zilei, la preţul de şaptezeci şi cinci de dolari porţia. Restaurantul *Cipriani* instalat la parterul hotelului *Sherry–Netherland*, între hotelul „Pierre” şi anticariatul „À la vieille Russie”, oferea la vedere doar o intrare fără o copertină măcar şi două nişe cu geamuri protejate cu perdele albe. Fiind totuşi instalat în inima Manhattanului în faţa lui *Plaza Hotel* şi a lui Central Park, în intersecţia lui Fifth Avenue cu 59-e Rue, era unul din restaurantele cele mai scumpe şi cele mai selecte din New York, cu buchetele sale de trandafiri galbeni presărate mai peste tot, cu pereţii săi zugrăviţi sub formă de coajă de ou, cu tejgheaua din lemn de acaju şi mesele sale mici pătrate foarte apropiate, era o replică a lui Harry’s Bar din Veneţia. Totuşi, plafonul jos îl făcea foarte zgomotos, ca o colivie. Chelnerii îi tratau pe clienţi cu o dezinvoltură care aducea a dispreţ. Elegantele new-yorkeze care ciuguleau pe-acolo îşi plăteau notele umflate, dar culmea snobismului, trebuia să-ţi rezervi o masă înainte cu o săptămână.

Un chelner luă cu el grupul care tropăia în faţa tejghelei şi se îndreptară spre două mese, în sfârşit eliberate, iar Stacy Lak zări imediat masa liberă din faţa intrării, învecinată cu unul din stâlpii mari de acaju ai barului.

— Şi aceea? îl întrebă ea pe Sergio, arătând cu degetul în direcţia mesei.

Italianul făcu o mutră dezolată.

— Este rezervată, doamnă Lak, pentru o clientă foarte fidelă, clientă care o ocupă aproape în fiecare zi.

— Dar ea nu-i aici…

Bazându-se pe enorma avere a soţului său iranian, Stacy Lak era decisă să nu renunţe. Introduse mâna în sacul său Hermes şi o bancnotă de o sută de dolari fu transferată discret dintr-o mână în alta. Sergio scoase un oftat mai să-ţi rupă inima şi se resemnă.

— Persoana întârzie, dar o să vină în mod sigur. Până atunci aşezaţi-vă, dar dacă vine, mă înţelegeţi. Nu-i aşa?…

El lăsă fraza neterminată şi Stacy Lak îi adresă un surâs fermecător. Era păcat să risipeşti treizeci de mii de dolari destinaţi ortodonţiei pentru un simplu şef de sală, dar dacă împrejurările o cer…

— Nu-ţi fie teamă Sergio! spuse ea, n-am să mă cramponez.

— Mulţumesc doamnă Lak! replică şeful de sală mai liniştit. Apropo! mai spuse el, aveţi un taior magnific.

— Mulţumesc, zise ea flatată. Îl am de la Mary Gray.

Ea era foarte mândră de acest costum taior din tricot violet elegant şnuruit, pe care-l purta în ciuda faptului că era prea cald pentru acest 1 septembrie. Se-ncheia exact pe gât şi era mulat pe corp atât cât să lase să i se ghicească pieptul opulent. Din fericire adia un pic de vânt. Abia aşezată la masă, Stacy Lak începu să răsfoiască meniul. Odată făcută comanda, nici Dumnezeu, nici diavolul nu o va mai clinti de la această masă. În partea de sus a listei scria:

„Folosirea telefonului portabil dăunează preparării orezului!”. Dedesubt mai figura o recomandare: „Solicităm amabilei noastre clientele feminine să nu abuzeze de parfumuri prea tari şi prea sexy”.

Numai *Cipriani* îşi permitea acest gen de avertismente.

Hotărându-se să se mulţumească doar cu specialitatea zilei, câteva spaghete cu trufe albe, Stacy Lak îşi plimbă privirea satisfăcută asupra

ultimelor sosite, care acum tropăiau în aşteptarea unei mese, aprinzându-şi câte o ţigară cu o brichetă ZIPPO suflată cu aur masiv la „Tiffany”.

*

*   *

Olivia de Portello o luă cu un pas decis pe pasajul pietonal de la intersecţia lui Madison Avenue cu 57-e Rue, când semaforul arăta culoarea verde. Pentru că un imens autobuz al NYTA *[New York Transit Authority]* străbătea 57-e Rue îndreptându-se direct spre ea, tânăra femeie învârti bastonul alb pe care nu-l părăsea niciodată. Autobuzul opri brusc într-un scrâşnet de frâne şi un concert de claxoane. La New York nu erau călcaţi orbii, chiar dacă traversau pe culoarea roşie. Olivia de Portello ajunsese aproape de trotuarul opus, când un apel o făcu să se-ntoarcă.

Un Apollo cu ochi splendizi albaştri şi un păr des pieptănat pe spate, cu faţa plină de farmec în ciuda trăsăturilor un pic rotunjite, îmbrăcat într-un costum de in bej şi o cămaşă sport roşie, îi făcea semne ample de pe trotuarul dinspre Madison Avenue. În ciuda slabei sale acuităţi vizuale, Olivia îl recunoscu fără mare greutate şi se-ntoarse imediat, cu bastonul alb ridicat la orizontală, obligându-l pe şoferul autobuzului să frâneze din nou.

Fără a fi oarbă în totalitate, Olivia suferea de o boală rară, *retinitis pigmentose*, complicată de o degenerare a *maculei*, ceea ce-i redusese vederea cu optzeci-nouăzeci la sută. Această boală fiind evolutivă, în curând urma să fie oarbă de-a binelea.

Ajunsă pe trotuar, ea se aruncă în braţele bărbatului brunet cu aerul de june prim datorită sprâncenelor care aproape se uneau, a ochilor mari, trăsăturilor regulate şi a gurii frumos conturate.

— Ce cauţi aici? îl întrebă Olivia.

— Tocmai am sosit cu cursa. Am trecut pe la tine şi portarul mi-a spus că abia ieşiseşi pe jos, aşa că am fugit după tine.

Frumoşii ochi ai Oliviei se umeziră de emoţie şi-şi strecură braţul sub al lui.

— Vino! te duc la *Cipriani* să dejunezi.

Frumosul brunet ezită o clipă şi o fixă cu un surâs ambiguu.

— Nu prea am timp. Am o întâlnire la ora trei.

În ciuda orbirii sale parţiale, Oliviei nu-i fu greu să vadă privirea tânărului bărbat. Cu un surâs fericit, ea se ridică pe vârfuri şi-şi lipi buzele de gura cărnoasă şi bine conturată.

— Ai dreptate, spuse ea. Vom reveni la mine. În fond nu mi-e prea foame.

Ei se-ndreptară din nou spre Madison Avenue până la 56-e Rue. Imobilul alb în care locuia Olivia de Portello era aproape la colţ. Portarul salută cuplul cu un surâs complice şi ei urcară în ascensor. Abia închiseră uşa cabinei şi tânărul îşi strivi gura de cea a Oliviei, în timp ce mâna îi dispăru sub fusta scurtă. Smotocită ca o slujnicuţă, tânăra protestă gâfâind:

— Aşteaptă!

Degetele amantului ei depărtaseră deja chilotul pentru a-i pune mâna pe clitorisul pe care începu să-l maseze uşor. Olivia simţi că i se înmoaie picioarele. Atârnată de gâtul partenerului său, ea îşi desfăcu picioarele, atât cât îi permitea fusta strâmtă. Deja bazinul îi era scuturat de frisoane. Ea nu putuse rezista niciodată acestei mângâieri.

Foarte pofticioasă, Olivia de Portello juisase în toate ascensoarele din New York. Cu un partener abil, ei îi erau suficiente câteva etaje pentru a atinge culmea plăcerii. Când cabina opri la etajul 8, ea era deja pradă unui orgasm fabulos şi scoase un oftat scurt şi şuierat. Clătinându-se uşor, ea traversă micul hol, văzând stele verzi. Mâna îi tremura atât de tare, încât amantul trebui să bage cheia în broască. Abia ajunşi în apartament, fură primiţi cu mieunaturile lui Whisky şi Vodkă, cele două pisici siameze cu ochii la fel de albaştri ca ai stăpânei lor.

Amantul Oliviei închise uşa cu o lovitură de picior şi o lipi pe tânără de peretele de la intrare tapisat cu mătase brută. Nerăbdător, el începu să desfacă primii nasturi de la taiorul mov, dezvelind un wonderbra din dantelă neagră bine împlinit. Bine înzestrată, cu un piept superb, Olivia spunea că totuşi nu era suficient.

Amantul ei îi smulse sutienul şi îi luă sânii în mâini, îndepărtând brelocurile suspendate de un gros lănţişor de aur, o figură braziliană, un Buda, un lornion şi o cruce.

Cu bazinul împins înainte, cu ochii închişi şi respiraţia sacadată,

Olivia savura acest brutal viol. Abdomenul o frigea de parcă un milion de ace se-nfigeau în carnea delicată a sexului său. Supusă, încântată, transformată în păpuşă fără voinţă, ea-l lăsa pe amantul ei să-i maltrateze sânii, să se joace cu sfârcurile, frecându-le în mâinile sale mari.

— Îţi place, îţi place? o întreba el cu anxietate.

Era preocupat să fie totdeauna cel mai bun.

— Da! suflă ea.

Cu febrilitate, ea îi desfăcu fermoarul de la pantalonul de pânză, eliberând un sex lung în erecţie de care ea se agăţă ca un naufragiat de frânghia ce i se aruncă.

Grohăind excitat, amantul său abandonă sânii deja marcaţi de vânătăi şi începu să-i ridice fusta dezvelindu-i ciorapii negri bine întinşi pe coapsele foarte albe. Cu un gest brutal, el îi dădu jos chilotul de satin de-a lungul coapselor Oliviei şi-şi lipi abdomenul de al ei. Când Olivia simţi membrul cald şi dur lipit de abdomenul ei, crezu că leşină.

Deja tânărul bărbat îşi îndoia genunchii. După o scurtă tatonare, cu o lovitură puternică de bazin, o pătrunse în întregime.

Olivia simţi că i se taie respiraţia. Avea impresia că sexul lui cărnos o pătrunsese până în inimă. Ea îşi depărtă şi mai mult picioarele şi-şi basculă bazinul ca să fie mai bine penetrată, rămânând sprijinită de perete doar cu umerii. Se simţi cuprinsă de un orgasm irezistibil şi începu să se onduleze gâfâind.

În acel moment, cu o cruzime bine calculată, amantul ei se retrase, smulgându-i un protest vehement.

— Nu!

Dar, deja el o luase de mână, ducând-o în dormitor şi o împinse pe pat, unde căzu cu faţa în jos. El o apucă de coapse şi o obligă să îngenuncheze. Olivia scoase un ţipăt ascuţit, atunci când simţi membrul lung penetrând-o prin spate. De data asta, amantul ei nu se întrerupse, împingând de fiecare dată cu toată forţa ca pentru a o despica în două, bine aşezat pe coapsele sale. Oliviei nu-i trebui mult timp ca să juiseze cu un urlet sălbatic. Imediat amantul ei o imită, golindu-se într-un ultim elan.

Ei căzură împreună pe patul de aramă pe care Olivia îl comandase

special de la Claude Dalie la Paris, pentru posibilităţile interesante pe care le oferea. Ei nu-i displăcea să fie acostată. Îşi recăpătă suflul. Unul dintre siamezi sări lângă ei şi începu să adulmece cu interes sexul încă în stare de erecţie al bărbatului. Olivia îşi coborî ochii pe ceasul său Breitling Aerospace cu afişaj special conceput pentru vederea ei deficitară. Era două şi cinci.

— Mai ai un pic de timp? îl întrebă ea.

— Foarte puţin.

Cu un surâs lacom, ea luă sexul de-acum moale al bărbatului şi-l băgă uşor în gură. Ea voia să mai juiseze o dată şi din pricina asta, lui n-o să-i pară rău dacă sare peste masa de prânz.

*

*   *

Omul în tricou şi pantalon negru din doc, cu faţa ascunsă de nişte ochelari negri, cu un sac de pânză atârnat de burtă cobora pe trotuarul de la est de Fifth Avenue strecurându-se pe rolele sale prin mulţime. Părea ca de cincizeci de ani, dar nu şoca pe nimeni văzându-l cum era echipat ca un tânăr. Rolerii erau în vogă la New York, fără limită de vârstă, nepoluanţi, rapizi şi economicoşi. Într-un oraş în care nu te puteai deplasa decât cu metroul, în autobuz sau în taxi din cauza restricţiilor draconice privind staţionarea, era un mijloc de deplasare sportiv şi rapid.

Fără să se oprească, rolerul scoase o brioşă din sacul care-i atârna pe burtă şi muşcă din el. Ajuns în dreptul hotelului *Sherry-Netherland*, încetini şi se opri ca şi când ar căuta drumul. Timp de câteva secunde, el observă faţada din piatră gri a restaurantului *Cipriani*, mestecându-şi brioşa.

Terminând de mâncat, se îndreptă spre uşa restaurantului tot cu rolele în picioare şi o împinse..

Sergio – şeful de sală – văzându-l se înnegri un pic la faţă. Nu prea părea a fi genul de oameni care frecventau de obicei localul. Totuşi, la New York nu trebuia să te miri de nimic. Într-o zi, Sergio îi arătase intrarea de serviciu proprietarului lui World Trade Center care era îmbrăcat ca un instalator. Arborând surâsul cel mai comercial, îl interpelă pe noul venit:

— Sir! Dumneavoastră aveţi rezervare?

Fără să-i răspundă, necunoscutul făcu un pas în direcţia mesei la care Stacy Lak se pregătea să înceapă să mănânce spaghetele cu trufe albe, oprindu-se chiar în faţa ei. Văzând atâta dezinvoltură, Sergio nu-i mai dădu nicio atenţie. Probabil că era aşteptat.

*

* *

Stacy Lak ridică ochii spre omul care tocmai se oprise în faţa ei, întrebându-se dacă-l mai văzuse în altă parte. Cu un gest natural, el ridică capacul sacului său şi băgă o mână înăuntru. Când o scoase, în ea era un obiect negru mat. Stacy Lak nu mai văzuse de aproape un pistol mitralieră, dar dintr-odată se simţi în pericol. Strigătul ei atrase atenţia unei duzini de clienţi şi-l făcu pe Sergio să tresară. Fără să clipească, omul cel solid îndreptă ţeava armei spre tânăra şi eleganta femeie şi apăsă pe trăgaci. Se auzi o serie de explozii surde estompate de zumzetul conversaţiilor. Stacy Lak aruncată spre perete, tresări ca o marionetă trasă de fire invizibile apoi căzu într-o parte.

Asasinul pusese deja arma în sacul de pânză şi se-ntoarse. Dacă Sergio nu s-ar fi uitat la faţa însângerată a clientei sale, ar fi zis că nu s-a întâmplat nimic. Ca într-un vis, el îl văzu pe omul solid cu ochelari negri trecând din nou prin faţa lui şi ieşind din restaurant.

În afara clienţilor din imediata apropiere a victimei, nimeni nu auzise nimic din cauza zgomotului mare din local.

Lui Sergio îi trebuiră câteva secunde ca să reacţioneze, apoi fără să stea pe gânduri, fugi în urmărirea asasinului. Ieşind pe trotuar, el îl văzu pe roler la semaforul lui 59-e rue, pregătindu-se să traverseze Fifth Avenue în direcţia lui Central Park şi a hotelului *Plaza*. Îngrozit şi neputincios privi în jurul său căutând ajutor. Inima îi bătea cu putere. O maşină a poliţiei era oprită la câţiva metri distanţă pe Fifth Avenue, aşteptând culoarea verde a semaforului. El fugi spre ea strigând:

— *Officer! Officer!*

Credence Chandler, poliţista care conducea, ridică ochii şi-l întrebă pe un ton blazat:

— *Yes, Sir?*

— S-a întâmplat un omor! spuse Sergio, în restaurant. Asasinul este tipul solid în negru de colo! Priviţi! Tocmai traversează.

La cuvântul „omor”, poliţista neagră sări din maşina albastră şi se uită în direcţia indicată, chiar în momentul în care bărbatul se uita în direcţia lor. El îi fixă câteva clipe, apoi continuă liniştit să traverseze.

El îi păru atât de calm lui Credence Chandler, încât aceasta se-ntrebă dacă nu are cumva de-a face cu un nebun. New Yorkul era plin de paranoici. Chiar în acel moment, un al doilea şef de sală ieşi din *Cipriani* strigând:

— Cheamă poliţia! Cheamă poliţia! Femeia a murit.

De astă dată, Credence Chandler realiză gravitatea situaţiei. Dădu un ordin scurt coechipierului rămas în cruiser [maşina poliţiei]. Acesta declanşă imediat sirena şi girofarul înainte de a porni spre exterior. Asasinul traversase deja Fifth Avenue care înconjura Grand Army Plaza, mergând de-a lungul trăsurilor oprite. El mergea pe role fără să întoarcă capul.

Cei doi poliţişti desfăcură bridele pistoletelor lor, un Browning mare de 9mm şi se lansară traversând pieziş Fifth Avenue. Cu circulaţia existentă, era imposibil să foloseşti automobilul. Din fugă, Credence Chandler chemă ajutoare printr-un microfon agăţat de umăr. Dacă asasinul lua prea mare avans, era imposibil să mai fie prins. Fugind de i se loveau călcâiele de fund pe carosabilul lui 59-e Rue de-a lungul lui Central Park, tatonată de coechipierul său, ea ţipa din toate puterile:

— *Police! Freeze! [Poliţia! Nu mişcaţi!]*

Rolerul cel solid acceleră. El izbutea uşor să prindă avans. Credence Chandler fără să ezite, trase un foc în aer şi strigă din nou:

— *Stop! Or I shoot you!*

Ea l-ar fi putut atinge uşor, dar să tragi într-un suspect pe la spate, nu era văzut cu ochi buni. Ordinele sunau „zero incidente”. Apelul i se pierdu în zgomotul produs de circulaţie, dar focul de armă atrase atenţia birjarilor cu trăsurile aliniate în lungul trotuarului. Unul dintre ei îl zări pe omul în negru cu cei doi poliţişti pe urmele lui. Fără să ezite el sări de la tocul lui în mijlocul străzii, ridicându-şi biciul mare cu mâinile îndepărtate. La cei o sută nouăzeci şi doi de centimetri ai săi, nu avea de ce se teme.

Asasinul realiză că i se barează drumul. La stânga venea şirul de maşini de pe 59-e Rue, iar la dreapta erau trăsurile aliniate lângă trotuar.

Băgând din nou mâna în sac, el scoase arma. Nimeni de pe trotuar nu auzi exploziile, dar birjarul se clătină, scăpă biciul şi se rostogoli între roţile trăsurii sale. Atunci criminalul viră brusc şi se strecură printre două trăsuri pentru a se urca pe trotuarul din lungul lui Central Park.

*

*   *

Credence Chandler îl văzu căzând pe birjar. Deşi nu văzuse arma criminalului care era cu spatele la ei, ea înţelese imediat ce s-a întâmplat. Asta schimba toată situaţia. Ea nu mai era în prezenţa unui suspect, ci a unui criminal. Din fugă anunţă prin microfon:

— Omor pe 59-e Rue în faţa lui *Plaza*. Trimiteţi o ambulanţă. Criminalul fuge spre vest. Om solid, îmbrăcat în negru, pe role. Înarmat şi periculos.

Fugind pe trotuar, asasinul lua din nou avans. În curând, urma să dispară în mulţime. Credence Chandler era furioasă la culme văzând cum se măreşte distanţa faţă de cel pe care-l urmărea. Coechipierul ei, mai puţin sportiv, era şi mai departe. Deodată, la vreo sută de metri în faţa ei, zări o maşină de patrulare care declanşase girofarul şi sirena. Captaseră apelul ei.

Ea strigă din nou în microfonul său pe frecvenţa poliţiei:

— *Pull to the courb! He is running full west! [Parcaţi! El fuge spre Vest.]*

Maşina care venea dinspre Midtown North Precinct blocă strada. Câteva clipe mai târziu, Credence Chandler zări venind pe trotuar în faţa asasinului două uniforme albastre. Colegii ei urmau să-i bareze drumul.

Omul în negru, de asemenea îi zărise. El se opri brusc şi se întoarse, văzând-o pe Credence Chandler care fugea spre el. Gândindu-se probabil că s-ar descurca mai uşor cu o femeie decât cu doi bărbaţi, se năpusti spre ea. Credence Chandler îl văzu căutând cu mâna în sac. Cu pulsul accelerat la 120, ea se opri, prinse tocul pistolului cu ambele

mâini cu picioarele depărtate, aplecată-n faţă ca la antrenament şi strigă:

— *Freeze! Now!*

Din cauza zgomotului produs de circulaţie, omul n-o auzi, dar poziţia ei era fără echivoc. Cu gâtul uscat, ea aşteptă să vadă apărând pistolul-mitralieră ieşind din sac, înainte să tragă. Pistolul mare îi zvârlea mâna. Cu respiraţia oprită, ea-l îndrepta în jos după fiecare explozie. Ea nu-şi dădu seama când golise un încărcător. Deodată manşonul rămase deschis şi percutorul clacă în gol. Împietrită de oroare, la început avu impresia că nu a atins ţinta. Omul cel voinic pe role continua să vină spre ea. Cu înfrigurare, ea luă un al doilea încărcător din centiron, dar nu mai avu timp să-l pună în armă.

Asasinul după ce se clătină, căzu la trei metri de ea şi rămase nemişcat pe trotuar.

Stăpânită de emoţie, Credence Chandler îşi reîncărcă arma, ridică piedica şi înaintă precaută spre omul întins pe trotuar.

— *Frezee!* repetă ea. *Pull out your arms! [Sus mâinile!]*

Ceilalţi doi poliţişti care veneau dinspre Midtown North Precinct, ajunseră la rândul lor gâfâind. Omul în negru nu mai mişca. Unul dintre poliţişti se aplecă şi-l întoarse cu faţa în sus. Ochii lui ficşi îi făcură să înţeleagă că era mort. Mai multe proiectile trase de Credence Chandler îi atinseseră în plin pieptul. Acum se auzeau sirene din toate părţile. O mulţime de uniforme umpluseră trotuarul lui 59-e Rue.

Percheziţionară mortul şi scoaseră din sacul lui un pistol-mitralieră Skorpio cu amortizor.

— Este un asasin al mafiei sau al traficanţilor narco, spuse un poliţist, un profesionist.

În fundul sacului lui găsiră un paşaport belgian pe numele Gilbert Rimbert, domiciliat la Shaarbeck 9 Ridderstraat, Belgia. El era curat, cu excepţia unei vize de intrare în Statele Unite, acordată cu o săptămână în urmă.

— Este o treabă pentru FBI, spuse un poliţist.

Credence Chandler şocată, stătea tăcută privindu-l pe omul pe care îl omorâse. Era prima dată când i se întâmpla asta.

— Trebuie să mergem la *Cipriani*. Acolo este victima.

Zumzetul de stup din *Cipriani* făcuse loc unei linişti de mormânt. Singurii care se mişcau în restaurant erau poliţiştii în uniformă sau în civil, aproape la fel de numeroşi ca şi clienţii. Aceştia din urmă fuseseră rugaţi să nu se mişte până la noi ordine. Li se stabilea identitatea pentru ca apoi să fie interogaţi. Poliţiştii de la brigada „Omucideri” nu prea erau în apele lor: acolo erau doar oameni bogaţi şi cunoscuţi care deja începuseră să se plângă.

Pentru a douăzecea oară, Sergio, alb ca o faţă de masă, povestea ce văzuse, adică nu prea mare lucru.

— Dumneavoastră o cunoşteaţi bine pe această femeie? întrebă locotenentul de la „omucideri”.

— Bineînţeles! era o foarte bună clientă, răspunse şeful de sală. Pentru asta am acceptat-o fără rezervare. Persoana care rezervase masa, nu venise.

— Aveţi impresia că asasinul cunoştea victima? întrebă ofiţerul.

— El s-a îndreptat spre ea fără ezitare, răspunse Sergio.

— Şi-au vorbit?

— Nu ştiu pentru că eram cu spatele la ei.

— Ce mai ştiţi despre ea?

Sergio scutură capul încurcat.

— Nu prea mare lucru. Soţul ei este un iranian foarte bogat. Ea nu lucra.

— Şi pe plan sentimental?

— Nu ştiu nimic.

Detectivul înţelese că nu va afla mai mult. Se-ntoarse spre corpul întins pe banca acoperită cu mai multe feţe de masă pătate de sânge. Un colţ din taior atârna. Stacy Lak fusese fulgerată de mai multe proiectile de 9 mm în piept şi în cap.

Nu se dusese încă să se întâlnească cu soţul ei.

Locotenentul de poliţie privi perplex corpul. Acest omor fusese săvârşit de un profesionist. Pentru ce însă, un asasin din Belgia, venise să omoare într-un restaurant la modă o americancă căsătorită cu un bogătaş iranian? În mod evident era un contract. Dar în contul cui?

Capitolul II

Norman Biden pătrunse în biroul Diviziei Operaţiuni de la etajul şapte al lui Main Building din centrul complexului Langley care adăposteşte pe cei cincisprezece mii de funcţionari ai C.I.A.

— *Sir!* am obţinut dosarul, îl anunţă el cu un surâs radios pe buze.

— Prin cine? întrebă imediat Dan Leroy, directorul DDO temându-se de o posibilă complicaţie.

— Un tip de la F.B.I., căruia i-am făcut destule servicii. El urmează să fie numit la Moscova şi i-am promis că-l voi ajuta acolo. Mi-a jurat că nimeni nu este la curent.

— Cum de a avut el acces?

— L-a cerut de la New York, pretextând că vrea să-i interogheze pe oamenii de aici amestecaţi în Irangate.

— De ce Irangate?

— Soţul victimei este iranian.

Dan Leroy aruncă o privire neliniştită subordonatului său, unul dintre şefii de misiune din DDO.

— Este ceva adevăr acolo?

— Nimic, afirmă imediat Norman Biden. Hormouz Lak n-a făcut niciodată politică. El a plecat din Iran în 1979, puţin înainte să ajungă la putere ayatolahul Khomeiny şi era posesorul unei considerabile averi pe care a mai mărit-o în continuare. L-am „puricat”. Numele lui nu apare în niciuna din combinaţiile iraniene. Trăieşte la New York, face afaceri legale şi ducea o viaţă de familie liniştită cu soţia sa care era o femeie încântătoare, fosta lui secretară cu care s-a căsătorit.

— Clasic, spuse Dan Leroy.

Calm, el luă o ţigară Gauloises blondes din pachetul de pe birou şi o aprinse de la bricheta Zippo cu emblema C.I.A. Aflat mai demult în post la Paris, el prinsese gustul ţigărilor franţuzeşti.

Stacy Lak fusese asasinată în urmă cu zece zile la New York şi F.B.I. nu poseda nici cel mai mic indiciu, în ciuda faptului că viaţa tinerei femei fusese studiată în amănunt. Totul era foarte limpede. Avea o viaţă mondenă lipsită de griji, fără nicio aventură amoroasă. La fel era

şi situaţia soţului ei. El era un om integru aparţinând sectei Ba'ais, adică nu fuma, nu bea şi nu-şi înşela soţia. Cât despre afaceri totul era limpede, asociaţi americani, afaceri curate, niciun fel de conflicte, nici măcar litigii mărunte. Tulburat de moartea soţiei sale, el promisese un premiu de un milion de dolari pentru cel care va reuşi să elucideze misterul.

Clienţii de la *Cipriani* fuseseră şi ei trecuţi prin filtru. În afară de câţiva escroci şi câteva prostituate, nu a rezultat nimic.

F.B.I.-ul se gândise la eventualitatea unei lovituri îndreptate împotriva restaurantului, dar mafia nu se interesase niciodată de acesta. Asasinarea lui Stacy Lak părea lipsită de orice mobil.

În privinţa asasinului, lucrurile nu duceau mai departe. Paşaportul găsit la el era un fals, foarte bine elaborat şi copia sa se găsea în dosar. Probabil că viza şi-o luase la sosirea pe aeroportul Kenedy la venirea din Bruxelles şi probabil urma să folosească alt paşaport pentru a se întoarce în Belgia. Amprentele sale digitale fuseseră difuzate tuturor agenţiilor federale, precum şi celor o sută optsprezece raliate la Interpol, fără niciun rezultat.

El părea sosit de pe altă planetă. Hainele şi rolele fuseseră cumpărate la New York. În camera sa de la *Holiday Inn* de pe 57-e Rue nu se găsise nimic. Portretul lui fusese difuzat peste tot, fără niciun rezultat. Totuşi, el se comportase cu un sânge rece năucitor, ca un asasin de profesie. Alt element surprinzător: în canalul auditiv al urechii sale drepte, el purta un receptor VHF, imposibil de văzut din exterior. Acest microEAR VHF, funcţionând pe banda între 138 şi 139 Mhz putea recepţiona comunicări de la mai mulţi kilometri distanţă fără niciun echipament exterior. El fusese adoptat de F.B.I., Secret Service şi mai multe unităţi ale Forţelor Speciale din lume. Prezenţa sa asupra asasinului indica o operaţiune planificată în legătură cu alţi complici. Ancheta scosese la iveală faptul că în ziua aceea, Stacy Lak venise pe jos de la domiciliul său din 470 Park Avenue la *Cipriani*. Ea putea fi deci supravegheată cu uşurinţă.

Dan Leroy citi cu atenţie raportul F.B.I., trăgând din ţigara sa Gauloises blondes. Expertizele balistice nu conduseseră la niciun rezultat relevant. Era imposibil de stabilit provenienţa pistolului-mitralieră Skorpio, seria sa fiind ştearsă cu acid. Asemenea arme nu se

mai găsesc în lumea întreagă. Era posibil să fie cumpărată în SUA sau în altă ţară.

Norman Biden îşi mângâie gâtul şi întrebă:

— *Sir!* Pentru ce vă interesaţi de acest dosar?

C.I.A. dorise să-şi procure dosarul de la F.B.I. fără să-l ceară special pentru a nu-i da timp „Biroului” să-l „prelucreze” conform obiceiului său. În cazul acesta, din păcate, rezultatul nu fusese deosebit, faţă de ce apăruse în presă.

Dan Leroy închise dosarul şi afişând un surâs înţelegător, ridică capul. Deşi fusese jucător de basseball, el avea multă fineţe.

— Este un proces total speculativ, spuse el. În primul rând faptul că soţul victimei este iranian. Chiar dacă F.B.I. nu a găsit nimic, noi suntem mult mai bine dotaţi ca să continuăm cercetările. Apoi mai este vorba şi de modul de operare, constând într-un „contract”, prezenţa unei arme automate echipată cu amortizor, un asasin care vine nu se ştie de unde, un aparat VHF sofisticat, un paşaport fals de calitate excepţională, niciun mobil aparent. Asta la ce concluzie conduce?

— Mafia? În fine, una dintre mafii.

— Da! aprobă şeful DDO. Şi pe urmă?

Norman Biden reflectă câteva secunde înainte să răspundă:

— Un serviciu?

Faţa lui Dan Leroy se lumină şi el se-ntinse confortabil în fotoliu trăgând cu voluptate din ţigareta sa Gauloises blondes.

— Ei bine, da! zise el înainte să sufle fumul. Ceea ce m-a frapat în poveştile apărute în ziare, este paşaportul. Nici cei mai bogaţi mafioţi nu dispun de material pentru a confecţiona un adevărat „fals” paşaport. Nu există decât câţiva specialişti în servicii. Acest asasin a fost pur şi simplu ghinionist. Dacă o maşină a poliţiei nu ar fi fost amestecată într-un blocaj de circulaţie în faţa restaurantului nu am fi aflat nimic despre asasinat.

— O.K! Ce facem în continuare? întrebă Norman Biden.

Veţi merge din partea mea la Technical Division şi le veţi cere să studieze acest paşaport. Poate că asta nu va duce la nimic. În acest caz vom aştepta un miracol, să sară iepurele de undeva. Dacă însă ei au o pistă, atunci noi o vom urma.

*

* *

Norman Biden privi câmpul înecat cu buruieni care înconjura aeroportul Bucureştiului. Cerul era monoton şi negru ca o pânză cerată. Clădirile aerogării erau vechi şi murdare, funcţionarii morocănoşi, prost îmbrăcaţi cu faţa ursuză sub caschetele plate. Nicolae Ceauşescu murise de aproape zece ani, dar ţara părea a nu se fi schimbat deloc. Dacă cineva i-ar fi spus cu o săptămână mai devreme că va veni în România, nu ar fi crezut. Numai că, aşa cum sperase Dan Leroy, Serviciul Tehnic al C.I.A. avusese o idee…

Abia trecuse de controlul poliţiei, când zări un om tânăr purtând un impermeabil ţinând în mână o pancartă cu numele lui. El se apropie.

— Sunt John Jay, se prezentă tânărul. Şeful C.O.S. *[Şeful sucursalei C.I.A.]* m-a trimis să vă întâmpin. V-am rezervat o cameră la *Intercontinental*, foarte aproape de ambasadă. Avem întâlnire în această după-amiază la S.R.I. cu generalul Tudor Postelnicu.

— Ei acceptă să colaboreze? se miră încântat agentul C.I.A.

John Jay luă valiza şi surâse maliţios.

— Am făcut ceea ce trebuia… cu ei se lucrează mai uşor decât cu D.I.E. [Departamentul Informaţii Externe], care nu ne prea au la inimă. Sper, în fine, că nu aţi venit degeaba.

Ei se urcară într-un Chevrolet care părea un Rolls în mijlocul atâtor Dacii şi Oltcituri vechi, amestecate cu câteva Mercedesuri obosite. Şoseaua Kiseleff care ducea spre centrul oraşului era încadrată de vile vechi sau de blocuri hidoase cenuşii. Acest oraş monoton, aproape fără magazine, cu bulevardele prea largi pentru o circulaţie aşa de redusă, udat de o ploaie măruntă şi rece, degaja o tristeţe fără margini. Norman Biden regreta soarele Washingtonului, unde luna septembrie era magnifică.

Intercontinentalul aflat în imediata apropiere a Teatrului Naţional, era mai puţin sinistru decât restul oraşului. John Jay îl anunţă pe Norman Biden:

— Voi veni să vă iau pe la ora două şi jumătate. Aveţi timp să vă odihniţi un pic.

Norman Biden plictisit de moarte, se băgă sub duş. Ancheta sa

avusese un start slab. Serviciul Tehnic al C.I.A. nu era capabil să indice o pistă credibilă. Singura indicaţie pe care o obţinuse, se referea la excepţionala calitate a falsului paşaport aflat în posesia asasinului lui Stacy Lak. Numai un laborator foarte bine dotat l-ar fi putut confecţiona. Chiar şi belgienii cărora le fusese arătat, rămăseseră uluiţi, aşa că începu să telefoneze serviciilor diverselor ţări cu care C.I.A. avea acorduri.

Fusese o muncă plicticoasă în urma căreia apăruseră primele rezultate. După multe răspunsuri negative, B.N.D. – Serviciul de securitate al Germaniei îi trimise un fax indicând că acel paşaport semăna mult cu documentele similare preluate de la fosta R.D.G. Aceste paşapoarte aparţinuseră grupului de terorişti al lui Carlos şi conform celor spuse de oamenii STASI, fuseseră fabricate de securitatea română.

Norman Biden primise prin fax fotocopia unui paşaport belgian semănând ca două picături de apă cu cel găsit asupra ucigaşului lui Stacy Lak. Urmară apoi negocieri cu românii timp de câteva zile, care acceptară să-l primească. Se apropia de scopul urmărit. Înfăşurat în prosop, el se hotărî să se odihnească puţin. Dormea adânc când sună telefonul. Abia avu timp să se îmbrace la repezeală.

Abia instalat în Chevrolet, el întrebă nerăbdător:

— Credeţi că o să meargă?

Cu un surâs complice, John Jay scoase din buzunar o cutie de bijuterii pe care o deschise. Ea conţinea un superb cronograf Breitling Blackbird din oţel strălucitor.

— Generalul Postelnicu adoră ceasurile frumoase, replică el. Ar trebui să devină cooperant.

*

*   *

Generalul Postelnicu era mult trecut de cincizeci de ani şi avea un păr des negru. Îmbrăcat cu un costum la două rânduri prost croit, el avea un aer neutru ca al tuturor *aparatcicilor* din Est. Cu abilitatea unui prestidigitator, el făcu să dispară cutia cu ceasul într-un sertar şi strânse viguros mâna lui John Jay.

Compromis până peste cap cu regimul lui Ceauşescu, el se

reabilitase lansând un mandat de arestare contra celor doi Ceauşeşti în timpul „revoluţiei”, fapt care-i permisese să se menţină în post. Lângă el se găsea o femeie pe post de translator, cu faţa inexpresivă, îmbrăcată în pantaloni, care vorbea engleza cu un accent cântat. Biroul generalului se afla la al treilea etaj al sediului S.R.I., chiar în faţa palatului Ceauşeştilor. Era o cameră cu pereţii goi, mobilier sărac şi geamurile murdare. Norman Biden expuse motivul vizitei sale. În timp ce el vorbea, un nou venit, mic de statură, grăsuţ, îmbrăcat într-o canadiană verzuie, se strecură în birou şi rămase în picioare într-un colţ. Când agentul C.I.A. isprăvi de vorbit, generalul Postelnicu îi mulţumi cu un surâs cald şi-i făcu cunoscut prin intermediul traducătoarei:

— Mă bucur să pot colabora cu dumneavoastră. L-am chemat pe lt. col. Dimitriu Popescu, cel care a condus până în 1985 serviciul însărcinat cu confecţionarea anumitor documente. Puteţi să-i arătaţi ce aţi adus?

Norman Biden îi întinse fotocopia paşaportului belgian pe care lt. col. Popescu o examină timp îndelungat, înainte de a comenta în limba română.

— El crede că acest document a fost confecţionat de serviciul său, traduse interpreta.

Norman Biden era cât pe ce să strige „bingo”! El se mulţumi să-i adreseze un surâs călduros ofiţerului în retragere şi întrebă:

— Cui erau destinate?

Lt. col. se lansă atunci într-un lung discurs, tradus câteva clipe mai târziu într-o formă lapidară:

— Dumnealui nu ştie.

Agentul C.I.A. crezu că nu înţelesese bine.

— Cum nu ştie? Probabil că le-a înmânat cuiva.

Avu loc un nou schimb de cuvinte în limba română. Generalul asculta fumând o ţigară, detaşat. În birou era frig.

— Aceste paşapoarte erau comandate de D.I.E., traduse interpreta. Lor li s-au înmânat.

Atunci interveni generalul Postelnicu:

— D.I.E. este serviciul nostru „extern”, explică el. Era o comandă din partea lor.

Stăpânindu-şi furia, Norman Biden insistă:

— Trebuie deci să mă întâlnesc cu cineva de la D.I.E?

— Cred că ar fi mai bine, fu de acord generalul Postelnicu.

Norman Biden se-ntoarse spre John Jay:

— Puteţi aranja asta?

Americanul ridică capul cu un surâs un pic încurcat.

— Desigur. Domnule general puteţi să-mi indicaţi persoana potrivită?

— Bineînţeles, răspunse generalul român, foarte îndatoritor. Am să vă telefonez mai târziu. Trebuie să mă informez.

Se vedea clar că vrea să-şi merite ceasul primit.

Cei doi americani părăsiră biroul. Le era foame. „Geniul Carpaţilor” era mort, dar românii rămăseseră la fel de încorsetaţi. Pe culoar, John Jay remarcă cu voce joasă:

— Cu ăştia de la D.I.E. n-o să fie uşor. Noi nu avem nicio legătură cu ei. Acolo s-au refugiat toţi cei care au plecat din securitate şi nu şi-au schimbat mentalitatea. În sfârşit, cred că generalul Postelnicu este obligat să ne ajute.

Noaptea se lăsase dintr-odată şi Norman Biden strivit de oboseală visa la un pat, aşa cum un câine visează la un ciolan, blestemându-se că făcuse o călătorie atât de lungă pentru un rezultat atât de modest. El obţinuse confirmarea că paşaportul găsit asupra asasinului lui Stacy Lak fusese confecţionat la Bucureşti. Miezul problemei era de a şti pentru cine?

*

* *

— Avem întâlnire cu colonelul în retragere Vado Ilescu, îl anunţă la telefon John Jay a doua zi de dimineaţă. Ne aşteaptă la amiază la el.

— Bravo! spuse Norman Biden care nu dormise mai mult de cinci ore. A lucrat la D.I.E.?

— După spusele generalului Postelnicu, lui i s-au înmânat paşapoartele confecţionate. Erau în număr de vreo sută. Unele au ieşit la iveală după aceea, altele nu. Cele mai multe au fost recuperate de nemţi.

După ce închise telefonul, trimisul special al C.I.A. se întinse din

nou. Balconul oferea o privelişte dezagreabilă spre Teatrul Naţional şi un şantier. Camerele erau reci şi impersonale. El citi un roman poliţist, căznindu-se să-şi omoare timpul şi la douăsprezece fără un sfert coborî.

Ajutat de o hartă a Bucureştiului, John Jay intră într-un cartier de vile aproape elegante un pic mai la est. Aproape părea că ieşiseră din oraş. Se opri în faţa unei clădiri din piatră cenuşie înconjurată de o grădină prost întreţinută. Colonelul Ilescu, un tip chel, zdrenţăros, cu o faţă ovală, părea să-i aştepte, căci le deschise uşa aproape înainte ca ei să fi sunat. După o scurtă strângere de mână, îi introduse într-un salon meticulos aranjat cu nişte cronografii oribile pe perete, între care şi un portret al lui Nicolae Ceauşescu. Ei se aşezară în faţa unei mese joase şi John Jay deschise discuţia. Colonelul Ilescu vorbea engleza. Îl ascultă pe John Jay după care spuse:

— Îmi amintesc foarte bine de comanda şefului meu.

— Cui le erau destinate paşapoartele?

— Îmi pare rău că nu am dreptul să vă spun pentru că atunci când am părăsit serviciul, am semnat un angajament scris, spuse el fără nicio intonaţie.

Cel puţin, fusese cinstit.

Norman Biden simţi nevoia să intervină:

— România şi SUA sunt de acum ţări aliate, sublinie el. Pactul de la Varşovia nu mai există, ca de altfel şi U.R.S.S. Noi avem nevoie de această informaţie pentru a descoperi pe responsabilii unei crime.

Colonelul Ilescu fixă masa lăcuită, total indiferent. În mod clar, el nu aştepta nimic altceva decât ca cei doi americani să plece. John Jay şi Norman Biden se străduiseră două ore să-l determine să-şi schimbe atitudinea, fără niciun rezultat. Era clar că-i primise pe cei doi străini din ordine superioare, dar nu era dispus să le dea lămuririle cerute. De voie, de nevoie, ei se ridicară şi plecară.

Până la Ambasada aflată pe strada Tudor Arghezi, nu schimbară niciun cuvânt. Şeful agenţiei James Sperry cu barba sa cenuşie bine aranjată şi cu aerul său blând, semăna cu un bătrân cu vederi stângiste. Ascultă relatarea celor doi fără să pară surprins, apoi scutură din cap fără să-şi ascundă descurajarea.

— Asta nu mă miră deloc. Nicio ţară nu a rămas mai comunistă ca

România. Revoluţia din 1989 a fost o manipulare a securităţii pentru a permite *aparatcicilor* comunişti să-şi păstreze poziţiile în ţară şi au reuşit de minune. Amintiţi-vă de falsele lor măceluri de la Timişoara! Astăzi există în România două categorii de oameni: cei care refuză să colaboreze şi cei care mimează colaborarea. Dumneavoastră aţi întâlnit ambele categorii.

Norman Biden îl privi descurajat.

— Deci mă voi întoarce cu mâinile goale?

Şeful nu răspunse imediat. După câteva clipe, zise prudent:

— Ar mai fi o şansă minimă. Este vorba de fostul patron al securităţii, Nicolae Pacepa.

— Credeţi că va accepta să vorbească? întrebă Norman Biden, descurajat de primirea lui Ilescu.

— El a mai făcut-o cu alte ocazii.

— Unde-l putem găsi?

— La Penitenciarul Bucureşti. A fost condamnat la douăzeci de ani de închisoare pentru crimele sale. L-au băgat acolo unde-i ţinea el pe opozanţii regimului lui Ceauşescu. Este o canalie oribilă, dar încearcă să facă tot felul de avansuri doar, doar, va scăpa mai repede. La şaizeci şi şapte de ani are toate motivele să se grăbească.

— L-am putea vizita la închisoare? întrebă Norman Biden cu o nouă speranţă.

— Cred că John Jay poate aranja treaba asta, decise şeful agenţiei. El este în bune relaţii cu procurorul general militar al României. Acesta face tot posibilul să ne facă pe plac. La rândul lui are nevoie să-şi lustruiască blazonul.

John Jay se ridică:

— Mă duc chiar acum să-i fac o vizită.

Norman Biden la rândul său, frânt de oboseală, se ridică:

— Aş vrea să trimit o telegramă la Langley, ceru el. Şeful cifrului o fi liber?

— Mai bine lăsaţi pe mâine, îl sfătui James Sperry. Poate veţi avea veşti mai bune.

Cu această speranţă, ei se despărţiră.

Trimisul special al C.I.A., tocmai ajunsese în camera sa de la *Intercontinental*, când, sună telefonul.

— Procurorul general ne-a dat autorizaţia să-l vizităm pe Nicolae Pacepa, îl anunţă John Jay bucuros. Vom merge la penitenciar mâine dimineaţă.

*
*   *

În spatele giganticei porţi de fier cu vopseaua scorojită, dădură cu ochii de un univers de-a dreptul kafkian: o curte mare în care se plimbau câţiva prizonieri cu feţele supte de malnutriţie. Ei le aruncară vizitatorilor însoţiţi de inevitabilul translator, nişte priviri indiferente. Un gardian îi conduse într-un vorbitor întunecos ca o pivniţă, unde era o masă împărţită în mai multe compartimente, fixată de sol, între două taburete. Se auziră zgomote de paşi, apeluri şuşotite. Era foarte rece. Se auzi un scârţâit de balamale şi apăru un gardian împingând în faţa lui un om cu părul alb zbârlit, într-un trening cenuşiu, acoperit cu un halat de casă vechi. Norman Biden îşi spuse că era leit portretul lui Nicolae Ceauşescu. Faţa îi era ridată ca un măr foarte vechi, cu riduri atât de adânci că păreau săpate cu mâna. John Jay puse pe masă o cutie conţinând o sticlă de coniac Otard XO şi o împinse spre deţinut, care o trase imediat spre el cu o aviditate infantilă. El spuse ceva în româneşte şi interpretul scoase din buzunar un pachet de Gauloises blondes din care bătrânul înhăţă repede o ţigară pe care o aprinse.

Un timp care lui Norman Biden îi păru o veşnicie, el trase din ţigară cu o privire absentă, apoi consimţi să-şi bage vizitatorii în seamă. El puse o întrebare la care tălmaciul răspunse imediat. Atunci Nicolae Pacepa se lansă într-un lung monolog tradus treptat.

— El se plânge de nedreptatea sorţii, explică traducătorul. Este adevărat că era omul de încredere al lui Ceauşescu, dar nu a făcut decât să execute ordinele acestuia. El are şaizeci şi şapte de ani, are tensiune şi nu se poate îngriji, în timp ce alţii sunt liberi.

Pledoaria „pro domo” continuă în acest fel timp de o jumătate de oră. În sfârşit, translatorul reuşi să-i pună o întrebare precisă. Nicolae Pacepa închise ochii ca pentru a se concentra, apoi spuse câteva cuvinte.

— Spune că-şi aduce foarte bine aminte de comanda de paşapoarte false făcută de D.I.E.

— Cui erau destinate?

— Majoritatea erau destinate grupului Carlos, la ordinul expres al lui Ceauşescu, explică Pacepa. Odată cu acestea li s-au dat bani şi exploziv.

Norman Biden scoase din servietă fotocopia paşaportului folosit de asasinul lui Stacy Lak şi o arătă deţinutului.

— Acesta făcea şi el parte din acelaşi lot?

Nicolae Pacepa luă documentul şi-l privi îndelung, după ce îşi şterse ochelarii cu rama de fier cu una din lentile spartă. Puse documentul pe masă şi spuse câteva cuvinte.

— Acesta nu făcea parte din lot, anunţă interpretul.

Aparent, bătrânul avea o memorie excelentă. Norman Biden stătea ca pe jar. El insistă:

— Cărui serviciu i-a dat el paşaportul belgian?

Se făcu linişte. Pe culoar se auzi zgomot de gamele, apoi Nicolae Pacepa spuse câteva cuvinte cu o voce foarte sigură.

— El însuşi a dat acest paşaport unui om venit să-l caute personal la Bucureşti.

— Cine? întrebară în cor cei doi americani.

— Un anume Nabil Nawatmeh, combatant palestinian. Asta se-ntâmpla prin 1989, chiar înaintea evenimentelor, traduse interpretul.

— Un palestinian? Pentru ce? întrebă Norman Biden.

Nicolae Pacepa scutură din cap şi spuse o frază lungă, care fu tradusă imediat

— Nu ştie. El asculta de ordinele conducătorului. Acest om i-a spus că avea de gând să comită atentate în Israel şi că avea nevoie de un paşaport fals ca să poată intra acolo şi de asemenea, i-a dat exploziv.

Nicolae Pacepa tăcu şi-şi mai aprinse o ţigară. Norman Biden rămase perplex. Avea impresia că bătrânul *aparatcic* îi duce cu preşul. Ceva nu mergea.

— Cărui grup îi aparţinea Nawatmeh? întrebă el.

— Georges Habbache, comunist palestinian al cărui grup a comis multe atentate antiisraeliene. Asta explica complicitatea României, ţară comunistă.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Norman Biden.

— De unde vreţi să ştiu eu? întrebă Pacepa. Eu sunt rupt de lume.

El poate fi mort, sau se ascunde prin Liban. Oricum, asta nu mă interesează. Puteţi să-mi trimiteţi cărţi şi medicamente? Eu am hipertensiune.

El le dictă numele unui medicament, apoi se ridică, luă cutia cu coniacul Otard XO şi fără măcar să-şi ia rămas bun, bătu în uşa de fier pentru a chema un gardian şi dispăru pe culoarul întunecos fără să-ntoarcă capul.

Cei doi americani se-ndreptară spre Chevrolet împreună cu interpretul.

— Ce părere aveţi? întrebă Norman Biden.

John Jay ridică capul.

— Se pare că a spus adevărul. Nicolae Ceauşescu ajuta o grămadă de terorişti, cărora le cerea în schimb să elimine dizidenţi români. În plus, serviciile române erau în foarte bune relaţii cu grupul lui Habbache. Ar trebui aflat ce a devenit palestinianul, lucru care probabil nu-i prea greu.

Norman Biden, preocupat de gândurile sale, nu răspunse. El nu putea să admită că un palestinian venise fără niciun motiv la New York să omoare o mondenă fără vreo activitate politică. În plus, criminalul nici nu era arab. În orice caz, pista română era bună. Nu-i mai rămânea decât să meargă mai departe dacă era posibil. Oricum trecuseră zece ani de atunci. El nu visa decât un singur lucru: să părăsească această ţară sinistră, să ia avionul spre Washington.

Serviciul operaţiuni cu variatele sale mijloace, va şti să găsească probabil urma acelui Nabil Nawatmeh şi să descopere prin ce întâmplare, paşaportul confecţionat de serviciile române se rătăcise la New York în buzunarul misteriosului asasin.

Capitolul III

Marele salon al restaurantului *Bernardin* gemea de clienţi ca în fiecare seară. Restaurantul specializat în servirea peştelui, vedeta new yorkezilor, nu se golea niciodată de când se înfiinţase cu patru ani în urmă. Un şef de sală îl conduse pe Malko la o masă la care doi oameni erau deja instalaţi. Unul avea părul grizonat cu ochelari cu montură

din oţel, cu faţa alungită şi un nas ascuţit. Celălalt era mai corpolent, cu faţa rotundă, cu o privire ironică, pieptănătura dezordonată, cu o aparenţă neglijentă. Ei se ridicară curtenitori şi omul cu ochelari spuse:

— Eu sunt Jeffrey Townsend. Vi-l prezint pe Reynold Hurst care conduce sucursala noastră din New York. Aţi călătorit bine?

— Fără probleme, spuse Malko aşezându-se. Nu speram să-ntâlnesc o temperatură atât de plăcută.

Sosit cu trei ore mai devreme, zborul nu-l obosise.

La sfârşitul lui septembrie, instalaţia de încălzire funcţiona deja la castelul din Liezen, dar la New York era „indian summer". O dată mai mult, Malko abia întors din Albania, o abandonase pe frumoasa Alexandra la solicitarea C.I.A. Din fericire, New Yorkul era mai civilizat decât Tirana. Jeffrey Townsend era delegatul directorului Diviziei Operaţiuni, cel care superviza toate acţiunile clandestine ale C.I.A. şi venise deci în mod special să-l întâlnească. La New York, neavând dreptul să acţioneze pe teritoriul american, el avea o antenă şi câteva „safe houses" discrete.

El aruncă ochii pe listă şi comandă o ciorbă de homar şi biban importat din Chile. Jeffrey Townsend se aplecă spre el:

— Priviţi spre dreapta! Avem un vecin celebru.

Într-adevăr Woody Allen se găsea la masa vecină însoţit de tânăra sa soţie coreeană cu faţa netedă ca talpa unui fier de călcat. Malko gustă un pic de Marsault, lăsându-i pe americani să se întreţină cu Defender „vechi de cinci ani" şi-i adresă un surâs inocent lui Jeffrey Townsend.

— Cred că dacă mă trataţi aşa regeşte, aveţi un motiv foarte serios.

— Dar bine Malko, noi întotdeauna v-am tratat regeşte, princiar, cum ar fi trebuit s-o spun. Dumneavoastră o meritaţi cu prisosinţă. Performanţa dumneavoastră din Albania a fost remarcabilă. Trebuie să spun că aţi salvat onoarea C.I.A. faţă de State Department.

— Vă mulţumesc, spuse Malko, gustând din ciorba de homar. Vorbiţi-mi despre motivul pentru care m-aţi chemat la New York!

— Aţi auzit ceva despre un omor comis acum trei săptămâni la *Cipriani?* Victima a fost o femeie mondenă pe nume Stacy Lak.

El aşteptă ca chelnerul să schimbe farfuria, apoi întrebă:

— Afacerea aceasta este legată de Irangate?

Jeffrey Townsend surâse indulgent.

— Desigur, asta a fost şi prima noastră ipoteză, dar cercetând trecutul lui Hormouz Lak, n-am găsit nimic. Este foarte curat.

— De ce nu-i lăsaţi pe cei de la F.B.I. să-şi facă ancheta?

— De fapt ei au terminat-o, preciză Reynold Hurst. Nu au găsit nicio pistă, niciun indiciu.

— Ei nu sunt la curent cu expediţia dumneavoastră în România?

— Bineînţeles că nu, preciză Jeffrey Townsend. Nimeni nu ştie nimic.

— Aţi găsit urma palestinianului care a primit de la români paşaportul fals?

— Da, zise Jeffrey Townsend şi acesta este motivul pentru care v-am cerut să veniţi la New York. El a fost arestat într-un hotel din Tel-Aviv acum mai mult de opt ani, după ce se rănise grav cu o bombă pe care o asambla. El şi-a pierdut un braţ, un ochi şi alte câteva mici lucruri. În ciuda stării sale, el a fost condamnat de un tribunal din Israel la închisoare pe viaţă şi se găseşte într-un penitenciar israelian.

— Ceea ce, bineînţeles îl scoate din cauză, concluzionă Malko, în momentul în care i se aducea bibanul cu sos de caviar.

— Desigur! însă aceasta ridică alte probleme, zise americanul.

— O fi folosit el oare paşaportul belgian fabricat de români la intrarea în Israel?

— Aş vrea să pot să spun da 100%, dar este imposibil, spuse Townsend. Totuşi am găsit documente în arhivele sucursalei noastre din Tel-Aviv. Se precizează că Nabil Nawatmeh era posesorul unui paşaport belgian, ceea ce ar fi o extraordinară coincidenţă, dacă n-ar fi vorba de cel care ne interesează.

— De ce nu-i întrebaţi pe israelieni?

Malko regretă imediat gafa şi încercă s-o repare.

— Din câte înţeleg eu, dumneavoastră acuzaţi Mossadul că a recuperat acest paşaport şi l-a refolosit, explică el.

Jeffrey Townsend îşi luă timp înainte de a răspunde, gustând o cochilie de Saint-Jacques.

— Gândiţi repede, remarcă el. Pare o ipoteză posibilă.

— Deci, rezumă Malko, Mossadul recuperează paşaportul, schimbă

numele purtătorului, care îl foloseşte pentru o operaţiune în folosul lui.

— Asta nu este o problemă din punct de vedere tehnic, replică Jeffrey Townsend. Dacă noi nu ne-am fi încăpăţânat să-i găsim urma şi dacă B.N.D.-ul nu ar fi fost atât de bine organizat, nu am fi ajuns la români niciodată. F.B.I-ul este incapabil să facă o asemenea anchetă – mană cerească pentru concurenţă.

— Perfect, zise Malko. Să presupunem că Mossadul a regizat o operaţiune clandestină cu un agent al său, folosind acest paşaport. Ce o fi urmărit lichidând pe această femeie, aparent la o depărtare de ani lumină de orice activitate clandestină?

— Pentru a descoperi asta v-am chemat la New York, zise Jeffrey Townsend cu un surâs rece.

— Sunteţi sigur că Mossadul este amestecat? insistă Malko.

— Sigur nu, dar sunt destule şanse. Noi am revăzut dosarul după ce am „analizat” paşaportul. Criminalul era circumcis, ceea ce nu spune mare lucru, pentru că mulţi americani sunt şi ei circumcişi, dar el ar putea fi deci evreu, însă în astfel de afaceri israelienii n-ar folosi decât evrei. Metoda folosită aminteşte şi ea de Mossad, cu o minuţioasă punere la punct şi un asasin care nu-şi ratează ţinta. Victima avea unsprezece proiectile în corp, deci nicio şansă de scăpare iar prezenţa VHF-ului asupra asasinului denotă că era vorba de o acţiune concertată cu unul sau mai mulţi complici. Aceştia trebuie să-i fi semnalat plecarea de acasă şi felul în care era îmbrăcată.

— Logic, spuse Malko, dar acestea sunt numai ipoteze.

— Într-adevăr, recunoscu americanul. Atât timp cât nu vom şti de ce a avut loc acest asasinat, nu vom putea merge mai departe.

— Cum trebuie să procedez? întrebă Malko perplex. Bănuiesc că F.B.I a interogat deja pe toată lumea. Nu pot să acţionez oficial. Soţul victimei nu are nimic de spus.

— Recunosc că nu-i uşor, spuse Jeffrey Townsend. Poate veţi da chix. În acest caz, veţi fi chit pentru un sejur agreabil la New York. Waldorf Astoria nu-i chiar un loc de coşmar.

— Este adevărat, spuse Malko. Mai aveţi vreun alt element să-mi furnizaţi?

— Din păcate nu. Mai ales, nu trebuie ca F.B.I-ul să afle că noi

facem cercetări în acest caz. Luaţi-vă o acoperire de jurnalist şi mergeţi pe şest.

Era mai uşor de spus decât de făcut. Jeffrey Townsend îi mai spuse câteva cuvinte şefului de sală şi după câteva clipe, un chelner le aduse o sticlă de Taittinger Comtes Champagne Blanc de Blancs 1990.

C.I.A. făcea eforturi deosebite pentru a-l încuraja pe Malko. Cei trei bărbaţi luară cuburi de gheaţă pentru şampanie şi începură să vorbească despre afacerea Monicăi Lewinski. Malko se întreba cum să-şi înceapă ancheta. Când Woody Allen şi coreeanca lui trecură pe lângă ei, el nu găsise încă un răspuns.

Reynold Hurst mâzgăli un număr pe o carte de vizită şi i-o întinse:

— Este numărul meu direct. *You're on your own! [V-a venit rândul să jucaţi!]*

— Dacă găsesc ceva.

Când cei doi americani îl lăsară la Waldorf Astoria, lui nu-i era somn deloc. Îşi aruncă privirea asupra ceasului său Breitling B01, care afişa două fusuri orare şi constată că era ora şase dimineaţa la Liezen. Era cam prea devreme ca s-o trezească pe Alexandra.

*

* *

Malko deschise uşa de la intrarea restaurantului *Cipriani* şi fu întâmpinat numaidecât de şeful de sală zâmbitor. Era duminică şi restaurantul era aproape gol. Nu adormise decât la patru dimineaţa şi avusese timp să mai reflecteze găsind cel mai bun mod de a-şi începe ancheta.

— *Sir*, aveţi rezervare? întrebă şeful de sală.

— Nu am venit să iau dejunul, spuse Malko. Sunt jurnalist la *Kurier* de la Viena şi pregătesc un articol despre cele mai bune restaurante din New York. Ieri seară am fost la *Bernardin*, dar cred că şi dumneavoastră faceţi parte din plutonul fruntaş.

Şeful de sală italian se umflă în pene.

— Sper! Noi refuzăm clienţi în fiecare zi. Ce aş putea face pentru dumneavoastră?

— Mi-ar plăcea să conversez despre viaţa restaurantului, despre clienţi, despre ceea ce se-ntâmplă aici…

Italianul reflectă câteva clipe.
— Ar trebui să vorbiţi cu Paola.
— Cine-i Paola?
— Paola Ruggieri, funcţionara noastră responsabilă cu relaţiile cu publicul. Ea vă va povesti o mulţime de anecdote.
— Unde o pot găsi?
— Astăzi este la *Downtown*, anexa noastră de la Soho pe West Broadway nr. 376. Mergeţi s-o vedeţi! În mod cert se va bucura.
Malko se urca deja într-un taxi al cărui şofer, un pakistanez din Belucistan, abia sosit la New York, nu vorbea decât câteva cuvinte englezeşti.

*
* *

West-Broadway era o stradă strâmtă cu sens unic ducând spre sud, mărginită de case vechi cu faţade înnegrite, înconjurate încă de scări de incendiu, care adăposteau la parter zeci de buticuri, mai ales cu haine second hand. Locatarii vârstnici făceau plajă stând chiar pe trotuar, privind după fetele unele mai sexy ca celelalte, îmbrăcate în mini sau în pantaloni. Soho era tânăr, cu verdeaţă, uşor decadent. Micii anticari alternau cu magazinele cu haine second hand. De la mai multe geamuri se auzea muzică.
Downtownul era ultimul restaurant de pe stradă, lângă o parcare. Terasa era deja plină de lume. Malko pătrunse în interior. Acolo de asemenea, era verdeaţă. Un pom pus pe tejghea ajungea în tavan, pereţii erau acoperiţi de postere sau tablouri moderne. Clienţii arborau o ţinută destinsă, peste nota obişnuită. Prin difuzoare se transmitea muzică clasică. Femeile purtau ochelari negri şi cea mai mare parte a bărbaţilor erau bărboşi. Malko se adresă unui chelner care se strecura printre mesele prea apropiate:
— O caut pe Paola Ruggieri.
— Este la tejghea, spuse el, arătând pe o tânără brunetă superbă cu privire de jăratec îmbrăcată în pulover şi fustă neagră despicată într-o parte şi cu ciorapi asortaţi. Malko se apropie, dar trebui să aştepte ca să scape de clienţi şi să închidă telefonul ca să-i poată vorbi.
— Mă numesc Malko Linge şi sunt jurnalist la *Kurier* din Viena,

spuse el şi fac o anchetă despre cele mai bune restaurante din New York.

Privirea de jar luci şi mai tare şi Paola Ruggieri îşi descoperi dinţii de-o albeaţă imaculată.

— Ce bună idee, gânguri ea. Eu mi-am dat multă osteneală ca s-o lansez.

Un chelner îi întrerupse, apoi sună telefonul. În fine, sosi un grup de clienţi cunoscuţi care nu făcuse rezervări. Malko profită de câteva secunde de acalmie pentru a remarca:

— Dumneavoastră sunteţi o persoană foarte ocupată. Există vreun moment în care să putem vorbi liniştiţi?

Paola Ruggieri obosită îşi dădu părul negru pe spate şi-şi încruntă sprâncenele.

— Peste două ore, când se va linişti totul… dar…

— Dacă am cina împreună, sugeră Malko.

— Aici?

— Nu. Unde doriţi dumneavoastră.

În timp ce vorbea, ea-l cântări pe Malko şi acesta văzu un oarecare interes. Paolei nu-i erau indiferenţi bărbaţii. În aparenţă, examenul fusese favorabil. Pieptul plin care mula puloverul se mai ridică puţin şi ea propuse:

— Bine, să ne întâlnim la Colonial pe 57-e Rue pe la ora nouă. Este singura seară în care sunt liberă şi vreau să vă ajut.

— Superb, zise Malko. Pe diseară.

El ieşi şi coborî pe West Broadway până la Canal Street. Timpul era magnific şi Malko se simţea într-o dispoziţie excelentă. Paola Ruggieri era extrem de seducătoare şi provocatoare. O femeie onestă nu poartă o fustă crăpată şi mai ales atât de scurtă. Chiar dacă n-ar afla nimic de la ea, cel puţin nu şi-a pierdut seara degeaba.

*

*   *

— Pentru viitorul lui *Cipriani!* toastă Malko, ridicând cupa de Taittinger Comte de Champagne.

— Pentru reuşita anchetei dumneavoastră, replică Paola Ruggieri.

Ei ciocniră şi goliră cupa dintr-o înghiţitură. Colonialul părea făcut

pentru flirt, cu lumina slabă, mesele aşezate la distanţă între ele, plafonul înalt şi decoraţiunea în stil colonial. Ventilatoare superbe erau suspendate în tavan. Pereţii erau decoraţi cu motive exotice, iar mâncarea era o combinaţie de bucătărie chinezească, vietnameză şi new yorkeză.

Malko şi Paola Ruggieri erau instalaţi la o masă mică în fundul sălii într-o oază de linişte. Italianca era încă mai sexy decât la prânz, schimbând puloverul cu o bluză transparentă de dantelă, deasupra unui sutien negru. Ea aprindea una de la alta, ţigări Gauloises blondes. Privirea i se mişca fără-ncetare, vorbea în continuu, aproape la fel de repede ca la prânz. Malko îşi impusese să o facă să-i povestească istoria de la *Cipriani* în timp ce atacau dineul.

O jumătate de oră mai târziu, el ştia totul despre restaurantul italian şi ambiţia lui Paola Ruggieri, celibatară, *career woman* de a conduce propriul său restaurant. Ea vorbea fără-ncetare, îşi încrucişa şi-şi desfăcea picioarele încontinuu, aruncând câteodată spre Malko priviri arzătoare. Era o seducătoare. El aşteptă să vină o a doua sticlă de Comtes de Champagne pentru a avansa în terenul minat.

— Am citit în documentaţia mea că de curând a avut loc la *Cipriani* un incident regretabil, avansă el prudent.

Paola Ruggieri se-ncruntă şi scoase o altă ţigară din pachetul aflat pe masă.

— *Mamma mia!* mai ales despre asta nu trebuie să vorbim. Asta ar produce spaimă.

— Vă jur că nu voi scrie nimic despre asta, promise Malko, aprinzându-i ţigara cu bricheta Zippo pe care n-o părăsea niciodată.

Privirea lui alunecă în jos de la ochi spre gura cărnoasă, rămânând imobilizată pe pieptul care fremăta sub dantela neagră. Paola Ruggieri îi urmări privirea şi mulţumită, se destinse.

— Mulţumesc! spuse ea. *Grazie mille! (Mii de mulţumiri!)* Este o poveste oribilă. Mulţumesc lui Dumnezeu că în ziua aceea n-am fost acolo.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Malko turnându-i şampanie. A fost asasinată una dintre clientele dumneavoastră?

— Da! De către un nebun, confirmă Paola cu o voce joasă. A intrat în local şi a tras la-ntâmplare, în prima persoană aflată în faţa lui. Era

o foarte bună clientă, Stacy Lak. Ea mă invita la toate seratele ei.

— S-a aflat pentru ce?

Paola Ruggieri scutură din cap:

— Nu. Stacy Lak nu făcea rău nimănui. Ea n-avea nici măcar un amant. Ea venea mereu acolo cu prietene. E teribil, spuse ea.

După ce mai bău un pic de şampanie, ea oftă şi spuse:

— Este chiar mâna destinului. Mă-ntreb dacă ea n-a fost omorâtă în locul altcuiva.

Malko simţi că i se ridică pulsul.

Paola Ruggieri se aplecă spre el şi continuă:

— Am vorbit cu Sergio după dramă şi mi-a spus că masa la care se aşezase Stacy Lak, fusese rezervată pentru o altă clientă bună a noastră, Olivia de Portello, o înţepată, plictisită, terminată, vegetariană, teroarea chelnerilor. Ea nu este niciodată mulţumită. Şi totuşi vine la noi de trei ori pe săptămână. Soţul ei a murit într-o cursă de automobile şi i-a lăsat o avere considerabilă. De-atunci, îşi ocupă timpul încercându-i pe toţi bărbaţii cu care se-ntâlneşte şi organizând serate de binefacere.

— Are mulţi amanţi? întrebă Malko deodată, gândindu-se la o pistă posibilă.

Paola Ruggieri încercă să-şi ia un aer scandalizat şi spuse:

— Asta-i o nimfomană! Am văzut-o agăţând un tip în restaurant şi trăgându-l după ea în toaletă.

După această remarcă piperată, Paola Ruggieri rămase tăcută, vag instigatoare.

— De ce spuneţi că Stacy Lak a fost omorâtă în locul ei? îşi continuă Malko şirul întrebărilor. Se cunoşteau?

Paola Ruggieri îşi regăsi surâsul.

— Se cunoşteau din vedere, însă nu se prea agreau. Era cât pe ce să se întâmple un incident, nu cu mult timp în urmă înaintea crimei. Într-o zi, au fost aşezate la mese vecine pentru dejun. Ele se-mbrăcaseră în taioare mov identice. Noroc că Sergio are sânge rece şi a pretextat o eroare mutând-o pe Stacy Lak. De-altfel, nefericita de Stacy purta acelaşi taior în ziua în care a fost omorâtă. Malko îi mai turnă puţină şampanie lui Paola. Avea impresia că din povestea italiencei mai rezultase un indiciu care scăpase F.B.I-ului. Paola

Ruggieri îl privi atentă pe Malko şi izbucni într-un hohot de râs.

— Dumneavoastră priviţi mereu femeile în acest fel?

— Doar pe cele foarte frumoase, aşa ca dumneavoastră, replică Malko. Dumneavoastră sunteţi desigur, mai seducătoare decât cea mai mare parte a clientelor lui *Cipriani*. Susţineţi că Stacy Lak a fost omorâtă în locul acestei Olivia de Portello… Pentru ce motiv?

Paola Ruggieri deschise ochii mari.

— Dar este foarte simplu. Pentru că dacă Olivia ar fi venit la timp, pe ea ar fi vizat-o nebunul acela. El a intrat în restaurant şi a tras asupra clientei aşezată la masa cea mai apropiată de intrare înainte să plece.

În mod cert, Paola era convinsă de adevărul explicaţiei ei. Ea se pregăti să se ridice.

— Eu mă scol foarte devreme.

— Vă conduc, se oferi Malko.

— Nu-i nevoie. Voi lua un taxi. Dumneavoastră locuiţi la Waldorf, iar eu stau pe 57-e Rue. Paola Ruggieri apreciase în mod vizibil Taittingerul şi era bine dispusă. Deodată se posomorî şi îl rugă din nou pe Malko:

— Mai ales nu pomeniţi nimic în articolul dumneavoastră despre această afacere.

— Rămânem înţeleşi, zise Malko, dar mi-ar face plăcere să vă revăd.

Taxiul se oprise în intersecţia dintre 76-e Rue cu Fifth Avenue. Paola scoase cheile şi o carte de vizită pe care scrise un număr.

— Acesta-i celularul meu. Sunt dispusă să ne reîntâlnim, cu plăcere. *Good night!*

Ea s-aplecă şi gura ei o atinse pe cea a lui Malko. Acesta din urmă îşi spuse că în America, aceasta nu însemna nimic decât o senzaţie plăcută. Ieşind din taxi, ea-şi expuse cu generozitate coapsele cărnoase şi îl părăsi cu un surâs cuceritor. În timp ce el mergea pe Fifth Avenue, îşi spuse că dacă persoana vizată fusese Olivia de Portello şi nu inocenta Stacy Lak, începuse deja să se destrame misterul. Dacă aşa stăteau lucrurile, nu-i mai rămânea decât să stabilească ce legătură era între Mossad şi bogata nimfomană şi mai ales, de ce se urmărea lichidarea acesteia.

Capitolul IV

— Noi nu ştim nimic despre Olivia de Portello, mărturisi lamentabil Reynold Hurst, în afară de ceea ce scriu rubricile mondene din ziare şi reviste. Ea nu apare în fişele noastre. Cum nu avem nimic să cerem de la FBI, care după părerea mea, nu ştie mai mult decât noi, va trebui să ne descurcăm singuri.

— În primul rând, trebuie să aflăm dacă ea are legături cu Israelul, spuse Malko, poate cumva prin hăţişurile activităţii ei caritabile.

El se-ntâlnise cu rezidentul CIA la New York, în vechiul building al „Panam”, la etajul XVII din Park Avenue care, sub acoperirea de birou al Departamentului Comercial, acoperea principala infrastructură a agenţiei din acest oraş. Deşi nu acţiona legal în SUA, CIA avea birouri în aproape toate marile oraşe, regrupate sub pudica denumire de „National Ressources”. Cel din New York era deosebit de activ din cauza prezenţei O.N.U. CIA conta acolo pe un număr de „surse” folosite de vreo sută de „safe hauses” discret repartizate cam peste tot. Faptul că Malko fusese cazat la *Waldorf Astoria*, nu era întâmplător, deoarece hotelul era situat la două blocuri distanţă de fostul imobil al „Panam” pe York Avenue.

Biroul mare al lui Reynold Hurst oferea o privelişte panoramică spre Est River, sediul ONU şi centralei termice din Con Edison ale cărei coşuri scuipau valuri de fum care întunecau în mod supărător cerul uniform albastru din 21 septembrie.

— Poate vă va sugera vreo idee acest material, zise Reynold Hurst, împingând spre Malko un dosar conţinând toate articolele din presă care vorbeau despre Olivia de Portello.

Malko se aşeză, le parcurse rapid, formându-şi o idee exactă asupra personalităţii şi aspectului fizic al celei care ar fi trebuit să fie victima israelienilor.

O superbă fotografie din „Vogue” o arăta la un bal de caritate organizat chiar la *Waldorf*, pentru salvarea pădurii amazoniene. Olivia de Portello era o apariţie strălucitoare. Părul scurt negru, lăsa să se vadă nişte cercei de diamant, machiajul era demn de regina din Saba

şi o rochie lungă extrem de decoltată, nu ascundea mare lucru dintr-un piept magnific. Era o femeie foarte frumoasă.

El parcurse celelalte anunţuri decupate din ziare. Erau articole despre colecţia de bijuterii pe care o desena pentru „Bijan”, despre gala de binefacere, inaugurarea unui restaurant – *Balthazar*. Ea ieşea mult, niciodată însoţită de acelaşi bărbat. Într-un interviu pentru „New Yorker”, ea îşi descria boala din cauza căreia, puţin câte puţin, devenea oarbă şi era fotografiată lângă o maşină enormă care-i permitea să citească jurnalele tipărite cu caractere mari.

Malko închise dosarul.

— Asta-i tot?

Reynold Hurst puse un carton alb în faţa lui.

— Nu. Iată adresa şi telefonul ei. Locuieşte într-un apartament închiriat la nr. 156 pe 56-e Rue Est, la intersecţia cu Madison. Locuieşte acolo singură cu două pisici siameze.

— Asta zic şi eu informaţie! spuse Malko în bătaie de joc. Eu ştiu mai multe: este o vegetariană agasantă, înnebunită după sex.

Reynold Hurst întoarse capul încurcat. Ca mulţi dintre funcţionarii CIA, el era un pic rigid. Pentru a schimba subiectul, el sugeră:

— Eu cred că cel mai bun lucru, ar fi o lipitură „soft”. Trebuie penetrat în intimitatea ei, pentru a-i cunoaşte dedesubturile, fără ca FBI-ul sau comanditarii asasinatului lui Stacy Lak să-şi dea seama.

— Nu vă ambalaţi! îl opri repede Malko. În stadiul actual, nimic nu indică vreo legătură între Olivia de Portello şi Israel, nici măcar că ea ar fi fost vizată în fapt de asasin. Am auzit doar că în ziua asasinatului, Stacy Lak purta un taior mov, similar cu un obiect de îmbrăcăminte din garderoba Oliviei de Portello. Acum ar trebui întrebată aceasta din urmă dacă în acea zi, purta de asemenea, acelaşi taior.

— Chiar dacă ea va spune „da” acesta va fi doar un element în plus şi nu o probă.

— Şi pe moment, sublinie Malko, n-am găsit mijlocul de a o aborda pe Olivia de Portello.

El nu putea conta pe Paola Ruggieri spre a-şi contacta „ţinta”. Tânăra italiancă ar fi fost convinsă că scopul lui ar fi acela de a o întreba pe clienta lui *Cipriani* despre incidentul din 1 septembrie, fapt

care nu i-ar fi cauzat nicio plăcere. Trebuia să găsească altceva. Băgând în buzunar cartonul cu adresa şi telefonul Oliviei de Portello, el se ridică, îşi luă rămas bun şi porni pe jos spre *Waldorf*.

New Yorkul nu se schimbase câtuşi de puţin de la ultima sa şedere acolo. Era la fel de zgomotos, răsunând de claxoane, urletele ambulanţelor, omniprezentele scheunături ale nenumăratelor maşini ale poliţiei. Când ajunse la *Waldorf*, hotelul părea în stare de asediu. O limuzină lungă de cincisprezece metri urmată de două omnibuze cu geamuri fumurii, tocmai opriseră în faţa intrării. O mulţime de bărbaţi îmbrăcaţi în impermeabile în ciuda vremii frumoase, echipaţi cu staţii de recepţie, purtând ochelari negri şi înarmaţi până-n dinţi înconjurau o siluetă blondă, slabă care cobora din interminabila limuzină. Câteva clipe, Malko putu s-o admire pe Hillary Clinton, înainte să dispară pe intrarea lui *Waldorf Towers*.

Lângă el o voce şopti:

— Ea vine să-şi vadă amantul.

Ceea ce n-ar fi reprezentat decât un act de justiţie.

*

*   *

— „Eu lipsesc pentru un moment. Vă rog să lăsaţi un mesaj”, anunţă o voce cu un uşor accent sud-american. Dacă este efectiv urgent, puteţi să mă găsiţi la hotel *Delano* la South Beach, Miami. *Thank You, have a good day. Talk after the bip!*

— Mă numesc Malko Linge, dictă Malko robotului. Sunt reporter la jurnalul austriac „Kurier” şi fac o anchetă privitor la viaţa socială din New York. Paola Ruggieri de la *Cipriani* mi-a spus că sunteţi iniţiatoarea a numeroase manifestări. Aţi putea să mă sunaţi la *Waldorf Astoria* camera 2120.

După ce închise telefonul, îşi făcu probleme. Oare de când era Olivia de Portello la Miami? Nu avea cum să afle. Taxiul îl lăsă în faţa imobilului de cărămidă albă din 56-e Rue. Un portar într-o superbă uniformă albastră stătea în faţa intrării. Malko se apropie de el surâzând:

— Sunt un prieten al Oliviei de Portello, spuse el. Am încercat s-o întâlnesc, dar robotul mi-a spus că este la Miami. Ştiţi cumva când se-

ntoarce?

După ce-l măsură pe Malko cu o privire de profesionist şi conchise că nu-i vorba de un hoţ, portarul răspunse:

— Doamna Portello a plecat ieri şi nu se va întoarce mai repede de-o săptămână, în sfârşit aşa mi-a spus, pentru că trebuie să-i hrănesc pisicile de două ori pe zi.

Ei mai conversară câteva clipe despre viaţa siamezelor, despre timpul excepţional, apoi Malko îi strecură portarului un bilet de 20 de dolari şi plecă spre imobilul „Panam”.

*

* *

Reynold Hurst nu ezită nicio secundă după ce auzi povestea lui Malko.

— Plecaţi imediat la Miami, decise el. Nu putem pierde o săptămână degeaba. Sper că nu este prea dezagreabil.

— Sper că Olivia de Portello nu-şi verifică robotul de la distanţă, replică Malko. În acest caz, trebuie să-mi confer o altă identitate ca s-o pot aborda. Ea se poate mira că am făcut drumul la Miami ca s-o întâlnesc.

— Improvizaţi ceva, zise Reynold Hurst.

Malko nu discută. Totuşi ar fi rămas la New York ca s-o revadă pe Paola Ruggieri.

*

* *

Ariel Gur, afişând un surâs călduros, îi salută pe cei trei bărbaţi deja instalaţi în micul birou din sediul consulatului israelian, situat la al paisprezecelea etaj al imobilului din Second Avenue 800, rebotezată pe această porţiune „Itzak Rabin way”.

— Sunt dezolat, zise Ariel Gur. Omul meu a pornit prea târziu.

Îşi puse servieta din piele neagră şi obosită într-un fotoliu din plastic bej şi-şi scoase pipa din buzunar, o aprinse şi-şi plimbă privirea scormonitoare de dihor asupra acelor care-l aşteptau. Primul lucru ce se remarca la el, era albastrul luminos al pupilelor. Era aproape singurul lui şarm. Nu rămăsese mare lucru din părul lui blond. Nasul

părea cel al unei caricaturi şi îmbătrânind, el se cocârjase devenind aproape cocoşat. Capul îi părea pus direct pe umeri, astfel încât el nu depăşea un metru şaizeci.

În îmbrăcămintea sa nu exista niciun element de cochetărie. Purta haine fără formă, cu culori prost definite. Umbla mereu cu tricouri sau cu bluze. Cravatele pe care le primea, le dădea mereu colaboratorilor, el nepurtând aşa ceva decât la ocazii oficiale. Ariel Gur era un produs al kibbutzului, un ţăran de o inteligenţă sclipitoare, dispreţuind viaţa mondenă şi reverenţele, sionist convins care-şi riscase viaţa în toate războaiele Israelului contra arabilor. El a fost timp îndelungat al doilea om din Mossad, în perioada eroică în care nimeni nu cunoştea numele şefilor săi, ceea ce îi permisese câţiva ani mai târziu să fie numit la Ambasada israeliană din Washington în calitate de consilier ştiinţific. Vorbind engleza cu un puternic accent evreu, el nu se amesteca niciodată în lumea diplomaţilor, mergând la sediul ambasadei pe International Drive mai sus de Connecticut Avenue şi spre mica sa locuinţă aflată la câteva sute de metri de intersecţia lui Yuma Street cu 56-e Rue, la volanul modestei sale Nissan Maxima de culoare neagră. El nu primea niciodată pe nimeni, ieşea rar şi aspectul său neglijent îi îndepărta pe nepoftiţi.

Nici FBI-ul, CIA sau vreo altă agenţie federală de contrainformaţii nu-l reperaseră niciodată.

Totuşi Ariel Gur era la Washington reprezentantul unei celule extrasecrete de informaţii „Lakam”, botezată oficial „Biroul pentru Afaceri Ştiinţifice al Ministerului Apărării”. Şeful lui era Rafael Gal, şi el vechi în Mossad şi consilier cu problemele de informaţii al primului ministru.

Toate afacerile tratate de „Lakam” erau în totalitate secrete şi de importanţă primordială pentru Israel, iar Rafael Gal nu răspundea decât în faţa primului ministru, ocolind Mossadul.

Ariel Gur după ce-şi aprinse pipa, trase cu voluptate un fum. El nu se putuse obişnui să nu fumeze în avioane. Îşi întoarse capul spre cei trei oameni care aşteptau cu respect ca el să vorbească.

— Aharon! zise el, poţi merge să-mi cauţi un *fallafel [amestec de năut cu crudităţi între două felii de pâine]* la chioşcul de pe 42-e Rue?

Aharon Dan, un tip atletic cu păr lung se ridică grăbit şi ieşi din

birou. Oficial agent de securitate al consulatului, era un vechi „executant” din ramura „Acţiune” a Mossadului, unitatea 72, concediat în urma nereuşitei într-o operaţiune delicată şi recuperat de Ariel Gur.

Acesta se întoarse spre un om cu faţa rotundă şi fruntea înaltă purtând ochelari fumurii, al cărui nas coroiat cădea pe o mustaţă bine îngrijită.

— Deci Joseph, ce se-ntâmplă cu „Yahalom”? *[Diamant – în ebraică]*

Joseph Yagor, oficial consilier ştiinţific la misiunea israeliană de pe lângă O.N.U., ţinea şi el de „Lakam”. În ajun el îi trimisese un mesaj lui Ariel Gur cerându-i o întâlnire urgentă, bineînţeles fără să spună de ce. Israelienii ştiau că sunt supravegheaţi de N.S.A. [National Security Agency] care avea antene lungi. Ei interceptau tot: fax, telefon, şi chiar conversaţii în locuri publice. Din fericire în acest birou special protejat printr-un sistem electronic sofisticat, nicio conversaţie nu putea fi ascultată.

— Există o problemă în 56-e Rue, anunţă Joseph Yagor.

Ariel Gur continuă să tragă din pipă, umplând biroul cu un fum aromat.

— Care? întrebă el liniştit.

— Dumneavoastră ştiţi că noi am instalat un dispozitiv de ascultare asupra telefonului de acolo?

— Da.

— Ieri am interceptat un telefon. Un jurnalist austriac a chemat subiectul pentru a-i cere stabilirea unei întâlniri şi a lăsat un mesaj pe robot, dându-şi numele şi modul în care putea fi contactat.

— Nu este un jurnalist austriac? întrebă Ariel Gur.

— Este austriac, şef de misiune C.I.A. foarte cunoscut, Malko Linge. Noi l-am identificat uşor, având numele trecut în calculator.

Aharon Dan reintră în cameră şi-i întinse *fallafelul* lui Ariel Gur. Acesta îl puse pe un gheridon lângă el, fără să-l atingă. Ceea ce auzise Joseph Yagor era o veste proastă. Dacă un agent C.I.A. se-nvârtea în jurul Olivei de Portello însemna că americanii găsiseră o pistă, în ciuda măsurilor luate pentru a-i păcăli. O dată în plus, se verifica dictonul conform căruia, o afacere prost începută se degradează în mod continuu. Deocamdată întârzierea nu prezenta un pericol, dar

calmul înşelător al ultimelor săptămâni lăsa locul unei situaţii de urgenţă. Dacă nu luau nicio măsură, s-ar fi putut ajunge la catastrofă.

— Ai făcut bine că ne-ai prevenit imediat, aprobă Ariel Gur. Cine mai este la curent?

— Nimeni. Mai este ceva. Acest agent C.I.A. Malko Linge, a plecat de la *Waldorf* azi dimineaţă.

Ariel Gur trase din pipă fumuri scurte şi evalua situaţia. Soluţia era simplă. Trebuia acţionat repede. Prioritatea absolută era protejarea „Yahalom”, nume de cod al unei surse excepţionale. Îşi scoase pipa din gură arătând spre al treilea ins cu craniul ras, cu alură de militar, care nu se simţea în largul lui într-un costum maro prost croit. Cu capul între mâini, el fixa plafonul cu obstinaţie.

— Zvi, spuse el, fără să ridice vocea. Vezi în ce rahat ne-ai băgat?

Zvi Harel se ridică cu violenţă. Fost trăgător de elită al Tsahal [Armata Israelului], trecut la Mossad la unitatea 72, nu era un intelectual. El fusese exclus din Mossad în urma unei bravuri un pic cam prea spectaculoase şi recuperat de Ariel Gur care-i oferea o a doua şansă.

— Eu mi-am îndeplinit misiunea, protestă el cu o voce stăpânită. Din momentul în care a ieşit din imobil, l-am prevenit pe Mordechai. S-ar fi putut asigura şi el că aceea era „ţinta”.

Mordechai Erb nu putea să-l contrazică. Aparţinea şi el unităţii 72. Ciuruit de gloanţe de Credence Chandler, rămăşiţele sale pământeşti zăceau într-un cimitir new yorkez sub un nume de împrumut.

Ariel Gur îşi spuse că trebuie să conteze pe ajutorul lui Dumnezeu. În ziua aceea totu-i mersese prost. El nu înţelegea cum ajunseseră americanii la 56-e Rue. Pe moment nimic nu era pierdut. Ei descoperiseră pe cea care trebuia să fie adevărata victimă. Numai că dacă-i lăsau să continue, ei ar putea descoperi ce se ascundea în spatele morţii lui Stacy Lak.

— Vom lua măsuri, zise Ariel Gur cu vocea sa tăioasă şi calmă. Ce date avem despre acest pretins jurnalist?

Joseph Yagor îi întinse două foi dactilografiate, pe care el le citi cu atenţie înainte să le restituie.

— Trebuie acţionat repede, insistă Joseph Yagor.

Ariel Gur trase din pipă câteva momente în linişte, apoi întrebă:

— Ce urmează să facă ea la Miami?

— Să-şi petreacă vacanţa. Ea i-a cerut lui „Yahalom” s-o caute acolo, iar el are în această privinţă problemele pe care le cunoaşteţi, ceea ce implică nişte riscuri. Această femeie este nebună, imprevizibilă şi primejdioasă, atât timp cât…

Ariel Gur îl întrerupse sec:

— Trebuie să fim de o prudenţă extremă căci nu ştim dacă americanii au luat-o deja în colimator. Asta ne îngustează foarte mult spaţiul de manevră. Zvi şi Aharon vor pleca chiar de azi la Miami, dar nu vor acţiona decât la ordinul meu şi de astă dată, nu voi tolera greşeli. Consecinţele ar fi catastrofale. Nu se mai pune problema să acţionăm pe faţă după primul incident. Sper că-nţelegi ce vreau să spun Aharon.

— Înţeleg, confirmă Aharon Dan cu o voce fără intonaţie.

Timp de câţiva ani, el făcuse parte dintr-o echipă special formată pentru eliminarea duşmanilor Israelului, câteodată pe faţă, câteodată discret din motive politice. Zvi Zamir – şeful Mossadului din 1972 fusese cel care înfiinţase această unitate specială, ca urmare a masacrării atleţilor israelieni la jocurile olimpice de la München. Când era vorba de execuţii, imaginaţia sa era inepuizabilă. El, defunctul Mordechai Erb şi Zvi Harel erau îngeri exterminatori, fără stări sufleteşti. Toţi fuseseră trecuţi în rezervă înainte de împlinirea vârstei, ca urmare a unor operaţiuni ratate. În mod oficial, ei nu mai aveau nicio legătură cu serviciile israeliene. Ariel Gur îi recuperase cu discreţie pentru că avea nevoie de ei în activităţile sale, cu atât mai mult cu cât erau dispuşi să facă orice pentru a se reabilita. Identitatea lor fiind în dosarele „arhivate” ei erau perfecţi. Ariel Gur putea cere specialiştilor de la Mossad acte false, fără să i se pună întrebări. Nesupus nici unui eşalon de control, Lakam-ul nu dădea socoteală nimănui.

Ariel Gur se-ntoarse spre Joseph Yagor.

— Irit este la New York?

— Cred că da. Nu mi-a spus că pleacă undeva.

— Spune-i că o aştept la ora 5 la *tearoom [ceainăria]* din Plaza. În momentul în care Zvi şi Aharon sunt la destinaţie, să mă contacteze pe calea obişnuită.

În sfârşit îşi luă *fallafelul* şi începu să mănânce. El nu avea timp de dejun. Voia să plece cât mai repede din New York, căci nu iubise niciodată acest oraş şi trebuia să evite cu orice preţ un nou derapaj care risca să compromită operaţiunea „Yahalom”, cu consecinţe incalculabile.

*

*   *

Hotelul *Delano* ale cărui optsprezece etaje se ridicau pe Collins Avenue în centrul 15-e Street, ţinea de templul roman şi patiseria „Art Deco”. Era singurul imobil renovat printre vechile palate decrepite din anii ’30 care formau partea esenţială a lui South Beach, la extremitatea sudică a lui Miami Beach, rămasă mult timp în părăsire, cu o serie de mici hoteluri cu tente de pastel, case dărăpănate, terenuri defrişate, un refugiu pentru bătrânii evrei din New York care nu-şi puteau permite un loc la „Fontainebleu”. Se crea impresia efectuării unui salt înapoi în timp.

De câţiva ani însă, cartierul evoluase graţie poziţiei sale excepţionale: toate hotelurile de pe Collins sau de pe Ocean Boulevard dădeau direct spre interminabila plajă Miami Beach. Creatorul de modă Gianni Versace înainte să fie asasinat la intrarea locuinţei sale, îşi instalase o reşedinţă somptuoasă, atrăgând o mulţime de „homo” care au deschis restaurante, cafenele şi buticuri pe Ocean Boulevard, de la 5-e Rue la 15-e Rue, totul fiind în fierbere.

Malko îşi parcă Fordul închiriat sub peronul lui *Delano*, despărţit de Collins Avenue printr-un gard viu des. Imediat un tânăr homosexual bronzat în bluză şi şort alb se precipită să-i ia valiza.

— Bun venit la *Delano!* zise el.

Malko urcă scările ce duceau spre vestibul. Acolo totul era ciudat. În mijloc trona o canapea mare lângă un scaun mare de alamă ale cărui trei picioare se terminau în pantofi de balet. Totul era un kitch şi se părea că decoratorul Philippe Stark lucrase după pofta inimii. Din vestibul se vedea oceanul, în continuarea unui şir de saloane încadrate prin coloane demne de un templu roman.

Perdelele imense fluturând în vânt, dădeau întregului ansamblu aerul Marienbadului. Hotelul se prelungea cu o piscină de dimensiuni

olimpice, încadrată de cocotieri, care ajungea până pe plajă. Peste tot erau oameni tineri îmbrăcaţi în alb şi încântătoare cubaneze. Malko ajunse într-o cameră cu pereţi albi, evocând un spital al cărui singur element decorativ, era constituit dintr-o oglindă înclinată în faţa patului, ceea ce dădea frâu liber imaginaţiei. După ce se schimbă, întrebă la recepţie la ce cameră era Olivia de Portello.

— Bungaloul 6, comunică funcţionarul de la birou.

Îmbrăcând o bluză peste maieu, el coborî străbătând şirul de saloane încadrate în coloane romane. Peste tot erau scaune, canapele, banchete, un bar, o masă de biliard şi câteva obiecte ciudate.

Soarele strălucea şi era cald, în ciuda unei brize uşoare. El se opri în faţa piscinei. Toată partea sa stângă era mărginită de bungalouri, fiecare purtând un număr. Ajuns la nr. 6, el se opri şi-şi aruncă ochii pe terasă. Pulsul lui îşi acceleră ritmul. O brunetă într-un costum de baie negru se pregătea să danseze singură în ritmul unei melodii auzite dintr-un difuzor al piscinei. Ea îl zări şi îi făcu un semn amical, ondulându-şi corpul. Costumul ei mula un piept magnific şi un abdomen plat. Fără să-şi oprească mişcările, ea i se adresă lui Malko:

— Superbă muzica, nu?

— Superbă dansatoare, replică el.

— Mulţumesc!

După fotografiile văzute la New York, o avea în faţa lui pe Olivia de Portello:

El îi vorbi din nou:

— Când veţi termina dansul veniţi să serviţi o băutură la bar?

Ea râse, ridică din umeri şi răspunse cu un gest dezinvolt:

— Poate!

Muzica se opri şi ea dispăru înăuntrul bungaloului, iar Malko se duse să se instaleze pe un şezlong lângă bar.

Doi oameni jucau cărţi la o masă instalată în mijlocul piscinei. Mai multe fete îşi bronzau deja sânii goi. O cubaneză încântătoare cu şolduri de adolescentă şi un piept enorm, veni să-l întrebe pe Malko ce doreşte să bea, însoţindu-şi întrebarea cu o privire incendiară. Ca din întâmplare, toate fetele de la *Delano* erau încântătoare. Malko se întinse la soare, întrebându-se dacă Olivia de Portello va veni să-l caute.

Fu trezit de o voce ironică:

— Credeam că mă aşteptaţi cu nerăbdare.

El deschise ochii şi o zări pe Olivia de Portello. Ea îşi schimbase costumul de baie cu un sutien roşu din care sânii ieşeau la vedere şi un bichini minuscul asortat, mulându-i sexul. Un lanţ de aur ornat cu nişte brelocuri în ton şi un lornion, atârna între sâni. Malko se ridică vioi şi îi sărută mâna.

— Mă gândeam la dumneavoastră, spuse el surâzând. Ce vă pot oferi în afara companiei mele?

— O cupă de şampanie, spuse tânăra femeie, aşezându-se lângă el.

Ea îşi desfăcu sutienul eliberându-şi sânii care se ţineau perfect şi-i întinse lui Malko un flacon de ulei solar, înainte de a se lungi pe burtă.

— Unge-mi spatele!

El se execută admirând curbura feselor. Olivia de Portello nu era sălbatică. Contactul fusese stabilit şi nu-i mai rămânea decât să scoată ce putea, dacă ştia ceva.

Chelneriţa aduse o cupă de Taittinger pe care Olivia de Portello o bău dintr-o singură înghiţitură, apoi se întoarse şi luă din sacul ei un pachet de Gauloises blondes şi un Zippo tip Milenium din titan, special concepută pentru anul 2000. Imediat Malko i-o luă din mână pentru a-i aprinde ţigara. Ea trase un fum şi întrebă:

— Cum vă numiţi?

— Malko Linge.

— Eu sunt Olivia de Portello.

Ochii ei albaştri se încruntară puţin pentru a-l examina pe Malko şi se lungi din nou de data asta pe spate şi îi întinse flaconul cu ulei.

— V-ar plictisi să mă ungeţi pe piept? Am pielea foarte fragilă şi mi-e frică mereu să nu fac insolaţie.

El se execută un pic surprins. Când degetele lui îi prinseră sfârcurile sânilor, acestea se întăriră şi el îşi spuse că ancheta sa nu va fi atât de grea, aşa cum se temuse.

Capitolul V

Irit Paltzer în întregime dezbrăcată, aşezată în faţa oglinzii din sala de baie, se amuza sărind pe loc constatând cu plăcere că sânii nu-i cădeau prea mult, rezultat al unei frecventări cu regularitate a „Fitness club” din Lincoln Center, de unde tocmai se-ntorsese. La patruzeci şi trei de ani, ea avea un corp de fată tânără, cu abdomenul plat, coapsele robuste şi ochii verzi ca smaraldul, fermecători. Împreună cu părul său roşcat, formau o combinaţie explozivă, dar producea teamă anumitor oameni din cauza bărbiei sale voluntare şi siguranţei din privirea-i rece pe care o arunca uneori asupra masculilor. Şi totuşi, ea agrea sexul opus, sau mai degrabă ceva ce el îi procura. Cei care reuşiseră să treacă de această aparentă răceală, descoperiseră o femeie adevărată, dornică să placă şi să fie satisfăcută.

În meseria sa de relaţii cu publicul, ea întâlnea mulţi bărbaţi, pe care de cele mai multe ori îi ţinea la distanţă. Ea trăia singură de când îi murise soţul. Deseori seara, se ducea să mănânce „pateuri sandwich” la Stage Dali pe 7-e Avenue şi se-ntorcea acasă pe jos.

Micul său apartament de pe Lincoln Plaza la vest de Central Park era impecabil aranjat, plin de cărţi în ebraică şi engleză. Ea se uita rareori la televizor.

Satisfăcută de examenul corpului său, se duse la comodă şi începu să deschidă sertarele cu lenjerie. În anul precedent ea realizase o campanie publicitară pentru „La Perla” şi o parte din suma cuvenită, îi fusese achitată în lenjerie. Era micul ei viciu. Adora satinurile, nylonurile care făceau femeia mai apetisantă, dar nu dezvăluia această trăsătură decât amanţilor care-i împărtăşeau gusturile.

Telefonul sună în momentul în care-şi punea un sutien negru foarte decoltat care-i lăsa dezvelite sfârcurile brune ale sânilor.

— Alo! Ascult.

— Irit?

— Da.

Pulsul său se acceleră. Puţini oameni o cunoşteau sub acest nume şi ea recunoscu vocea.

— Ai treabă astăzi? o întrebă interlocutorul său.

— Tocmai m-am întors de la ora de gimnastică şi mă pregătesc să

merg la birou. De ce?

— Unchiul Elie este în trecere şi i-ar face plăcere să te întâlnească la „Plaza” pe la ora cinci.

— Şi mie îmi va face plăcere, spuse ea cu o voce caldă. Ar trebui să vină mai des. Vii şi tu?

— Nu! Sărută-l şi din partea mea.

Interlocutorul închise şi ea făcu acelaşi lucru, privind aparatul cu un amestec de teamă şi acreală. Împuţit bătrân „unchiul Elie”! Oare de ce o vrea s-o vadă? Ea nu putea crede că era vorba doar să bea împreună o ceaşcă de ceai. Ariel Gur nu-şi pierdea timpul cu aventuri galante.

El o recrutase pe Irit cu cincisprezece ani în urmă la Tel-Aviv. Tatăl lui Irit, ofiţer în Tsahal fusese omorât în timpul unei expediţii israeliene în Liban şi ea însăşi îşi terminase serviciul militar. Neîmblânzită „sabra”, ea nu visa decât să-l răzbune, luptând contra duşmanilor Israelului. Ariel Gur o invitase să ia dejunul într-un restaurant elegant din Disengoff – Champs-Elysees-ul Tel-Avivului şi îi propuse să lucreze pentru Mossad. Cu aspectul ei fizic – ochi verzi, nas drept şi scânteietorul păr roşu – ea putea trece drept cetăţean al oricărei ţări europene. Munca ei era simplă: să se apropie de anumiţi terorişti palestinieni care i se indicau şi să caute să culeagă cât mai multe informaţii despre ei. Olandeză după mamă, posedând dublă cetăţenie, vorbind curent olandeza, ea era nedetectabilă.

Irit Paltzer acceptase cu entuziasm şi Mossadul o instalase la Amsterdam, sub o acoperire de misit de diamante. Cu abilitate, era pusă să intercepteze viitoarele sale „ţinte” iar fizicul său deosebit, făcea restul.

La-nceput o amuzase să vadă cât erau de avizi de prospături „neîmblânziţii terorişti”. Ea îşi juca rolul perfect, întorcându-se la fiecare şase luni la Tel-Aviv pentru „a goli sacul” la Hadar Dufna Building, în King Saul Boulevard.

Apoi, sosi ziua primului şoc. Una din „ţinte” era un bărbos seducător, un palestinian membru al Hamasului, cultivat, inteligent şi şarmant care locuia la Berlin. Irit se culcase cu el din simplă dorinţă sexuală, fără niciun ordin al Centralei. Legătura lor a durat câteva săptămâni. Ei se despărţiseră şi pe urmă ea citi într-un ziar că el

fusese omorât pe când intra la hotelul din Paris unde locuia. Atentatul se putuse înfăptui graţie informaţiilor pe care ea i le furnizase lui Ariel Gur. Ea avu un sentiment de repulsie, dar fiind prinsă în angrenajul lui Ariel Gur, ea trebui să continue. Acesta chiar îi trimisese felicitări.

Câteva luni mai târziu, se produse „dandanaua”. Noua sa „ţintă” era acum un palestinian autor al mai multor atentate mortale. Ariel o convocase pe Irit la Tel-Aviv pentru a-i spune fără menajamente ce aştepta de la ea.

După ce-i arătă fotografii cu corpurile sfârtecate de explozia unei bombe, îi expuse lui Irit datele problemei: acest om cunoscut sub numele de Hussein, umbla tot timpul înarmat şi era extrem de vigilent. Singura posibilitate de a-l surprinde era în momentul când făcea dragoste.

Asta se întâmplase la Beirut. Irit venise ca misit să prezinte un lot de diamante unui bogătaş libanez. Întâlnirea cu Hussein, căruia Mossadul îi ştia obiceiurile, nu fusese o problemă. El îşi pierdea serile la barul „Summerland” şi o agăţase pe Irit, care-şi avea reşedinţa la hotel. Aceasta îi făcu apologia cauzei palestiniene, capcană în care el căzuse. Ei începură să flirteze, dar ea refuzase să facă dragoste cu el ca să-l aţâţe şi să dea timp Mossadului să pregătească capcana.

Într-o seară în sfârşit, ea acceptă să-l ducă în camera sa din Summerland. Ea băuse mai mult cu bună ştiinţă, pentru ca el să nu vadă că-i tensionată. Ei se dezbrăcară şi Hussein se şi aruncă asupra ei, penetrând-o fără menajamente. Irit ţipase. Dimensiunea sexului palestinianului şi nervozitatea ei, făceau din această întâlnire un viol. Camera vecină era ocupată de o echipă a Mossadului care plasase microfoane în cea a lui Irit.

Hussein văzând reacţia lui Irit, nu ezitase. Retrăgându-se, el îşi lipi gura de sexul închis al fetei. În acel moment intrară în cameră cei doi oameni ai Mossadului. Toată viaţa îşi va aminti de strigătele lor:

— Ţine-l!

Totul se derulă foarte repede. În momentul în care Hussein se ridica, ea îi strânse gâtul între coapsele sale musculoase şi strânse, încrucişându-şi privirea cu cea neîncrezătoare şi plină de spaimă a bărbatului care puţin mai înainte, încercase să-i facă plăcere. Deja al doilea ucigaş, echipat cu un 22 LR cu amortizor, trăsese opt focuri în

spatele palestinianului. Capul acestuia, căzuse pe abdomenul ei şi Irit vomase. Fără să mai aştepte, cei doi agenţi ai Mossadului o smulseră din pat.

— Îmbracă-te!

Ea ascultase ca într-un vis. Un sfert de oră mai târziu, ei rulau toţi trei spre Tyr. Exfiltrarea se făcuse fără probleme, dar Irit Paltzer făcuse o stare depresivă. Ariel Gur însuşi, o degrevase de orice misiune.

Mossadul finanţase pentru ea lansarea unei afaceri de relaţii publice la New York, unde ea hotărâse să se instaleze, spre a fugi din Europa. Ea ajunsese aici sub o altă identitate, cu paşaport olandez. Doi ani mai târziu, întâlnise un american cu care se căsătorise, devenind doamna George Bowles. Acesta a murit şase ani mai târziu din cauza unui infarct. Graţie banilor Mossadului şi a legăturilor, Irit îşi dezvoltase afacerea cu relaţii publice, încercând să uite trecutul. Trecuse mult timp de când Ariel Gur îi telefona din când în când fără să-i ceară nimic, dar acum se temea de ce-i mai rău.

Ea îşi puse un chilot negru asortat cu sutienul, dar gândul îi era în altă parte.

A lua ceaiul cu Ariel Gur, însemna să flirtezi cu un şarpe cu clopoţei. Ea deja era înspăimântată, ştiind că nu poate refuza orice i-ar fi cerut. Israelul era într-un continuu război şi ea se considera ca un soldat, chiar dacă se numea în continuare Lia Bowles.

*

* *

Soarele dispăruse în spatele faţadei albe a hotelului *Delano* şi Olivia de Portello era la a patra cupă de şampanie. În această situaţie, barmanul îi plasase sticla de Taittinger Comtes de Champagne Blanc des Blancs 1990 în frapiera cu gheaţă de pe bar. Malko era sătul de vorbe. Tânăra femeie vorbea întruna povestindu-şi viaţa prin frânturi de vorbe dezlânate, înşirând numeroşii săi amanţi pe care-i denumea după prenume, oprindu-se brusc pentru a-şi aprinde o ţigară. Ea părea deconectată.

Ei ronţăiseră ceva la bar, dar Olivia de Portello abia dacă se atinsese de mâncare. Câteodată, privirea ei un pic stinsă se oprea

asupra lui Malko, fixându-l cu interes, apoi se întorcea în altă direcţie. Bineînţeles, ea îi descrisese boala care o orbea încetul cu-ncetul şi explica într-o măsură ciudăţenia comportamentului ei. Exista ceva care-l intriga pe Malko. De ce o femeie atrăgătoare ca ea, curtată, mondenă şi sociabilă, îşi petrecea vacanţa singură la *Delano?* După ce-i unsese pieptul cu ulei, părea să fi uitat de el ca bărbat. Părea că aşteaptă ceva, sau pe cineva. Mobilul ei suna fără încetare. Ea spunea câteva cuvinte după care închidea fără nicio explicaţie.

— Sunteţi foarte căutată, remarcă Malko.

Olivia ridică din umeri.

— Da! Bărbaţii mă apreciază, însă toţi sunt la fel. Toţi vor să mă sărute.

Malko surâse. El nu-şi putea da seama ce legătură putea fi între această nebună şi israelieni.

Deodată, Olivia de Portello se ridică, de parc-ar fi fost împinsă de un resort.

— Aş dori să mă plimb puţin pe plajă. Aţi fi atât de amabil să mă însoţiţi? Nu mi-am luat bastonul şi mi-e teamă să nu mă rătăcesc.

Ea-şi puse sutienul şi se apropiară de plaja măturată de un vânt călduţ. Olivia de Portello apucă mâna lui Malko, în timp ce în cealaltă, ducea telemobilul. Ei ajunseră la malul oceanului şi-şi înmuiară picioarele în apă.

— Nu faceţi baie? O întrebă Malko.

— Nu! Prefer să fac baie noaptea, dezbrăcată.

Ei se plimbară de-a lungul liniei resacului şi Malko riscă o întrebare:

— Cum se face că o femeie atât de frumoasă este singură în timpul vacanţelor?

Olivia de Portello se-ntoarse spre el ca şi când ar fi fost pişcată de un ţânţar.

— Aştept pe cineva, spuse ea pe un ton peremptoriu. Cu un râs sec ea adăugă: Dacă acesta nu vine, mai sunt patru sau cinci bărbaţi care vor să mă-ntâlnească. Cu dumneavoastră însă, nu mă simt singură. Priviţi! Avem ceasuri identice. Suntem făcuţi să ne-nţelegem.

Ea îşi apropie încheietura de a lui, astfel încât Breitlingul ei Aerospace să fie lângă cel B01 al lui Malko.

Ea avu din nou un râs sec, ca şi când ar fi încercat ea însăşi să se convingă că Malko era ceva destinat ei, deşi se întâlniseră doar cu câteva ore mai devreme. Era atât de patetică, încât el se-ntreba dacă tot ce povestea nu era inventat, sau dacă evolua într-un anturaj de amanţi. În orice caz, era o cochetă.

Mobilul sună din nou şi Olivia răspunse în modul ei obişnuit. Deodată, ea făcu un salt, ca un cal care refuză să sară un obstacol. Tonul vocii sale se îndulci. Ea se îndepărtă, dar vorbea atât de tare, încât Malko nu pierdu niciun cuvânt din ce spunea ea. O cascadă de întrebări: „Când vii? De ce? Descurcă-te!” Tonul vocii sale creştea. În final, tânăra femeie spuse cu o voce isterică:

— Dacă nu vii vei regreta.

Când se apropie din nou de Malko, ea era vizibil tulburată şi rămase tăcută timp de câteva minute.

— Mi-e frig, spuse ea. Să ne întoarcem.

Erau în jur de 25 de grade, chiar fără soare. În septembrie la Miami este încă timp frumos.

Când ajunseră la piscină, se despărţi de el distrată şi intră în bungaloul ei, lăsându-l pe Malko perplex. Mâine va fi o nouă zi.

*

*   *

Ariel Gur încetini şi intră în zona unei staţii-service Exxon pe Connecticut Avenue. Îşi parcă Nissanul şi se-ndreptă spre una din cabinele telefonice. Mai devreme i se transmisese un mesaj care îl neliniştise. Din nenorocire nu putea răspunde de la ambasadă. Scoţând un carnet din buzunar, el se uită la ultima filă. Aceasta conţinea opt rânduri. Pe fiecare, se găsea câte o literă din alfabetul idiş, corespunzător unei zile a săptămânii şi un număr de telefon. El formă numărul zilei de vineri.

I se răspunse imediat şi auzi o voce plină de încurajare.

— Ah! Am crezut că n-aţi găsit mesajul.

— Eu găsesc totdeauna mesajele, spuse Ariel Gur cu un ton liniştitor ca un psihiatru care vrea să-şi liniştească pacientul.

— Ce se-ntâmplă?

— A început din nou să mă ameninţe, exact ca ultima oară.

— Trebuie s-o calmăm, zise Ariel Gur.

— Nu pot. Ea vrea să mă duc s-o întâlnesc la Miami şi nu pot din cauza lui Bridget. Mi-e frică să nu…

— Nu vă fie frică, replică Gur. O să mă ocup eu de această problemă.

— Ca ultima oară?

În vocea interlocutorului său, se simţea în acelaşi timp teroarea şi uşurarea.

— Nu la asta mă gândesc eu, spuse evaziv Ariel Gur. Mai există şi alte metode mai blânde. În orice caz, asiguraţi-vă că nu se va-ntâmpla nimic supărător. Fiţi drăguţ cu ea la telefon, calmaţi-o, faceţi-i promisiuni. Totul se va aranja: V-o promit.

— Este adevărat?

— Este adevărat. Aşteptaţi câteva zile ca să mă cheme. Cred că trebuie să veniţi la New York peste trei zile.

— Da, da, am…

— Perfect, întrerupse sec Ariel Gur. Noapte bună!

El închise telefonul. Interlocutorul său înţelesese din frânturi de cuvinte că nu era decât o metodă pentru a îndepărta primejdia: aceea pe care o folosiseră deja fără succes din cauza unei erori materiale. Ariel Gur mai formă un număr la Miami şi ceru camera 27.

— Alo! răspunse o voce indiferentă. Aharon Dan.

— Sunt eu, zise Ariel Gur. Cred că va trebui să mergeţi să-i vedeţi pe prietenii noştri, cât mai repede posibil.

— Perfect, zise israelianul. Am s-o rezolv cât mai bine cu putinţă.

Asta a fost tot. Ordinele erau transmise. Ariel Gur se îndreptă spre Nissan şi plecă spre Yuma Street. Soţia sa îi preparase un delicios „gefiilte fisch” pe care era grăbit să-l guste. El stătea ca pe un vulcan şi avea nevoie de o atmosferă familială.

*

* *

Zvi Harel ignoră privirea strălucitoare a chelnerului care-i adusese *jusul* de tomate. Cu părul ras, musculatura puternică şi slipul care-i mula corpul, israelianul era visul imposibil al tuturor poponarilor din *Delano*. El sosise în seara din ajun în compania lui Aharon Dan şi se

instalase chiar vizavi de *Delano* la *Claremont* şi complicele său la *National*, vecin cu *Delano*. Lungit la soare la piscina lui *Delano*, cu un fals wolkman înfundat în urechi, ceea ce-i permitea să fie mereu în contact cu Dan, el o urmărea pe Olivia de Portello care tocmai ieşea din bungaloul ei pentru a se întâlni cu un bărbat blond, instalat deja pe o saltea. El se ridică şi-şi fixă aparatul foto pe plajă, ca şi când ar fotografia peisajul.

În realitate, el o fixa în obiectiv pe Olivia de Portello şi pe însoţitorul ei. Urma să developeze fotografiile şi să le trimită prin fax la New York.

Prezenţa unui bărbat lângă Olivia de Portello nu era prevăzută. Trebuia să afle dacă acest lucru modifică instrucţiunile.

Abia îşi puse aparatul de fotografiat lângă el şi-l văzu venind de la plajă pe Aharon Dan. Al doilea israelian se instală nu departe de „ţintă”, îşi despături ziarul şi ceru de băut barmanului.

Fără grabă, Zvi Harel îşi îmbrăcă tricoul, îşi încălţă bascheţii şi se-ndreptă spre hotel. Trebuiau developate fotografiile.

*

*   *

Malko fu aproape surprins văzând-o pe Olivia de Portello îmbrăcată într-un costum de baie alb împodobit cu fluturi care-i mula corpul, venind să se instaleze aproape de el, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Ea îi adresă un zâmbet uşor jenat.

— Scuzaţi-mă! Ieri seară, v-am părăsit cam brusc. Nu mă prea simţeam bine.

— Nu face nimic, spuse Malko, care mâncase singur la bar. Doriţi să beţi ceva?

— Puţină şampanie.

Văzând-o, barmanul desfăcuse o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne. Olivia se lungi ridicându-şi sutienul şi închise ochii. Malko nu îndrăzni s-o întrebe dacă sosise misteriosul ei prieten.

Ziua trecu încet. La dejun, Olivia de Portello se mulţumi cu o farfurie de legume fierte în apă, stropite cu o cupă de şampanie. Apoi, ea se lungi din nou. Cu ochii închişi, ea se juca nervoasă cu brelocurile de la lanţul său de aur, la fel de mută pe cât fusese de

vorbăreaţă în ajun.

La ora cinci când soarele apusese, ea se ridică brusc şi se clătină.

— Nu mai văd, spuse ea. Puteţi să mă conduceţi la bungaloul meu?

El o luă de braţ. Pe scară era cât pe ce să cadă. Era comedie sau realitate? Ea îi întinse cheia ca s-o bage în broască şi după ce descuie, se dădu la o parte ca s-o lase să treacă. În living, ea se-ntoarse surâzând cu faţa îndreptată spre el.

— Mulţumesc! Sunteţi foarte drăguţ.

Cu un gest natural, el îşi puse gura pe buzele ei şi ea nu se feri. Încurajat, el depărtă buzele şi găsi repede o limbă care începu să se joace cu a lui. Ei se jucară în felul acesta câteva minute apoi, amintindu-şi de ceea ce îi povestise Paola Ruggieri, el îşi duse mâna între picioarele ei şi începu s-o maseze uşor peste costumul de baie. El o simţi fremătând, dar nu-l respinse. Respiraţia ei deveni mai sacadată. Atunci el îşi strecură degetele pe sub ţesătură şi găsi ceea ce căuta.

Olivia scoase un fel de geamăt şi-l îmbrăţişă cu mai multă putere.

El continuă să tachineze mica perlă de carne. Olivia de Portello curgea ca o fântână. Deodată, ea începu să tremure ca o frunză şi scoase un muget înăbuşit, muşcându-i buza inferioară. Fu scuturată de un spasm violent.

Ea mai rămase în braţele lui câteva clipe ca o păpuşă, apoi se-ndepărtă şi spuse cu o voce absentă:

— Sunt obosită. O să mă culc. Pe mâine!

Privirea ei era răvăşită şi umerii îi erau căzuţi. Malko nu mai insistă. Categoric, ea era un personaj curios. El era sigur că o făcuse să juiseze şi totuşi, ea nu părea deosebit de încântată. Ajungând în dreptul piscinei îşi aruncă ochii pe ceas. Era cinci şi jumătate. Urma să-şi petreacă seara singur.

*

*   *

Olivia de Portello ieşi din bungalou pe la şapte şi jumătate îmbrăcată în pardesiu. Ea se îndreptă spre poarta care dădea spre plajă.

Văzând-o, Aharon Dan care stătea la bar, aşteptă câteva clipe, îşi

termină Defenderul, puse o hârtie de cinci dolari pe tejghea şi la rândul lui se-ndreptă spre plajă. O văzu pe tânăra femeie adăpostindu-se sub unul din parasolarele aşezate pe nisip. Ea se dezbrăcă şi complet goală, se duse în direcţia valurilor.

Israelianul o urmări o bună bucată de vreme. În cap îi mijea o idee pe care trebuia s-o discute cu Zvi Harel. Când el se întoarse la *Delano*, Olivia de Portello se juca încă în valuri.

*

* *

Malko ieşi din camera sa spre ora opt şi chemă ascensorul. Nu trecuseră nici zece secunde de când el era pe hol şi uşa de la camera vecină se deschise, făcând loc unei roşcate bine făcută îmbrăcată într-o rochie cenuşie încheiată cu nasturi de sus până jos, care îi mula corpul. Ea îi adresă un surâs vag şi continuă să se uite în revista ei. Ascensorul din stânga fu cel care sosi primul. Cabina acestuia era luminată de o lampă de neon „verde islam” care-ţi da aerul unui cadavru. Necunoscuta schiţă o grimasă şi se-ntoarse spre Malko surâzând:

— Ce bine că dumneavoastră m-aţi văzut primul!

Ei semănau cu două momâi. Ajunşi la parter, se despărţiră. Malko se-ndreptă spre peristilul care domina piscina. În bungaloul Oliviei de Portello era lumină. El o sună de la telefonul interior, dar nu primi niciun răspuns. Necăjit, se îndreptă spre bar prin spatele mesei de biliard.

Roşcata bine făcută era aşezată pe un taburet, în conversaţie cu mai mulţi bărbaţi. Când îl zări pe Malko, ea îi adresă un zâmbet convingător. El se apropie şi comandă o votcă, stând în picioare lângă taburetul ei. Când barmanul i-o aduse, roşcata se întoarse şi ridică paharul:

— Sănătate!

— Dumneavoastră sunteţi mexicană? întrebă Malko.

Ea izbucni în râs.

— Nu, dar merg deseori în vacanţă la Cancun. Îmi plac mult mexicanii şi afară de asta, la Miami toată lumea vorbeşte spaniola.

— Este adevărat, recunoscu Malko. Dumneavoastră sunteţi în

vacanţă?

— Nu! zise roşcata surâzând. Eu lucrez.

— Nu prea pare să fie aşa.

Ea băgă mâna în poşetă, de unde scoase o legitimaţie pe care el putu să citească: *„Lia Bowles – Public Relations – Communications”*.

— Acest hotel mi-a contractat serviciile pentru a-l face cunoscut în presa new yorkeză, explică ea. Luaţi un pahar! Casa plăteşte şi dumneavoastră îmi veţi spune ce gândiţi despre asta.

Privirea ochilor săi verzi ca smaraldul era vădit provocatoare. Malko îşi bău votca şi mai comandă una. Oricum, C.I.A. nu-i dăduse termen să clarifice treaba în 24 de ore. Olivia de Portello nu era uşor de manevrat şi avea nevoie de timp pentru a penetra în intimitatea ei. El se destinsese observându-şi vecina care-şi descheiase ultimii nasturi de la rochie, descoperindu-şi coapsele musculoase. La a treia votcă, începu să i se facă foame. El se aplecă spre roşcată.

— Lia! Pot să te invit la masă?

Ea făcu o mutră comică.

— Vreţi să mă distrageţi de la munca mea?

— Am putea mânca aici…

— Ah nu! Şi aşa sunt obligată să stau aici cea mai mare parte a timpului. Cunoaşteţi vreun alt loc?

Malko îşi scrută memoria. El cunoscuse Miami cu câţiva ani în urmă.

— Dacă vă place crabul: *Joe’s Stone Club*, propuse el

Lia Bowles îi adresă un surâs care putea da gata şi un taliban.

— Accept crabul.

În afară de crab, *Joe’s Stone Club*, situat la intersecţia dintre Byscaine Road şi Washington Avenue, nu prezenta nici o altă atracţie. Era un fel de braserie cu un bar imens în formă de „U” din lemn sculptat unde clienţii aşteptau câteodată şi o oră înainte să fie primiţi într-una din imensele sale săli.

Lia Bowles îşi devora crabii cu mare poftă, iar Malko o studia: tipica *career woman* americană. Directă, energică şi sexy totodată. Ea-i vorbise mult timp despre munca şi proiectele sale: să se retragă la Fort Lauderdale în compania unui om bogat şi drăguţ, posesor al unui birou frumos.

Deodată telemobilul lui Malko sună. Mirat, el aruncă ochii pe ceas. Era ora unsprezece. Recunoscu vocea enervată a Oliviei de Portello.

— Nu vreţi să cinaţi cu mine? întrebă ea cu voce tare.

— Este cam târziu, remarcă Malko. Credeam că m-aţi uitat.

— Nu sunteţi singur?

— Nu.

— Foarte bine! Vă urez petrecere frumoasă.

Lia Bowles îl privi cu ironie.

— Sper că nu vă fac probleme…

— Deloc, afirmă Malko. Este o prietenă care s-a trezit prea târziu.

— Am impresia că nu vă plictisiţi la Miami, remarcă ea. Apropo! Cu ce treburi pe aici?

— Sunt jurnalist la *Kurier* din Viena şi fac o anchetă despre SUA.

— Este pasionant. Sper să spuneţi de bine despre *Delano*.

— Bineînţeles! Dacă v-am întâlnit pe dumneavoastră acolo.

Când ieşiră de la *Joe's Stone Club* ei nu băuseră prea mult.

Lia Bowles fredona o melodie şi se agăţă de braţul lui Malko. La *Delano* cerură împreună cheile şi de astă dată, sosi ascensorul roşu care avea o luminaţie acceptabilă. Pe palier, înainte de a se îndrepta spre camera ei, Lia Bowles îşi întinse foarte firesc gura spre Malko, pentru un sărut profund şi scurt.

— *Thank you*, spuse ea. A fost o seară excelentă.

Odată ajuns în camera lui, Malko chemă bungaloul nr. 6 la telefon, dar nu primi niciun răspuns. Ori Olivia dormea, ori îşi găsise un alt cavaler serviabil.

*

*   *

Zvi Harel mergea în linişte pe plaja pustie şi sumbră, supraveghind-o pe Olivia de Portello care, după ce-şi pusese hainele la adăpost pe unul din paravane făcea baie în valurile călduţe. El luase cina singur pe terasa unde la sfârşit băuse şi un pahar. Răbdarea lui fusese răsplătită văzând-o pe tânăra femeie ieşind din bungaloul său în jurul orei 11. Amândoi erau acum la circa un kilometru depărtare faţă de hotel. Luminile celorlalte clădiri se vedeau în depărtare. Ar fi putut să se apropie în linişte, s-o sugrume şi s-o abandoneze în acelaşi loc. Ar fi

părut o crimă făptuită de un vagabond, numai că exista precedentul de la *Cipriani* şi el nu avea dreptul să comită o eroare. În America mai existau autopsiile, aşa că totul trebuia făcut astfel încât să nu se pună niciun semn de-ntrebare. Tot hoinărind, el găsi printre amintirile sale cea mai bună metodă. Aceasta nu reprezenta o rezolvare pentru seara asta, dar acest lucru nu era prea grav. Liniştit, el se-ntoarse şi se îndreptă spre *Claremont*. Era inutil s-o alarmeze pe tânăra femeie.

Capitolul VI

Olivia de Portello trona pe unul din taburetele barului cu stridii şi caviar, în tête-à-tête cu o sticlă Taittinger Comtes Champagne rosé 1993, îmbrăcată într-un maieu negru cu dungi aurii mulat pe corp, machiată ca pentru bal, la ora nouă dimineaţa. Când îl văzu pe Malko, îi adresă un surâs călduros.

— Îmi iau micul dejun, zise ea. Doriţi să serviţi ceva?

El luă loc în faţa ei şi comandă un modest expresso. Olivia nu părea supărată pentru că el nu luase cina cu ea în seara precedentă. Aparent, cel pe care ea-l aştepta nu sosise. Malko începea să se-ntrebe dacă acel amor nenorocit, nu era legătura pe care el o căuta.

Mobilul Oliviei era lângă sticlă şi ea nu-l slăbea din ochi. Malko o studia pe tânăra femeie. Când ea înceta să se mai controleze, privirea i se stingea şi colţurile gurii îi coborau. Părea profund abătută.

— Încă o zi frumoasă, spuse ea, de parc-ar fi spus „tocmai mi-a murit mama”. Ea-şi coborî ochii asupra telemobilului, ca şi când ar fi vrut să-i vorbească.

Malko se simţea încurcat.

— Veniţi la piscină? îi propuse el.

— Imediat. Mai întâi trebuie să dau nişte telefoane.

După ce-şi bău expresso-ul, Malko dispăru. Lia Bowles era întinsă pe o saltea, îmbrăcată într-un *deux pieces* mov care nu ascundea mare lucru din anatomia ei, sorbită din ochi de toţi bărbaţii nehomo din hotel. Ea îi adresă un semn amical lui Malko.

— Veniţi să faceţi o baie în mare?

— Bucuros! zise Malko.

Ea se ridică, se întinse cu o senzualitate bine calculată, astfel încât Malko crezu că sânii vor ţâşni goi în aer, apoi începu să se deplaseze cu un mers languros, lăsând în urmă o serie de sexe în erecţie. Malko nu-şi putea lua ochii de pe crupa ei. Ea se-ntoarse brusc, aruncându-i o privire amuzată.

— Nu vă deranjează să mergeţi în spatele meu?

El ajunse lângă ea. Pe nisip, ea începu să fugă cu un fuleu lung, suplu şi plonjă direct în valuri. Înota ca o naiadă, ca o sportivă de performanţă.

Ea se scutură râzând:

— Nu avem aşa ceva la New York. Eu ador marea, soarele şi…

Ea se opri brusc şi Malko o completă cu un surâs:

— Amorul. *Sea, sex and sun.*

Ea nu răspunse, dar veni să se lungească pe nisip şi-şi descheie sutienul. Avea sânii ca de tânără fată, plini şi robuşti, cu ceva în plus – maturitatea.

El prinse privirea ochilor ei de smarald, care rămase agăţată de privirea lui.

— În seara aceasta trebuie să iau cina cu oamenii de la *Delano*, spuse ea. Dacă pantera dumneavoastră vă lasă în pace, putem să mergem apoi la *Regine*. Vreau să mă amuz. Dumneavoastră nu?

— Desigur, aprobă Malko. Nu este pantera mea, ci doar o prietenă care nu se simte în apele ei.

Lia Bowles surâse ironic.

— Sunt convinsă că dacă ar fi o doamnă vârstnică aţi fi la fel de atent. După dineu urc la mine, la camera 824. Poate, pe curând.

Ei se despărţiră la piscină. Olivia de Portello dispăruse. Malko se duse la buticul hotelului care oferea o gamă largă de reviste de „artă” ca să caute New York Times. El se-ntreba cât timp îi va trebui ca să destrame misterul Oliviei de Portello.

*

*   *

— Dumneavoastră aţi luat masa?

Tonul Oliviei de Portello era aproape agresiv. Malko se strădui să adopte o voce blândă.

— Nu încă!

Probabil că tânăra femeie îşi petrecuse ziua închisă între cei patru pereţi ai bungaloului. El nu o mai văzuse de dimineaţă. El însuşi îşi omorâse ziua în cameră, aşteptând ora când trebuia s-o cheme pe Lia Bowles, fără niciun apetit.

Era deja ora nouă.

— Atunci conduceţi-mă pe mine la cină, jos pe terasă. Nu am poftă să ies să rezerv o masă.

Suna aproape ca un ordin. Malko îşi luă o cămaşă roşie şi un pantalon de alpaca cu dunga ca o lamă de ras. Olivia de Portello era instalată la o masă în faţa piscinei, în faţa obişnuitei cupe de Taittinger, îmbrăcată într-un T-shirt şi o fustă bleu.

— Am comandat legume, spuse ea. Dumneavoastră ce doriţi?

Malko alese un „red snapper”, ştiind că este insipid. Americanii îşi pasteurizează peştii. El se hotărî să atace frontal.

— Persoana pe care o aşteptaţi nu a venit până în cele din urmă, o iscodi el.

Olivia de Portello îi aruncă o privire furioasă şi în acelaşi timp patetică.

— Nu! Acest imbecil nu ştie ce pierde. Când mă gândesc că toţi tipii din New York ar dori să stea între coapsele mele…

Era prima dată când ea folosea un limbaj atât de trivial. Legumele ei sosiră odată cu „red snapperul”. Olivia îl privi cu un dezgust nedisimulat.

— Cum puteţi mânca un animal fără apărare?

Ea era într-adevăr foarte ambalată. Din fericire pentru ea, şampania era un produs natural. Ea scoase un pachet de Gauloises blondes din poşetă şi Malko îi aprinse ţigara cu bricheta sa Zippo poleită cu aur masiv. Ea o luă şi o examină câteva clipe.

— Acesta este blazonul dumneavoastră?

— Da.

Olivia de Portello dădu din cap, lăsând să se-nţeleagă că din punctul ei de vedere, acesta era un punct câştigat şi privirea ei se îndulci. Deodată, ea puse mâna pe braţul lui, aproape cu tandreţe.

— Din fericire, dumneavoastră sunteţi aici, sunteţi drăguţ şi vă e milă de mine.

Malko o măsură cu privirea începând de la faţa ei senzuală până la sânii ei plini.

— Nu este adevărat, spuse el. Sunteţi frumoasă şi îmi plăceţi.

Olivia de Portello surâse absent şi trase din ţigară. Tot ciugulindu-şi legumele, ea avu timp să telefoneze de cinci ori la acelaşi număr care nu răspundea niciodată, mulţumindu-se să tasteze pe „bis”. În final, ea aruncă pe masă mobilul aproape cu violenţă şi înfruntă privirea lui Malko.

— Sunt o proastă, murmură ea.

El rămase mut. Cum să-i smulgă numele misteriosului amant? Cu coada ochiului o zări pe Lia Bowles, îmbrăcată într-o rochie lungă neagră. Ea termina cina în compania a doi bărbaţi.

Ea îi adresă lui Malko un surâs, gata să reînvie şi un mort, fapt care nu-i scăpă lui Olivia de Portello.

— Cine-i această roşcată? întrebă ea cu drăgălăşenie.

— O clientă a hotelului, răspunse Malko. Ne-am conversat la piscină.

— În orice caz ea doreşte să fie sărutată. Trebuie să mergeţi la ea, conchise Olivia.

Ei nu mai vorbiră de Lia până la sfârşitul cinei. Malko se aştepta ca ea să-l reţină ca de-obicei, dar Olivia de Portello îl luă de braţ:

— Conduceţi-mă, spuse ea. Aici nu mai văd nimic.

*

* *

Jonathan Wise încerca cu disperare să urmărească programul N.B.C., instalat în fotoliul din piele din living room-ul său. El simţea privirea grea a lui Bridget, soţia sa, care-l apăsa precum ochiul lui Cain. Telefonul sună şi el nu se sculă din fotoliu. Niciodată nu-i dăduse amantei sale numărul de telefon de la domiciliu, dar mereu se temea că datorită încăpăţânării sale şi datorită vicleniei femeilor îndrăgostite, şi-l va procura până-n cele din urmă, mai ales că refuzase s-o însoţească la Miami. Cu ea, orice lucru era posibil.

Soţia sa se ridică pentru a se duce să răspundă la telefon, iar el o urmări cu un sentiment de nostalgie şi vinovăţie. Bridget era o blondă sexy cu părul scurt. Ei se cunoscuseră cu şase ani în urmă în campusul

de la Standfort University, flirtaseră, deveniseră amanţi şi logic, se căsătoriseră.

Totul mersese bine până când Bridget rămăsese însărcinată. Ea avusese o sarcină extrauterină şi totul ar fi trebuit să fie în ordine, dar lucrurile se încurcaseră în capul lui Jonathan. Pentru el Bridget, chiar după ce-şi recăpătase silueta, trecuse de la statutul de femeie, la cel de mamă. Ea nu mai era amanta cu care adora să facă sex. Intervenise o inhibiţie care, încetul cu încetul, îl îndepărta de ea. El nu mai îndrăznise să ceară ceea ce ea înainte îi dădea în mod natural. Acum o trata cu respect. În timpurile bune, el îi cerea o felaţie într-un cinematograf puţin frecventat, dorinţă pe care, ea i-o satisfăcea cu plăcere. Totul se terminase. Ei făceau acum sex prost şi rar. Cu Bridget, libidoul său părea terminat, până într-o zi când la „Shuttle” din New York o întâlnise pe Olivia de Portello.

A fost o atracţie sexuală fulgerătoare, reciprocă. El fusese subjugat de personalitatea exuberantă a tinerei femei prin şarmul ei, prin sexualitatea ei neînfrânată. De la prima lor întâlnire, ea îi povestise necazurile ei. Jonathan fusese impresionat: o tânără fermecătoare care urma să devină oarbă, era impresionant. El o condusese acasă şi acolo se declanşase totul.

Olivia fără măcar să-l sărute, îngenunchease în faţa lui luându-i sexul în gură ca pe Sfânta împărtăşanie şi-l supsese mai-mai să-i smulgă măduva din oase. Restul venise de la sine. Jonathan, ca de altfel şi Olivia de Portello, nu-şi mai reveniseră. Dintr-un motiv pe care el nu şi-l putea explica în întregime, ea se-ndrăgostise nebuneşte de el şi de sexul lui, gata oricând să-l onoreze. Odată, ea venise să-l vadă la Washington şi făcuseră dragoste până-n zori. În ziua aceea Jonathan pretextase un scurt voiaj de afaceri. Apoi, după mai multe săptămâni, presiunea crescuse: Olivia îi ceruse să-şi părăsească soţia. Ea alterna rugăminţile cu ameninţările, explicând că nu-i mai rămâneau decât câteva luni, după care va rămâne oarbă. Încă de la început, el fusese prudent refuzând să-i dea numărul de telefon de-acasă. Ei îşi dădeau rendez-vous-uri telefonice la o cabină din apropierea locuinţei lui, sau de cele mai multe ori, îi telefona el. Numai că, devenise imprudent dezvăluind Oliviei unele dintre secretele lui şi tânăra femeie continua să-l descoase ca să-l aibă la

mână. Era un şantaj ale cărui urmări, ea orbită de pasiune, nu le întrevedea.

De câteva săptămâni, Jonathan Wise trăia în transe înfricoşătoare, văzând-o rar, minţind şi mergând pe ocolite. Neştiind cum să scape de această legătură, el aştepta ca totul să explodeze dintr-un moment în altul

— Este colegul tău Tim, spuse Bridget după ce răspunse la telefon.

Pulsul lui Jonathan scăzu brutal. Catastrofa întârzia încă.

— Vrei să alergăm un pic? îi propuse vecinul de dedesubt.

De multe ori, ei alergau împreună mai ales atunci când ziua fusese prea cald. Jonathan care avea probleme cu silueta făcea foarte mult sport.

— O.K! Sper că asta nu te supără Bridget, spuse el.

Bridget murmură o aprobare vagă şi Jonathan se duse să se-mbrace, după care coborî scara câte patru trepte odată. El îl găsi pe Tim pe Rillyer Street şi porniră alergând întorcându-se imediat pe 21-e Rue, pe care o parcurseră în sens invers. În momentul când treceau prin faţa unei cabine telefonice situată la colţul cu R. Street, Jonathan auzi telefonul sunând. Crezu că i se va opri inima. Ştia că-i pentru el şi murea de poftă să răspundă, dar Tim era lângă el şi-şi jurase să nu o mai revadă pe Olivia. Era prea primejdios din toate punctele de vedere. Tim era deja pe R. Street şi se-ntoarse spunând:

— *You chicken aut. [Nu prea eşti în formă.]*

Jonathan se strădui să accelereze, dar soneria îi stăruia în creier ca o remuşcare sonoră. Dacă o revedea pe Olivia de Portello fie şi numai o dată, el era pierdut. Îmbrăţişările lor îi plăceau la nebunie. Când el îi înfigea sexul său masiv în fundul abdomenului, Olivia juisa cu repetiţie ca o maşinărie defectă, cu ochii dilataţi, cu unghiile înfipte în fesele lui. Ea îi spusese că niciodată nu mai cunoscuse o asemenea senzaţie şi ştia că ea va merge cu şantajul până la ultimele consecinţe pentru a-l face să revină la ea.

El singur n-ar ieşi niciodată dintr-o asemenea situaţie.

*

*   *

Olivia de Portello aruncă furioasă mobilul într-un fotoliu din living

room şi se-ntoarse spre Malko.

— Acum sunteţi mulţumit. Veţi avea ce doriţi.

Sprijinită de masă cu bazinul în faţă, ea îl provoca. Din momentul în care el o luă în braţe, ea îl îmbrăţişă cu patimă. Malko îi ridică T-shirtul găsind sânii goi pe care-i prinse în mâini. Olivia gemu şi-l muşcă. Abdomenul ei se freca de al lui, dar gesturile ei aveau o rigiditate artificială. Malko îi strecură o mână pe sub fusta bleu şi începu s-o mângâie în stilul în care avusese atâta succes data trecută. Efectiv, Olivia începu să gâfâie, să geamă şi o simţi umezindu-se rapid. Olivia îşi smulse buzele din gura lui şi-l rugă:

— Sărută-mă! Bagă-ţi coada ta groasă în sexul meu.

El îşi scoase slipul şi chiar fără s-o dezbrace, o împinse în pat unde ea căzu cu picioarele desfăcute. Cu toate că aparent era excitată, îi fu greu s-o penetreze. Ei îi făcea plăcere să-şi onduleze şoldurile, să spună trivialităţi, să se agaţe de el, dar efectiv, nu avea poftă să facă sex. El reuşi chiar s-o penetreze şi începuse să o muncească. Deodată, el avu impresia că sărută o moartă. Olivia fixa plafonul cu o privire absentă şi braţele îi căzuseră moi în jurul corpului.

Privirile lor se întâlniră.

— Îmi stăruie în minte mizerabilul acela.

Răcorit, Malko se retrase şi se rostogoli într-o parte. Olivia, fără măcar să se uite la starea lui de erecţie, se ridică şi se duse la minibar de unde luă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne. Numai după ce bău, ea îi aruncă o privire plină de tristeţe.

— Acel mizerabil mi-a jurat că va veni să mă caute. Eu i-am spus că dacă nu vine, am să fac dragoste cu primul venit şi nu mă voi mulţumi doar cu atât.

Acum ochii ei albaştri se aprinseră de furie. Malko nu şi-ar fi dorit să se numere printre duşmanii ei.

— Cine-i acest amant misterios? întrebă el.

Olivia îşi scutură buclele brune.

— Nu contează. Este problema mea. Acum cred c-am să dorm. Dumneavoastră nu doriţi acelaşi lucru?

— Ba da, o asigură Malko.

Ei se sărutară cast. În momentul în care el închise uşa, o zări pe Olivia formând furioasă un număr pe mobil. Era incorigibilă. Când

traversă terasa o zări pe Lia Bowles aşezată încă la masă. Categoric, asta nu era ziua lui norocoasă. Dezgustat, urcă în camera lui.

Trebuia să-l identifice pe amantul Oliviei de Portello. Era singura legătură cu moartea lui Stacy Lak, dacă exista vreuna.

*

*   *

Soarele era la fel de fierbinte şi cerul era albastru. Malko se sculase devreme. Lia îi telefonase pe la ora 11, dar el refuzase invitaţia de a vizita Miami „by night”. El parcurse cu privirea şezlongurile aliniate de-a lungul a două laturi ale piscinei şi o reperă pe Olivia de Portello în maieul său negru „Versace” şi se duse la ea. Pe masă lângă ea era o cană de ceai, un pachet de ţigări Gauloises blondes şi o cupă de Taittinger deja începută. Ea ridică spre Malko o privire devastată.

— Am dormit prost, deşi ca-n fiecare seară am fost să mă scald. Asta însă nu m-a calmat. Voiam să mă întorc la New York în dimineaţa asta, dar am hotărât să-i mai acord o şansă. Dacă el nu vine azi aici, plec mâine înapoi şi o să regrete.

— O să-l omorâţi? întrebă Malko, mai în glumă, mai în serios.

Olivia de Portello îi aruncă o privire care-i îngheţă sângele-n vine.

— Nu! O să-l distrug. Am la dispoziţie mijloacele necesare.

Ea bău dintr-o înghiţitură restul de şampanie. Malko se simţea prost în faţa acestui val de ură.

— Asta n-o să-l aducă înapoi, remarcă el.

Olivia fixă cu privirea paharul gol din faţa ei.

— Nu! El nu va mai face amor cu mica sa femeie idioată şi nu mă va mai uita niciodată.

Ea tăcu câteva clipe, după care reluă conversaţia pe un ton calm.

— Şi dumneavoastră vă întoarceţi la New York?

— Da.

— Am să vă dau adresa mea pentru că sunteţi jurnalist şi voi avea lucruri interesante să vă povestesc.

— Referitoare la amantul dumneavoastră?

— Da.

Malko îşi ascunse curiozitatea. Avea impresia că-i pe punctul să atingă ţinta ce-i fusese fixată de CIA. El începea să se sature de această

nebună imprevizibilă, geloasă, care nu percuta decât la legume sau şampanie. Olivia se ridică.

— Mi-e cald. Pe curând.

El o văzu îndreptându-se spre bungalou. Abia dispăruse ea, când în faţa lui se aşeză Lia Bowles îmbrăcată într-un maieu verde asortat cu ochii ei, adresându-i o privire amuzată.

— Cum a fost seara dumneavoastră?

— Dar a dumneavoastră?

Superba roşcată ridică din umerii ei de înotătoare.

— Afaceri! Oameni care-mi vorbesc de dolari, cu gândul să mă atragă în patul lor. Sunt obişnuită cu astea.

— Au ajuns pân-acolo?

Ea îi aruncă o privire rece.

— Nu m-am coborât niciodată până acolo ca să semnez un contract. Apropo! Mâine mă gândesc să mă-ntorc la New York şi în seara asta sunt liberă. Dumneavoastră sunteţi cumva ocupat?

— Cred că da…

De astă dată ea-l privi glacial.

— Fără „cred”! Puteţi să cinaţi sau nu cu mine?

În afaceri, probabil că era redutabilă. Malko îi fixă ochii de smarald care se întunecaseră din cauza furiei. Era amuzat.

— Cu plăcere, acceptă el.

Lia Bowles se ridică.

— Superb! Azi am treabă. Ne-ntâlnim la bar la ora opt, ca să bem ceva. Pe urmă mergem la un restaurant italian care nu-i chiar rău, pe Washington Avenue.

*

*   *

Lia Bowles era răpitoare într-un furou roz ultramini cu un decolteu adânc, mulat pe corp ca o mânuşă. Machiajul plin de dulceaţă îi sublinia aspectul ei de *career woman*. Alcoolul îi înroşise pometii obrajilor. Ea glisa de pe taburet arătând o coapsă pân-aproape de zona inghinală şi-l luă pe Malko de braţ.

— Mor de foame.

El petrecuse o parte din zi cu Olivia de Portello din ce în ce mai

morocănoasă, sigură că amantul ei n-o să mai vină. De altfel, spre ora patru ea se retrăsese în bungaloul ei, fără să mai vorbească de cină.

Era mai bine aşa, pentru că Lia Bowles îl asalta făţiş şi ar fi fost stupid să rateze această pomană cerească. Urma să reînceapă investigaţia la New York, când Olivia va fi la ea acasă.

Restaurantul ales de Lia era zgomotos şi arhiplin, aşezat chiar lângă un magazin de decoraţiuni cu ultimele creaţii ale lui Claude Dalie. La masa vecină era o cubaneză cu un machiaj agresiv, cu o gură enormă de culoare roşu aprins, îmbrăcată într-un compleu de piele mulat pe corp care urla în limba spaniolă într-un mobil sub privirile celor trei vecini de masă.

Lia Bowles murmură printre dinţi dezgustată:

— *Bimbo! [Ce cocotă!]*

Ea atacă un *chianti*, vorbind fără-ncetare despre meseria ei, despre viaţa new yorkeză, despre Clinton, despre viaţa politică, fără să-i pună nicio întrebare personală lui Malko. În mod vizibil, ea nu dorea decât o seară agreabilă.

Cubaneza îşi balansa continuu crupa îmbrăcată în piele şi Lia remarcă:

— Sunt sigură că asta excită pe toţi bărbaţii.

Malko nu avu curajul să pretindă contrariul, dar fixă decolteul ei cu un surâs complice.

— Nu regret alegerea pe care am făcut-o.

— Mulţumesc, zise Lia.

Ea încheie cu un coniac Otard XO şi trei expresso, după care plecară la hotel. Fu ascensorul verde, cel care sosi. Lia căreia în mod vizibil îi plăcea să conducă jocul, nu aşteptă ca Malko să apese pe butonul de la opt ca să se apropie de el şi să-şi pună gura pe buzele lui. Când uşa cabinei se deschise, Malko era excitat ca un cerb şi machiajul Liei curgea. Ea se-ndreptă spre camera ei cu Malko în urma sa. Înainte chiar de a aprinde lumina, ea-şi scoase dintr-o singură mişcare rochia roz şi o aruncă în sus. Aprinse apoi lumina şi Malko putu să admire corpul ei superb pe care-l văzuse la piscină, dar aici părea mai goală. Minusculul ei slip negru îi sublinia mai bine sexul. Malko o îmbrăţişă privind siluetele lor reflectate în oglinda înclinată din faţa patului. Pupilele verzi se fixară în ochii lui cu o expresie

tulbure şi Lia se lipi mai tare de el, cambrându-şi mijlocul.

— Dezbracă-te! îi spuse ea.

Când el fu gol, ea-l privi câteva secunde, apoi din nou se strânse în el.

— Îmi place să simt că mă doreşti, spuse ea cu o voce schimbată.

Ea-şi freca abdomenul de membrul lui în stare de erecţie, cu privirea în oglindă. Deodată, se lăsă în genunchi şi gura ei luă în primire membrul lui Malko. Apucând mâna lui Malko o puse pe ceafa ei apăsând în sus.

— Sărută-mi gura, zise ea, înainte să se arunce peste el.

Când el o ridică în sus după ce contemplase în oglindă această splendidă felaţie, el îi dădu jos chiloţii de satin. Lia, de bună voie, se-ntoarse pentru a îngenunchea pe pat. Malko o urmă şi o penetră dintr-un singur gest prin spate, ţinând-o de coapse. Lia scoase un geamăt surd, în timp ce el începu mişcarea de du-te-vino în genunea adâncă şi umedă. El lăsă coapsele pentru a prinde sânii, o strânse violent şi explodă în această poziţie. Simţindu-l ejaculând în ea, Lia îşi cambra fesele şi mai tare iar unghiile ei se-nfipseră în cearceaf.

Liniştită, ea se lăsă atunci în faţă păstrându-l pe Malko înfipt în ea, apoi se-ntoarse şi zise cu o voce calmă:

— Vreau să mă mai săruţi. Eu nu am mulţi amanţi, dar când aleg unul, vreau să profit de el.

Malko îşi spuse că va avea serios de lucru. Deja el se simţea în stare de erecţie în teaca strâmtă şi caldă. Încet, Lia reîncepu să se mişte sub el. El avea toată noaptea înaintea lui. A doua zi urma să se ocupe din nou de Olivia de Portello. O mică recreaţie nu-i putea face rău.

*

*   *

Olivia de Portello era pe punctul de a-şi scoate maieul la adăpostul paravanului pe care-l alesese pentru a-şi lăsa hainele şi pentru a pleca la scăldat, o adevărată feerie la miezul nopţii: era ora 11,45. Noaptea era senină cu multe stele şi vânt. Olivia avea capul greu; prea multă şampanie şi tensiune nervoasă. Acum că era confruntată cu sfârşitul poveştii sale de dragoste, ea se simţea plictisită, cu pofta de a lăsa totul să cadă, dar faptul de a-l şti pe amantul său în braţele altei

femei, o îmbolnăvea. Trebuia să se răzbune, chiar dacă n-ar fi găsit în aceasta nicio plăcere.

Ea auzi un zgomot slab de paşi pe nisip şi ridică ochii protejându-şi nuditatea cu maieul pe care-l ridicase fără să-i fie teamă. Plaja era patrulată de maşini ale poliţiei şi vagabonzii din Dade County nu se aventurau până acolo. Olivia scrută întunericul fără să vadă nimic, ceea ce nu însemna nimic. În întuneric ea era oarbă.

Fu mai mult un al şaselea simţ decât o senzaţie precisă care o făcu să iasă în afara protecţiei paravanului. Atunci ea, mai mult ghici decât văzu o siluetă în faţa ei.

— Malko?

Nu răspunse nimeni. Deodată, o mână o înhăţă de umăr făcând-o să pivoteze. Ea deschise gura pentru a ţipa. Dar ceva moale i se lipi brusc de faţă. Ea primi în scobitura genunchiului o lovitură care o dezechilibră şi căzu pe nisip. Deschise gura pentru a ţipa dar din cauza pernei care-i astupa gura nu ieşi niciun zgomot. Atunci i se făcu frică şi înţelese că va muri.

Capitolul VII

Olivia de Portello nu se zbătu mult. Imobilizată pe nisip de omul care-i aplica o pernă mare pe faţă şi de un al doilea individ care stătea lungit pe genunchii ei, cu plămânii goliţi de aer, ea nu reuşea decât să emită câteva gemete din ce în ce mai slabe. După spasmele sale disperate, Zvi Harel înţelese că ea-şi epuiza ultimele forţe. El apăsă mai tare perna numărând secundele. În sfârşit, tânăra femeie se destinse după un efort supraomenesc încercând să se elibereze, apoi rămase nemişcată.

Din precauţie, Zvi Harel mai păstră perna câteva secunde pe faţa femeii.

Aharon Dan se ridicase. Femeia nu mai dădea semne de viaţă. Israelianul se îndepărtă câţiva metri şi reveni cu un recipient de material plastic pe care-l umpluse cu apă de mare în noaptea precedentă şi un tub subţire de cauciuc, chiar în momentul în care Zvi Harel ridica în sfârşit perna.

El examină la lumina unei lanterne faţa moartei. Gura ei era deschisă şi nu avea niciun semn pe faţă. Fără să mai stea pe gânduri cei doi israelieni îşi desăvârşiră punerea în scenă. Fiecare minut în prezenţa cadavrului, reprezenta un pericol mortal şi acum trebuia dusă la sfârşit treaba cea mai grea din acest asasinat sofisticat. Zvi Harel puse cadavrul în şezut susţinându-l de subţiori. Aharon Dan strecură imediat tubul în gura moartei şi ajutându-se de un mic *abaisse langue*, el reuşi să-l facă să pătrundă în trahee, după care el înfundă extremitatea cealaltă printr-un orificiu făcut în buşon, în bidonul de plastic pe care-l ridică deasupra capului Oliviei de Portello, după care îndepărtă un căpăcel de cauciuc fixat de fund, permiţând pătrunderea aerului. Lichidul începu să se scurgă direct în bronhiile şi plămânii moartei.

Fiind apă de mare, în caz de autopsie s-ar constata că este cadavrul unei înecate, fără niciun semn de violenţă.

Cei doi israelieni tăcuţi, încordaţi, scrutau obscuritatea plajei. Existau puţine şanse să fie surprinşi, pentru că o singură persoană se putea interesa de Olivia de Portello şi aceasta era acum în braţele complicei lor. În cazul puţin probabil că ar fi fost surprinşi, ambii erau înarmaţi cu pistolete 22 LR echipate cu amortizor. Ordinele erau simple: în caz că erau surprinşi, lichidarea martorilor şi continuarea operaţiunii. Chiar în cazul găsirii mai multor oameni ucişi de gloanţe pe plajă, nimeni n-ar fi făcut legătura dintre aceştia şi înecul accidental. În acest caz, era suficientă transportarea cadavrului într-un loc mult mai accidentat.

Ordinele lui Ariel Gur erau foarte precise. De astă dată nu se îngăduia nicio greşeală. Olivia de Portello reprezenta o primejdie mortală pentru ţara sa – Israel şi trebuia să dispară.

— *Gamarta? [Ai terminat?]* întrebă Zvi Harel cu voce joasă.

— *Od lo. [Aproape.]*

Aharon Dan lăsă să se mai scurgă încă puţin lichid, apoi fixă din nou căpăcelul pe fundul bidonului şi scoase cu precauţie tubul din gâtul moartei. Cei doi israelieni se priviră. Rămânea partea cea mai riscantă a operaţiei: părăsirea adăpostului paravanului şi traversarea plajei până la primele valuri pentru a arunca cadavrul. Aharon Dan era deja dezbrăcat nepăstrându-şi decât maieul. El se aplecă şi ridică

cadavrul tinerei fete. După ce complicele său se asigură că nu există nimeni prin apropiere, începu să fugă prin nisip.

Zvi Harel mergea în urma lui privind deseori în spate. Nu se vedea nimeni. Întunericul era suficient pentru a-i proteja. Deseori zăreau cupluri venite să facă baie noaptea şi apoi să facă dragoste pe plajă. Un bărbat transportând o femeie în braţe, nu era nimic extraordinar. Aharon Dan simţi iuţindu-i-se bătăile inimii când apa îi ajunse la glezne. El continuă să înainteze drept, apoi când nu mai atinse fundul cu picioarele începu să înoate pe spate cu capul moartei sprijinit pe pieptul său. Înotător foarte bun, el înaintă fără probleme vreo sută de metri în larg, acolo unde apa avea o adâncime de vreo câteva zeci de metri. El lăsă cadavrul care la-nceput pluti la suprafaţă, apoi se scufundă.

Trei minute mai târziu, israelianul veni la mal. Zvi Harel îi întinse un prosop şi el se şterse repede. Cei doi, fără să-şi spună un cuvânt se-ntoarseră la paravan. Treaba cea mai grea fusese îndeplinită. Cât ai clipi din ochi, Aharon Dan se-mbrăcă, apoi inspectă plaja şi nu văzură nimic suspect. De la Olivia de Portello nu rămăsese decât un prosop mare Hermes roşu, un maieu, un halat de baie al hotelului, o poşetă şi salteaua sa de plajă.

Oamenii de la salvamar urmau să descopere a doua zi aceste lucruri şi vor începe imediat cercetările. Mai mulţi martori vor confirma că tânăra obişnuia să facă baie noaptea.

Aharon Dan se pregătea să răscolească sacoşa moartei. El ridică capul şi anunţă cu o voce sugrumată:

— Mobilul ei nu-i aici.

*

*   *

— Uită-te pe prosop, şopti Zvi Harel.

Cei doi israelieni răscoliră prin nisip, aprinzând din când în când lanterna. Ajunseră repede la concluzia că Olivia de Portello nu luase mobilul ca de obicei, dintr-un motiv pe care încă nu-l cunoşteau. Ei se ridicară dezorientaţi.

— Să mergem la bungalou? sugeră Aharon Dan.

Zvi Harel dădu din cap.

— Nu. Consemnul sună să nu punem piciorul la *Delano*.

Preocupaţi de căutarea mobilului, ei nici măcar nu căutaseră să vadă dacă cheia bungaloului era printre lucrurile moartei. Instrucţiunile în această privinţă erau clare. Trebuiau să şteargă din memoria mobilului numerele formate, ceea ce constituia o manevră foarte simplă. Altfel, orice serviciu al poliţiei putea găsi foarte repede toate aceste apeluri, dar cineva trebuia să se gândească şi la asta, ori în cazul unei morţi accidentale, nimănui nu i-ar trece prin cap aşa ceva.

Desigur FBI-ul s-ar gândi la asta, dar nu avea niciun motiv să se intereseze de moartea Oliviei de Portello.

Cât priveşte CIA care o supraveghea pe Olivia de Portello, nu avea baza legală pentru a întreprinde o anchetă la Miami.

— Vom cere instrucţiuni, conchise Zvi Harel.

Cei doi bărbaţi se îndepărtară de paravan, plecând spre *National*. Camera lui Aharon Dan se găsea în clădirea care domina piscina, aproape la fel ca şi bungaloul Oliviei, unde puteau ajunge fără a trece prin hotel, venind direct de pe plajă.

*

* *

Malko întins pe spate savura dulceaţa gurii lui Lia, când sună telefonul. El o simţi tresărind pe tânără, ca şi când ar fi fost străbătută de o descărcare electrică. Totuşi, buzele ei nu-l abandonară imediat. Doar la al treilea sunet strident sări din pat ca să răspundă.

— Alo! spuse ea cu o voce seacă. Cine-i acolo?

Malko nu putu auzi răspunsul, pentru că ea avea receptorul lipit de ureche. Ea ascultă tăcută câteva secunde, după care spuse un „nu” sec înainte de a închide.

— *A pain in the ass! [Un nepoftit!]* spuse ea vizibil plictisită.

În momentul în care ea voi să reînceapă felaţia de-acolo de unde rămăsese, Malko o atrase spre el. Voia neapărat s-o penetreze. Îi cuprinse coapsele şi o aşeză deasupra sexului său, penetrând-o cu totul şi în această poziţie o făcu să urce şi să coboare, ghidând-o cu degetele sale înfipte în carnea elastică a coapselor ei. Lia Bowles se prinse repede în acest joc. Cu capul dat pe spate, cu mâinile sprijinite

de pieptul lui, ea începu să gâfâie în ritmul cavalcadei sale, strivindu-se la fiecare du-te-vino de abdomenul lui Malko, pentru a fi mai bine penetrată.

Epuizat de strânsoarea ei, lui Malko îi trebui ceva timp pentru a simţi urcând seva din rinichii săi. El era acoperit de sudoare, când o furnicătură delicioasă se transformă într-o plăcere fulminantă. Lia se prăbuşi peste el încântată.

— A fost minunat, murmură ea. Păcat că trebuie să iau avionul mâine dimineaţă.

— Viaţa nu se opreşte mâine, remarcă Malko. Eu trec deseori prin New York.

— Căutaţi-mă, sugeră Lia Bowles cu un surâs promiţător. Acum mă duc să fac un duş şi voi dormi puţin.

În orice caz, ea nu dorea ca Malko să adere la această idee, tratându-i pe bărbaţi, aşa cum aceştia le tratează uneori pe femei. El se-mbrăcă rapid şi apoi se despărţiră cu un sărut cast. Bine că nu trebuia să parcurgă decât câţiva metri până la camera sa. Când intră, văzu becul roşu de la telefonul său clipind. Avea un mesaj.

După ce apăsă pe clapă, el auzi vocea Oliviei de Portello:

— Am o dispoziţie proastă în seara asta. Telefonaţi-mi când vă întoarceţi.

Ceasul său Breitling B01 arăta ora unu şi cinci. Deşi puţin cam târziu, el sună la bungaloul nr. 6 dar nu primi niciun răspuns. Olivia era probabil la bar într-un tête-à-tête cu o cupă de Taittinger. Cum el se simţea într-o stare euforică, se decise să coboare ca s-o consoleze.

*

*   *

Barul era gol cu excepţia a doi beţivi prăbuşiţi pe taburetele lor, izolaţi în stupoarea lor etilică. Alături, doi oameni musculoşi cu buzele purpurii încheiau o partidă de biliard.

Nici urmă de Olivia.

Malko se apropie de piscină. Cerul era plin de stele şi aerul era călduţ. Olivia trebuia să fie încă pe plajă. Trecând prin faţa bungaloului nr. 6, ridică privirea din obişnuinţă şi se opri. Era lumină. Probabil, Olivia se-ntorsese acasă în timp ce el era în lift. Cum ea nu

dormea, putea deci să-i facă o vizită. Culoarul lung care ducea la bungalouri la etajul 1, era pustiu. El urcă şi bătu la uşă la nr. 6 şi nu primi niciun răspuns. După ce mai bătu o dată, fu sigur că Olivia nu era acasă. Probabil, plecase lăsând lumina aprinsă şi era încă pe plajă. El se-ntoarse şi plecă. Când era încă în umbra culoarului care ducea spre piscină, zări deodată pe celălalt mal o siluetă grăbindu-se în direcţia plajei. Când trecu prin dreptul unui fascicol luminos al proiectoarelor ascunse printre cocotieri, văzu părul roşcat.

Era Lia Bowles în rochie.

Mirat, Malko o urmări din ochi. Ea pretinsese că-i este somn. Imediat, el făcu legătura cu ciudatul apel telefonic din momentul în care ei făceau dragoste şi explicaţia apăru la lumină. Ea se ducea să se-ntâlnească cu cel care o chemase.

— Nesătula!

El o urmări din ochi. Ajungând în dreptul piscinei, ea continuă să meargă şi dispăru în direcţia plajei. Malko se consolă în amorul lui propriu, spunându-şi că ea nu-i datora nimic. La rândul său, Malko se-ndreptă spre plajă, unde probabil că Olivia adormise. Umbrele paravanelor se detaşau în clarul de lună şi un vânt călduţ mătura plaja. El începu să inspecteze paravanele unul câte unul.

Lângă cel de-al patrulea distinse mai multe obiecte puse pe nisip. Datorită flamei de la bricheta Zippo, el identifică uşor prosopul Hermes al Oliviei de Portello, maieul său Versace, un halat de baie şi sacoşa sa sport, dar nici urmă de tânăra fată. Intrigat, el privi cadranul ceasului său care arăta aproape ora două dimineaţa, cam târziu pentru o baie. Părăsind adăpostul paravanelor, el veni spre linia albă a rezacului. Datorită clarului de lună, el văzu că plaja era pustie. Părea straniu ca ea să fi plecat să se plimbe atât de departe de *Delano*. Lui Malko îi părea ciudat, ca ea să fi plecat să hoinărească goală chiar noapte fiind, pe această plajă publică. Brusc, el deveni neliniştit. Când Olivia plecase spre bungaloul ei, era spre ora patru şi părea mai degrabă deprimată, sigură că amantul ei nu va veni s-o caute.

Mesajul lăsat lui Malko la acea oră târzie din noapte, dovedea că starea ei de deprimare persista. Oare tânăra femeie se sinucisese?

El se-ntoarse la paravan şi la lumina brichetei începu să inspecteze în sacul sport în căutarea mobilului care în mod obligatoriu, păstra în

memorie numărul pe care ea-l forma fără-ncetare. Nu găsi nici urmă de mobil. El privi peste tot fără niciun rezultat. Ori îl luase cu ea, ori îl lăsase la bungalou. Dacă ea se înecase, trebuia să pună mâna pe el cât mai repede posibil. El îşi reîncepu percheziţia, de data asta în căutarea cheii, pe care o găsi în nisip chiar lângă sac, de unde probabil căzuse şi fiind plată nu se vedea. El o luă şi se-ndreptă spre hotel.

*

*   *

Abătut, Zvi Harel se strecură în linişte în camera lui Aharon Dan.

— Nu am găsit cheia, spuse el.

Lia Bowles şi Aharon Dan îl priviră dezorientaţi. În momentul în care-i întâlnise, Lia Bowles îi ordonase lui Zvi Harel să recupereze mobilul care trebuia să fie în bungaloul 6. Niciunul dintre cei doi israelieni nu era dispus să rişte şi Lia Bowles refuza să se amestece în acest asasinat. După un sfert de oră de negocieri, Zvi Harel se oferi să facă treaba.

— Te-ai uitat bine? în mod sigur, ea avea cheia asupra ei.

— O fi căzut pe nisip când am răsturnat sacoşa, zise Aharon Dan.

Lia îşi stăpâni furia. Erau într-adevăr nişte neisprăviţi.

— Dan! Ai putea deschide tu acest gen de broaşte, îl întrebă Lia arătându-i propria sa cheie pe care israelienii o examină rapid.

— Nicio problemă.

— Atunci te duci tu acolo. Trebuie găsit mobilul. Vin şi eu cu tine, pentru cazul în care ai fi văzut de un paznic al hotelului la intrarea pe plajă, dar apoi urc la mine în cameră. Tu te ocupi de mobil şi de agenda ei cu adrese, după care pui totul la loc şi nu vreau să mai aud de voi.

*

*   *

Malko intră în apartamentul Oliviei şi primul lucru pe care-l văzu fu mobilul tinerei femei deschis, aşezat pe o măsuţă joasă. El memoră la repezeală datorită memoriei sale proverbiale, numerele apelate. Erau mereu aceleaşi: 202–232–3805, de şapte ori. Era un număr din

Washington.

Căută rapid prin cele două camere. În dormitor patul era nedesfăcut, deci Olivia plecase înainte să se culce. El mai găsi un carnet mare cu numere de telefon scrise în toate sensurile, pe care neavând timp să-l examineze, se hotărî să-l ia cu el.

Înainte să părăsească bungaloul, el privi în jurul său. Îi părea neverosimilă ideea că Olivia se sinucisese. Îi stăruia în minte vocea sa tristă. Dacă nu şi-ar fi petrecut seara cu zvăpăiata de Lia, ar fi putut împiedica drama. Se uită la ceasul care măsura trecerea implacabilă a secundelor. Era doar două şi douăzeci de minute. În momentul în care se apropia de uşă, el înţepeni brusc. Un zgomot metalic se auzea venind dinspre uşă. Cineva încerca să introducă o cheie în broască. Olivia nu era deci moartă.

El era încă la un metru de uşă când batantul se deschise şi zări în umbra culoarului silueta unui bărbat.

Capitolul VIII

Omul care tocmai deschisese uşa părea la fel de surprins ca Malko. Acesta din urmă zări un bărbat tânăr, ras în cap, o siluetă atletică, îmbrăcat cu o bluză şi un pantalon de pânză, încălţat cu bascheţi. În mână purta unealta cu care descuiase uşa.

Ei se priviră câteva clipe faţă-n faţă. Cu un gest fulgerător, necunoscutul îi trimise lui Malko un pumn în tâmplă şi acesta căzu zăpăcit pe mocheta albă a bungaloului. În timp ce el se ridica, necunoscutul dispăru. Deşi capul îl durea, Malko se repezi pe culoarul care deservea bungalourile şi se termina cu o scară, pe care Malko o coborî câte patru trepte odată, ajungând la malul piscinei. Nu era nimeni, dar el văzu o siluetă care traversa terasa pentru a intra în hotel. Când ajunse şi el la saloanele mărginite de coloane, nu mai găsi pe nimeni. Ei ajunse în hol unde un negru făcea curat cu aspiratorul. Malko îl întrebă:

— N-aţi văzut trecând pe cineva?

— *No, sir*.

Malko privi în jurul lui. Saloanele dădeau direct într-un hol. Unde

putea fi omul pe care-l urmărea? Reveni şi începu să inspecteze cu atenţie toate colţurile, fără să găsească nimic. Revenind, el zări în dreapta sa între două coloane un culoar nu mai lat de un metru. El se strecură pe-acolo şi în faţa lui apăru o nişă închisă cu un grilaj, dar ajunse şi în faţa ascensoarelor, ceea ce însemna că omul pe care îl surprinsese deschizând bungaloul nr. 6 locuia la *Delano*. Dacă nu, negrul l-ar fi putut vedea pe-acolo. Din exces de conştiinciozitate, el se duse la recepţie unde o fată lucra la calculator şi-i puse aceeaşi întrebare.

— Nimeni n-a ieşit în Collins, spuse ea, dar mi s-a părut că văd pe cineva care a luat liftul, nu cu mult timp în urmă. De ce?

— Mă plimbam pe la piscină, spuse Malko şi am zărit un individ ieşind în fugă de la bungalouri. Aţi înregistrat furturi?

— S-ar putea întâmpla, zise funcţionara. Sunt destui vagabonzi pe la barurile din Washington Avenue. Am să trimit siguranţa să vadă dacă este totul în regulă în bungalouri.

— Mulţumesc, zise Malko.

Omul care-l lovise, se afla într-una din cele două sute de camere ale lui *Delano*, dar în care?

Cel puţin să nu coboare cu ajutorul ascensorului şi să scape fugind pe plajă. Dar oare acesta era un hoţ de duzină? El străbătu din nou tot hotelul întorcându-se la bungaloul nr. 6. Uşa era încă întredeschisă. El mai examină o dată apartamentul şi nu găsi nimic suspect.

Această vizită punea serioase semne de-ntrebare asupra ipotezei sinuciderii lui Olivia de Portello. Această seară începută cu un basm feeric, se termina cu un sinistru teatru al umbrelor. Fragmentele din scenariu se învârteau în capul lui Malko. Totul începea să se lege: asasinatul aparent gratuit şi totuşi comis de un profesionist al lui Stacy Lak, bănuielile CIA cu privire la israelieni, atitudinea ciudată a Oliviei de Portello şi cvasicertitudinea că Olivia de Portello nu se sinucisese. El ieşi din bungaloul nr. 6 şi se îndreptă spre camera sa. Înainte de orice, el trebuia să prevină CIA cu privire la ultimele evenimente. Malko ieşi din ascensorul verde şi trecu prin faţa unui pupitru pe care se afla un registru unde erau scrise, în fiecare zi temperatura apei, timpul şi previziunile meteo. În momentul în care introducea cheia în broasca uşii de la camera sa, el întoarse maşinal

capul în direcţia camerei lui Lia, la trei uşi depărtare de a lui şi mai mult ghici decât văzu o siluetă în fundul culoarului de trecere.

Instinctiv, el se aruncă spre spate. În acelaşi moment se auzi un scurt şuierat şi registrul meteo valsă pe pupitrul său, atins de un glonţ.

Pulsul lui Malko crescu la 150.

Totul era clar. Omul pe care-l urmărise în loc să fugă, venise să-l prindă într-o capcană pentru a-l omorî.

Bineînţeles că el nu era înarmat. Era mult timp de când el nu putea să ia decât în unele din călătoriile sale elegantul său pistolet extraplat, arma sa ultracunoscută la controalele din aeroporturi şi el nu se gândise să-i ceară o armă lui Reynold Hurst pentru a veni să supravegheze o femeie mondenă la Miami.

Privi în jurul lui. La dreapta se făcea un culoar, dar se înfunda. Accesul spre scara de siguranţă se afla sub controlul atentatorului. Acesta se făcuse nevăzut, dar în mod evident trebuia să iasă la iveală. Pe moment, el era în afara razei de acţiune a asasinului, dar nu putea ajunge la camera lui.

Nu mai rămânea decât ascensorul pentru a ieşi din această capcană mortală.

El fixă colţul culoarului în spatele căruia se ascundea asasinul. Dacă Malko nu se mişca, acesta nu avea nicio şansă. Dacă el chema liftul, exista riscul ca asasinul să audă zgomotul cabinei. Dacă aceasta rămânea la etaj, Malko avea o şansă. Dacă ea ar coborî automat, lui nu i-ar rămâne nicio şansă.

Toate aceste gânduri se întretăiară în mintea lui Malko, cel mult câteva secunde.

Rugându-se Celui de Sus, el apăsă pe butonul de apel.

*

*   *

Cu un şuierat domol, uşile cabinei luminată cu neon verde se deschiseră imediat. Malko era deja înăuntru. Uşile începuseră să se închidă când se ivi omul cu craniul ras. În mâna dreaptă el ţinea un pistol cu amortizor.

Malko nu-l văzu decât o fracţiune de secundă, pentru că uşile se-nchiseseră. El se aruncă spre spate, în timp ce arătătorul său apăsa cu

putere butonul „parter”. Manevra asta l-a salvat. În stâlpul metalic apărură trei găuri şi el simţi o arsură în partea dreaptă a capului. Tetanizat, el apăsă pe buton cât putu de tare. Dacă asasinul reuşea să redeschidă uşile apăsând pe butonul „apel”, Malko era pierdut.

Cabina mai rămase câteva clipe imobilă, după care începu să coboare. Încă o gaură apăru în stâlpul metalic, dar mult mai sus. El era salvat.

Întorcându-se, se privi în oglinda înclinată. Un şuvoi mare de sânge pornind de la tâmplă, mergea de-a lungul obrazului şi al maxilarului. El fusese atins razant la tâmplă.

Malko privi cele patru lovituri din stâlpul metalic. Scăpase la limită. Se punea o întrebare: de unde ştiuse asasinul camera în care stătea el? Ce cunoştea Malko de-l făcea atât de periculos? Ascensorul se opri la parter şi Malko se duse direct la recepţie. Când funcţionara îl văzu cu faţa plină de sânge scoase un ţipăt, speriată.

— Sir! Ce s-a…

— Aveam dreptate, zise Malko. Există un tâlhar în hotel. L-am surprins pe palier la etajul opt şi a tras asupra mea. Chemaţi paza!

— Dumnezeule, zise funcţionara. Chem poliţia şi o ambulanţă. Dumneavoastră sunteţi rănit.

Ea formă 911 şi Malko auzi o voce anonimă întrebând ce se întâmplă.

— *Attempted homicide! (Tentativă de omor!)* bâlbâi funcţionara. „Delano Hotel” Collins Avenue, South Beach.

Malko privi în direcţia ascensorului. Omul care voia să-l elimine trebuia să coboare. Îngrozită, fata, abia închise telefonul apoi luă un radio şi lansă un apel:

— *Security, security! Emergency in the lobby. (Securitatea, securitatea! Urgenţă în hol.)*

Un minut mai târziu, doi paznici înarmaţi sosiră fugind. Malko le explică ce se-ntâmplase şi ei luară poziţie în faţa ascensoarelor, gata de acţiune.

Nu intervenise nicio schimbare când urletele mai multor sirene se apropiară. O jumătate de duzină de poliţişti cu arme în mâini se năpustiră în hol.

La Miami nu era de joacă cu crima.

Malko explică situaţia. Sergentul ridică capul.

— Dumneavoastră aţi surprins tâlharul sir. Era un *spiks [hispanic]* sau un negru din Dade County. Vom percheziţiona hotelul. El trebuie să fie pe sus.

Sosiră alte maşini ale poliţiei şi poliţiştii se răspândiră în tot hotelul, până la plajă, înarmaţi până-n dinţi şi cu proiectoare. O ambulanţă sosi puţin mai târziu şi lui Malko îi trebui multă străduinţă ca să nu fie dus la spital. El trebui să semneze mai multe hârtii degajând de răspundere personalul ambulanţei, după ce i se aplică un pansament mare pe tâmplă..

Poliţiştii se-ntoarseră o jumătate de oră mai târziu plini de nervi.

— Derbedeul ăla o fi scăpat pe scara de serviciu spre plajă, conchise sergentul. Am văzut loviturile în ascensor. Treaba este serioasă.

Malko trebui să se aşeze la masa de la recepţie şi să-şi dicteze depoziţia la calculatorul portabil. Breitlingul lui indica ora patru dimineaţa. El nu dorea să vorbească de Olivia de Portello, dar după cele întâmplate, el nu mai avea nicio îndoială cu privire la soarta ei. Cei care o uciseseră pe Stacy Lak, de data asta loviseră adevărata ţintă şi pentru că Malko le încurcase planurile, ei făcuseră totul ca să-l lichideze.

Dar ce secret putea deţine o femeie ca Olivia de Portello? Terminându-şi treaba, Malko se ridică având capul greu. Doi poliţişti ţinură să-l conducă până la uşa camerei sale, cu mâna pe mânerele pistoalelor lor.

*

*   *

Zvi Harel cu ochii deschişi în întuneric, pe jumătate alungit pe o parte privea patul unde Lia Bowles părea să doarmă. Fără ea, el ar fi fost probabil prins. Poliţiştii sosiseră foarte repede. S-ar fi petrecut un adevărat cataclism, chiar dacă n-avea decât acte false şi americanii nu l-ar fi putut identifica niciodată.

Din momentul în care agentul CIA dispăruse în ascensor, el bătuse la uşa Liei Bowles.

În contra voinţei sale, ea acceptase să-i acorde ospitalitate în timp

ce poliţiştii percheziţionau hotelul. Zvi Harel era furios că nu putuse recupera mobilul şi agenda cu adrese a Oliviei de Portello din bungalou. Poliţia din Miami n-ar înţelege nimic, dar CIA, ar şti despre ce-i vorba şi s-ar mai apropia de obiectivul ei. Muncit de gânduri negre, Zvi Harel număra minutele. Era imposibil să părăsească această cameră înainte de ivirea zorilor, fără a fi reperat. Atunci supravegherea poliţienească va dispărea, însă rămânea problema să nu se-ntâlnească cu singurul martor care l-ar putea identifica. El nu-şi va găsi liniştea decât în avionul de Boston. Desigur, el îşi îndeplinise misiunea, dar lăsase urme pe unde trecuse. Poliţia din Miami va concluziona că-i vorba de un accident, dar CIA va fi sigură că Olivia de Portello a fost asasinată, chiar dacă nu ar dispune de nicio probă. Americanii erau la curent cu metodele folosite de diverse servicii şi nu puteau fi păcăliţi.

Puţin câte puţin, se lumina de ziuă. Zvi Harel îşi privi ceasul. Era ora şapte. Stomacul îi era întors pe dos de angoasă. Ariel Gur va fi furios. Să nu reuşească el să lichideze un om neînarmat! Ei fuseseră însoţiţi de ghinion în trei ocazii, subestimând reacţiile agentului CIA, lipit de Olivia de Portello. Partea cea mai rea venea de-acum înainte. Deocamdată ei nu ştiau dacă tânăra femeie apucase să-i povestească acestui om că ea văzuse multe timp de câteva zile. Dacă lucrurile stăteau aşa, asasinarea ei fusese un lucru inutil şi nu ar face decât să întârzie puţin deznodământul. Asta însă, nu era treaba lui Zvi Harel.

Lia Bowles se ridică şi se duse la baie. Când aprinse lumina, ea era înfăşurată într-un prosop de baie.

— Acum o să plec, spuse ea. Tu mai aştepţi cinci minute înainte să pleci din cameră şi cobori cu ascensorul. Evită holul şi mergi prin culoarul care trece pe la „break-fast bar”, apoi te duci spre plajă.

— Perfect, zise Zvi Harel.

Ideea de a pleca din cameră, îl înnebunea, dar nu avea altă soluţie.

Lia Bowles deschise uşa şi-i făcu un semn de convenienţă înainte să dispară.

*

*   *

Malko nu închisese ochii, astfel încât nu-i fu greu să se ridice dintr-

un salt auzind bătăi uşoare în uşă. Mirat, el se pomeni faţă-n faţă cu Lia Bowles înfăşurată în prosop de baie, dar deja machiată.

— Dar ce-aţi păţit? îl întrebă ea arătând spre pansament.

— După ce am plecat de la dumneavoastră, m-am dus să beau un pahar jos şi un pic mai târziu urcând am surprins un derbedeu care a tras asupra mea. Din fericire, glonţul n-a făcut decât să-mi zgârie puţin pielea.

— *My God!* În hotel! Sper că a fost arestat!

— Din păcate nu, oftă Malko. În orice caz este o surpriză plăcută să vă revăd în această dimineaţă.

Lia îi adresă un surâs.

— M-am trezit un pic mai devreme şi m-am gândit că este o bună idee să vin să vă revăd şi să-mi iau la revedere, dar cu rana dumneavoastră…

— Asta nu m-a făcut neputincios! o corectă Malko apropiindu-se de ea.

Cu un gest graţios, ea lăsă să cadă halatul de pe ea, rămânând îmbrăcată doar cu un portjartier alb şi veni să se lipească de el.

Aparent, ea venise cu idei bine fixate în minte. După ce dădu la o parte halatul lui Malko, ea îngenunche înaintea lui în faţa oglinzii şi-i luă sexul în gură. În puţin timp, Malko nu se mai gândea decât la această vestală, mulată în superba sa carapace de dantelă, de sub care ieşea o crupă admirabilă.

El îi luă gura fixată de sexul lui, o ridică şi o aruncă în pat şi când o penetră, picioarele ei se ridicară ca ghearele unui compas şi ea zise cu voce joasă:

— Ador să te privesc în această oglindă cum mă săruţi.

Această femeie care ieşea la ora şapte dimineaţa pregătită ca pentru o serată, era suprarealistă. În compania ei, Malko uită emoţiile serii precedente. Ca după fiecare flirt cu moartea, libidoul lui era dezlănţuit. Această simplă strângere, nu-i mai ajungea. El se retrase, o luă pe Lia de coapse şi o răsturnă. Ascultătoare, tânăra femeie se aşeză în patru labe în faţa oglinzii. În această poziţie, el o penetră din nou cu o încetineală calculată.

Portjartierul îi făcea o talie minusculă, subliniindu-i crupa rotundă. El vru să se retragă pentru a o penetra mai bine, dar Lia spuse cu o

voce seacă:

— Nu, asta n-am mai făcut-o niciodată.

Decepţionat, dar respectându-i dorinţa, Malko îi cuprinse mijlocul pentru o cavalcadă finală, terminată cu un urlet sălbatic.

Lia aşteptă puţin, înainte să se elibereze, apoi îi adresă un surâs lui Malko.

— Este o surpriză, nu?

— O excelentă surpriză, spuse Malko.

Părul roşcat, ochii verzi de culoarea smaraldului, împreună cu portjartierul alb formau un contrast erotic evident. Lia era un cadou regesc şi totuşi, deşi satisfăcut sexual, lui Malko îi stăruia în minte imaginea ei strecurându-se de-a lungul piscinei în mijlocul nopţii. În acel moment realiză că ea împreună cu Olivia, erau singurele persoane care ştiau numărul camerei lui.

— La ce vă gândiţi? întrebă tânăra femeie.

Ea reîncepuse să-i vorbească cu „dumneavoastră”.

— La frumuseţea ta, răspunse Malko. Tu eşti minunată.

— Mulţumesc, zise ea. V-am dat cartea mea de vizită. Sunaţi-mă dacă veniţi pe la New York. Acum mă duc să-mi fac bagajele şi să plec la avion.

Ea-l sărută cu dulceaţă, îşi puse halatul şi se evaporă ca un vis.

*

* *

Malko luă micul dejun pe terasă, cu faţa la piscină, apoi plecă spre plajă. Lumina continua să fie aprinsă în bungaloul nr. 6. El se-ndreptă spre paravane. Lucrurile Oliviei de Portello erau acolo nemişcate, părea că nimeni nu le remarcase. Acum nu mai era nicio îndoială. Olivia fusese asasinată de cei care o omorâseră deja pe Stacy Lak.

El se-ntoarse la hotel şi se lungi pe malul bazinului, aşteptând un miracol.

Nu se-ntâmplă nimic înainte de ora trei.

În acel moment începu o oarecare forfotă pe plajă, apoi nişte specialişti de la salvamar sosiră într-un 4 × 4. El se duse spre plajă şi zări la vreun kilometru spre sud un grup de oameni la malul apei. Fusese găsit un corp, adus de valuri. O oră mai târziu, barmanul îi

spusese vestea: clienta de la bungaloul nr. 6 se înecase accidental în seara din ajun. Lucrurile sale fuseseră găsite pe plajă.

Malko se duse în camera sa. Era convins că autopsia, dacă se va face, va confirma ipoteza accidentului.

El era stăpânit de furie şi ciudă. Olivia de Portello fusese omorâtă practic sub ochii lui. El era convins că greşeala făcută la *Cipriani*, fusese reparată la Miami. Mijloacele utilizate, pe care încă el nu le ştia în întregime, arătau că avea de-a face cu adversari profesionişti bine organizaţi. Ochii de culoarea smaraldului ai Liei Bowles îi stăruiau în minte. Era din ce în ce mai convins că ea nu era străină de această crimă.

Acestea erau indiciile concrete care-i rămâneau, împreună cu un număr de telefon de la Washington care s-ar putea să nu aibă nicio legătură cu asasinarea sofisticată a Oliviei de Portello.

El luă telefonul şi-l chemă pe Jeffrey Townsend la Langley.

Capitolul IX

— Sunt sigur că israelienii sunt în spatele tuturor treburilor astea. Dar trebuie descoperit ce protejează. Trebuie să fie un secret colosal dacă-şi asumă riscul să se implice într-o afacere atât de sângeroasă.

Deputy – directorul Serviciului Operaţiuni ascultase îngrozit povestea lui Malko. Nici el nu prevăzuse o evoluţie atât de brutală.

— Olivia de Portello era în posesia unui secret pe care ei vor să-l păstreze cu orice preţ, întări Malko. Poate este legat de misteriosul amant pe care ea-l aştepta. În orice caz, este singura pistă care rămâne de investigat, împreună cu Lia Bowles.

— Am să cercetez numărul, conchise americanul. Eu cred că dumneavoastră ar trebui să veniţi la New York ca să continuaţi ancheta privitoare la Olivia de Portello. Trebuie examinată agenda sa cu adrese şi percheziţionat apartamentul ei, cu orice preţ. Poate veţi găsi vreun indiciu. Noi trebuie să fim atenţi din cauza FBI-ului. Nu cred că biroul va face legătura între asasinatul de la *Cipriani* şi „accidentul” Oliviei de Portello, dar trebuie făcut totul repede. Telefonaţi-mi de la New York şi vă voi spune ce a rezultat din

numărul de telefon de pe mobil.

Malko închise şi-şi termină de împachetat lucrurile, cu oarecare amărăciune. El se ataşase un pic de Olivia, cea fragilă, exasperantă dar sinceră. Cine era omul de care ea era amorezată nebuneşte, cel pe care ea-l căuta fără-ncetare şi care n-o chema niciodată. Dacă n-ar fi fost acest sinistru complot, s-ar fi putut crede că-i vorba de o poveste a unei iubiri neîmpărtăşite Dar moartea tinerei femei era realmente ciudată şi el nu l-a văzut pe omul care pătrunsese în bungaloul nr. 6 şi încercase apoi să-l omoare. Acel om nu era un simplu tâlhar.

El telefonă la recepţie pentru a trimite pe cineva să-i coboare bagajele. Revenirea la New York îi permitea reîntâlnirea cu Lia Bowles.

*

*   *

Ariel Gur era chinuit de gânduri negre privind pe cei doi copii ai săi cum se jucau în minuscula piscină din Yuma Street. Încă o dată fusese decepţionat de subalternii lui. Desigur, principala primejdie era pe moment îndepărtată, dar eliminarea Oliviei de Portello se făcuse în condiţii care lăsau în urmă veritabile bombe cu explozie întârziată. Israelianul nu-şi făcea nicio iluzie. CIA era pe urmele lor. Simplul fapt că de Olivia de Portello era „lipit” unul dintre agenţii lor, dovedea faptul că ei descoperiseră anumite indicii. Bine că ei ignorau ce era mai important, dar ştiau totuşi, că un mare serviciu desfăşura o operaţiune importantă, atât de importantă încât să justifice lichidarea a două persoane. Ariel Gur frământându-şi mintea nu găsea niciun element care le-ar fi permis americanilor să identifice acest serviciu.

Mordechai Erb fusese înmormântat sub un nume fals într-un cimitir new yorkez şi FBI-ul părea că a renunţat să mai ancheteze moartea lui Stacy Lak.

La Miami, chiar dacă lucrurile nu se desfăşuraseră aşa cum fusese planificat, pierderile erau minime. Sigur, agentul CIA îl văzuse pe Zvi Harel, dar nu putea face nicio legătură. Idealul ar fi ca acest agent să fie lichidat. Singura persoană obligată să iasă în faţă era Lia Bowles, dar ea se retrăsese fără să fie bănuită, iar cât o priveşte pe înecată, poliţia locală n-ar bănui decât un accident.

Ariel Gur îşi aprinse pipa şi trase câteva fumuri. El trebuia să fie de acord că era pe punctul de a se autointoxica. Dacă ar fi avut mâinile libere, el ar fi demontat întreaga afacere „Yahalom", pentru că a continua cu CIA pe urmele lor era o nebunie. Primul ministru însă, avea nevoie ca „sursa" Yahalom să mai producă încă puţin. Asta însă, să continui să exploatezi o mină pe punctul de a seca.

Ca o complicaţie suplimentară, primul ministru Benyamin Netanyahu, trebuia să sosească în curând în Statele Unite pentru o rundă de negocieri cu palestinienii sub patronajul preşedintelui Bill Clinton. Scopul era relansarea acordurilor de pace de la Oslo, blocate de guvernul Netanyahu. Discuţiile urmau să fie foarte aprinse şi primul ministru avea nevoie de toată greutatea sa pentru a ţine piept americanilor. Dacă afacerea „Yahalom" ar izbucni în acest moment, ar fi fost o catastrofă pentru Israel: Netanyahu slăbit, ar fi obligat să accepte toate cererile americanilor. Ariel Gur era străbătut de sudori reci. Vultur între vulturi, el era adversarul oricăror concesii făcute palestinienilor. În ochii săi un bun arab, era un arab mort.

Tocmai pentru evitarea unei catastrofe, Rafael Gal – şeful Lakamului – îi dăduse ordin să ia măsuri foarte dure, bineînţeles fără ca prim-ministrul să fie la curent cu detaliile operaţionale.

Ariel Gur oftă. Ar fi vrut să fie cu câteva săptămâni mai bătrân.

*

*   *

Cei doi oameni în combinezoane albe de la AT&T [companie de telefoane], cu mănuşi de cauciuc în mâini se deplasau fără zgomot în apartamentul Oliviei de Portello, explorând fiecare colţ, descuind toate broaştele cu ajutorul unor instrumente sofisticate. Erau doi „instalatori" ai biroului CIA din New York, obişnuiţi cu percheziţionarea apartamentelor diplomaţilor ONU. Portarul imobilului de pe 156 East nr. 56 nu le făcuse nicio greutate şi îi lăsase să intre pentru a inspecta legăturile telefonice. Pentru a deschide apoi uşa apartamentului Oliviei de Portello nu le trebuiră mai mult de douăzeci de secunde, portarul lipsind o oră pentru pauza de masă, aşa că avură destul timp. Bob, şeful echipei, cu nasul băgat într-un tablou de unde plecau firele de telefon, îl chemă pe colegul lui.

— Dick, vino să vezi.

El extrase din tablou o cutie neagră de unde ieşeau două fire legate la linia telefonică a apartamentului.

— Bug! anunţă el laconic.

Telefonul tinerei fete era pus sub ascultare. Chiar robotul putea fi ascultat de la distanţă, ca şi ceea ce se vorbea în living room, datorită unei instalaţii ultrasofisticate pe care el o puse în servieta sa. Ei continuară să exploreze. Dick fu cel care găsi jackpot-ul, un plic gros Kraft cenuşiu, ascuns în interiorul unei valize goale pe un raft. Funcţionarul CIA deschise plicul care conţinea documente şi imediat îi sări în ochi stampila roşie cu textul „TOP SECRET”, cea mai înaltă clasificare a agenţiilor de securitate americană. Cei doi bărbaţi se priviră dezorientaţi.

— Le lăsăm aici, sau le luăm cu noi? întrebă Dick.

— Le luăm, spuse decis Bob. Proprietara apartamentului a murit, deci nu poate fi urmărită. Este mai bine ca să nu fie găsite de cineva.

Ei continuară să caute dar nu mai găsiră nimic, aşa că dispărură rapid. Se-ndreptară spre camioneta lor AT&T şi plecară spre un garaj particular cu vreo douăzeci de blocuri mai departe, unde se schimbară şi merseră la „safe-house” a CIA.

*

*   *

Abia întors de la Miami, Malko se duse la Reynold Hurst şi după figura acestuia înţelese că avea noutăţi. Un om al agenţiei îl primise la sosirea pe aeroport pentru a-l duce la fostul imobil al Panam.

— De astă dată am câştigat lozul cel mare, îi spuse americanul. Oamenii mei au răscolit prin apartamentul Oliviei de Portello şi uitaţi ce au găsit.

El împinse spre Malko cutia neagră plină cu fire şi mai multe casete magnetice.

— Asta era ascunsă în apartament, îi explică Reynold Hurst. E vorba de un material de ascultare foarte sofisticat, un Natel D Easy care permite ascultarea liniei telefonice şi a robotului. Datorită casetei de lungă durată, ea poate înregistra mai multe ore de conversaţie. Emiţătorul este foarte puternic, astfel încât poate fi captat la kilometri

distanţă, oriunde în Manhattan.

— Care este provenienţa acestui material?

— Este greu de găsit. Probabil a fost cumpărat sub nume fals dintr-un magazin specializat, apoi a fost prelucrat pentru a-i mări puterea.

— Cine ar fi putut să instaleze această aparatură în apartamentul tinerei femei?

Americanul nu-l lăsă pe Malko să se gândească la întrebarea lui şi îi arătă de departe o grămadă de documente.

— Acolo se mai găseau ascunse într-o valiză aceste documente „Top secret”. Ele privesc sistemele de arme sovietice utilizate de ţările arabe, materiale secrete pentru neutralizarea radarelor, lungimile de undă Sam 6 şi 7, planul cockpitului avionului Mig 29, şi multe alte elemente încă şi mai secrete.

Malko era stupefiat. Această nebună mondenă era spioană! Ea îşi ascunsese bine jocul şi totuşi ceva scârţâia.

— Cum a putut procura ea toate acestea? Ea nu lucra într-o activitate „sensibilă”. Cui le erau ele destinate?

Americanul dădu din cap.

— Ea nu era decât o legătură, cred. Cineva, o persoană foarte bine plasată, i-a procurat aceste documente. Este vorba de o operaţiune de spionaj „majoră”. Acela sau aceea care a avut acces la aceste documente ocupă în mod sigur un post foarte important într-un Serviciu de informaţii.

— Care?

— Este prea devreme pentru a ne pronunţa. Cred că Jeffrey Townsend vă va spune mai multe. Eu l-am pus la curent şi el doreşte să plecaţi la Washington chiar astăzi. Aveţi o cameră reţinută la *Four Seasons*.

— Iată că este de lucru, spuse Malko punând pe masă agenda cu numere de telefon a Oliviei de Portello.

Asasinatele lui Stacy Lak şi Oliviei de Portello aveau acum un început de explicaţie. Malko remarcă o ciudăţenie.

Toate marile servicii de informaţii americane se aflau în capitala federală. Ce căutau aceste documente la New York? Din contră, numărul format frecvent pe mobilul Oliviei era un număr din Washington.

Jeffrey Townsend veni cât putu de repede în sala de mese a hotelului *Jefferson* în intersecţia 16-e Rue cu M. Street chiar în spatele Casei Albe, unde Malko îşi petrecea timpul în compania unei votci. Lemnăria în culori închise, lumina voalată şi liniştea evoca mai degrabă un club privat decât un restaurant. Malko nu avusese decât timpul necesar să se instaleze la *Four Seasons*, în Georgetown, singura parte a Washingtonului mai tumultoasă.

Directorul Serviciului Operaţiuni părea într-o dispoziţie excelentă. El îşi comandă un Defender „Succes” şi se scuză surâzând de întârziere.

— Tocmai am ieşit dintr-o şedinţă privind afacerea noastră, cu Directorul General al Agenţiei, cu cel al NSA, patronul lui Navy Intelligence şi un general de la Pentagon. Dumneavoastră aţi detonat o afacere foarte importantă. Una similară cu cea a lui Aldrich Ames, cu implicaţii poate mai grave pe plan politic. S-a alertat şi Casa Albă şi vă jur că aşteaptă rezultate.

[Aldrich Ames – agent la înalt nivel al CIA care a trădat timp de zeci de ani înainte să fie prins în 1996.]

— Deja avem ceva rezultate, remarcă Malko, dar îmi sunt neclare unele puncte.

Americanul îşi comandă un New York steak, cu o salată Caesar, bău un pic din scotchul său şi începu să vorbească cu o voce plină de surescitare:

— Am să vă spun în rezumat tot ce ştim noi. Anumite lucruri vă vor şoca. O echipă mai mult ca sigur israeliană a comis o eroare asasinând-o pe Stacy Lak în locul Oliviei de Portello. Spun „israeliană”, din cauza paşaportului belgian al asasinului a cărui sursă am stabilit-o. A doua etapă: o a doua „echipă” israeliană, în mod obligatoriu legată de prima, a lichidat sub nasul dumneavoastră la Miami pe numita Olivia. Poliţia locală a stabilit că a fost un înec accidental: decedata avea apă în plămâni. În realitate „ei” au înecat-o în împrejurări pe care noi nu le ştim încă. Dumneavoastră aţi surprins pe unul din membrii acestei „echipe” care a încercat să vă elimine.

— Pentru că l-am surprins?

Americanul se corectă:

— Nu e sigur. Poate există alt motiv pe care nu-l ştiu încă, dar merg mai departe. Oamenii pe care-i trimit să „viziteze” apartamentul Oliviei de Portello descoperă două lucruri: mai întâi un sistem de ascultare sofisticat care le permite să descopere mesajul dumneavoastră pe robotul său şi să vă identifice.

— De-acolo ştiau ei că eu sunt la Miami.

— Există şanse şi asta a grăbit eliminarea acestei nenorocite femei.

— Dar moartea ei era oricum programată înaintea intervenţiei mele.

— *Right*. Aici este ceva care noi nu ştim. Al doilea element găsit în apartamentul Oliviei de Portello este decisiv. Dumneavoastră l-aţi văzut. Este un plic cu documente secrete „Top secret” privind apărarea naţională.

— Deci conchise Malko, putem stabili în mod raţional că este vorba de o afacere în profitul israelienilor. Este rândul meu să vă pun o întrebare. Există acorduri de apărare între cele două ţări? De ce şi-ar da atâta osteneală să-şi procure lucruri pe care le pot obţine pe cale legală?

Americanul surâse ironic.

— Propaganda israeliană a lăsat mereu să se creadă că noi nu avem secrete pentru Israel, ceea ce este fals. Este adevărat că noi colaborăm cu ei într-un anumit număr de domenii în care noi putem să-i ajutăm, dar aceasta acoperă un domeniu restrâns. Eu am privit prin documentele găsite la Olivia de Portello şi niciunul nu se referea la domeniul de „liber schimb”. Printre ele, există un document extrem de important privind sursele noastre din cadrul mişcării palestiniene.

— Asta îi interesează?

— Categoric şi am să vă explic de ce. Dacă graţie surselor noastre din cadrul Hamas sau al Djihadului sau alte grupuri fanatice noi aflăm că se pregăteşte ceva contra Israelului, noi îi prevenim pe israelieni, dar nu le divulgăm sursele pe care dacă le-am divulga, ar fi imediat lichidate. Israelienii nu lucrează cu mănuşi.

— Văd şi eu, zise Malko. Ei au motive pentru a vă spiona.

— Bineînţeles.

Malko stătea ca pe cărbuni aprinşi.

— Presupun că Olivia de Portello nu era decât o intermediară şi nu sursa documentelor.

— Exact.

— Numărul pe care ea-l forma fără-ncetare la Washington avea legătură cu afacerea?

— Cred că da.

Malko surâse încurajat.

— Deci noi am făcut un pas gigantic.

Jeffrey Townsend îi adresă o privire nici prea-prea, nici foarte-foarte:

— Eu aş vorbi mai degrabă de o săritură de purice. Numărul pe care dumneavoastră l-aţi găsit pe mobilul lui Olivia de Portello corespunde unei cabine telefonice publice aflată la intersecţia dintre R. Street şi 21-e Rue.

Capitolul X

— O cabină publică, repetă Malko, foarte decepţionat. Asta nu duce nicăieri…

Jeffrey Townsend nu răspunse imediat, ca pentru a pune la încercare nervii lui Malko.

— Încă nu v-am spus tot. De ieri noi lucrăm intens. Mai este un element pe care dumneavoastră nu-l ştiţi încă. Am identificat sursa foarte probabilă a documentelor găsite la New York în apartamentul Oliviei de Portello şi anume National Maritime Intelligence Center al US. Navy care se află la Suitland la periferia Washingtonului. O parte dintre documente sunt semne care le identifică formal.

— Deci, dumneavoastră aţi identificat pe trădător.

— Nu, îl corectă Jeffrey Townsend. Acolo lucrează mai multe sute de persoane dintre care vreo douăzeci au acces la documente „Top secret”. Vinovatul se fereşte acum căci probabil israelienii l-au pus în gardă. Dacă el face pe mortul, va fi foarte greu să-l descoperim, în afară de cazul în care întreprindem o lungă anchetă internă. Amintiţi-vă de cazul Aldrich Ames când ne-au trebuit cinci ani pentru a

demasca un spion în cadrul agenţiei şi fără perseverenţa unei arhivare, domnişoara Vertefeuille, el ar mai fi poate şi acum acolo. Navy nu este mai bună ca noi. FBI-ul nu poate să-i ajute pe plan exterior dacă bănuielile noastre se confirmă.

— Deci, concluzionă Malko, afacerea se rezumă la un caz foarte clar. Cineva din cadrul Navy Intelligence spionează pentru Israel.

— Nu este chiar aşa de simplu, oftă americanul. Mai există încă multe semne de întrebare. În primul rând rolul Oliviei de Portello. Ea nu pare să aibă un rol prea important în afacere. În primul rând, ea nu avea nevoie de bani. Din contră, din cele ce v-a spus ea la Miami, ea ameninţa pe cineva că se va răzbuna.

— Amantul ei, omul care trebuia să o întâlnească, foarte logic, acela pe care-l suna pe mobil.

— Ea ar fi deci implicată dintr-o raţiune sentimentală, conchise Jeffrey Townsend.

— Cum puteţi continua această anchetă, odată ce Olivia de Portello a dispărut?

— Datorită acestui număr de telefon, am descoperit ceva, îi spuse şeful Serviciului Operaţiuni al CIA. Am procurat lista tuturor, funcţionarilor de la National Maritime Intelligence Center din Suitland, şi adresele lor.

— Care a fost rezultatul?

— Domiciliul unuia dintre aceştia este situat la câteva sute de metri de cabina telefonică apelată de Olivia de Portello. Se numeşte Jonathan Wise.

Malko fu aproape decepţionat să audă aşa ceva. Afacerea lua o întorsătură nouă.

— În acest caz afacerea este rezolvată, concluzionă el. Nu trebuie decât să-l denunţaţi la FBI.

Jeffrey Townsend scutură încet din cap.

— Imposibil. Nu putem să ne ducem la el şi să-i spunem: „Sunteţi spion aşa că vă arestăm”. El o să nege şi nu vom avea probe împotriva lui.

— Documentele nu poartă amprente?

— Nu. Ar fi prea frumos. El a lucrat cu mănuşi.

— Totuşi, dumneavoastră sunteţi sigur că el este?

— Ar fi o coincidenţă extraordinară dacă n-ar fi el. El este singurul funcţionar al Navy Intelligence dintr-o mie care locuieşte acolo.

— Alegerea acestei cabine ar putea fi făcută tocmai pentru a ne induce în eroare, obiectă Malko. Adevăratul vinovat ar putea locui mult mai departe de acel loc.

— Exact, recunoscu Jeffrey Townsend. Ipoteza cealaltă însă, este mult mai plauzibilă.

— Ce date aveţi despre Jonathan Wise?

— Are un profil clasic. A fost la Stanford University şi lucrează ca analist la Navy de opt ani. Este căsătorit, locuieşte într-un apartament modest pe Hillyer Street aproape de Dupont Circle şi are un „Mustang” vechi. Am uitat să vă spun că-i evreu.

Malko surâse.

— Secretarul de Stat de la apărare, Wiliam Cohen, este şi el evreu şi afară de asta, sunt mulţi evrei care lucrează în serviciile de informaţii. Asta nu-i o probă.

— Este adevărat, recunoscu Jeffrey Townsend, că asta face un suspect din Jonathan Wise.

— Încă o dată vă-ntreb de ce nu încredinţaţi afacerea FBI-ului?

— Pentru mai multe motive, spuse tranşant Jeffrey Townsend.

Şeful de sală se apropie de ei şi el profită pentru a comanda două coniacuri Otard XO, înainte de a continua:

— În primul rând pentru că nu avem nimic concret să le dăm. Oamenii FBI sunt poliţişti şi vor amprente, probe, adică lucruri concrete şi nu ipoteze. În afară de asta, la cel mai mic amestec al FBI, Navy se va închide ca o carapace şi va dori să soluţioneze problema ea însăşi, ceea ce nu va reuşi niciodată. În fine, FBI lucrează cu viteza unui melc şi noi suntem grăbiţi.

— Grăbiţi! De ce? întrebă Malko savurându-şi coniacul.

— Vreau să vă spun un secret, spuse Jeffrey Townsend cu voce joasă deşi mesele vecine erau goale. Primul ministru israelian Benyamin Netanyahu soseşte în zece zile la New York la invitaţia lui Bill Clinton, pentru a se întâlni aici cu Yaser Arafat în vederea relansării procesului de pace de la Oslo.

— Acesta este un element pozitiv, remarcă Malko.

Jeffrey Townsend era cât pe ce să se înece cu coniacul său.

— *Bullshit!* Netanyahu vrea cu orice preţ să îngroape acordurile de la Oslo. Aici este importanţa afacerii noastre.

— De ce? Documentele furate sunt legate de aceste negocieri? întrebă Malko.

Americanul scutură din cap.

— Unele dintre ele poate, dar nu sunt sigur. Pentru că nu ştim de când durează această afacere şi ce s-a transmis în Israel. Din contră, cred că ghicesc pentru ce israelienii s-au comportat cu atâta ferocitate, ajungând până la asasinat pentru protejarea operaţiunii lor.

— De ce?

Jeffrey Townsend se aplecă în faţă. Ei erau ultimii clienţi ai restaurantului, cu excepţia unui cuplu care flirta discret într-un separeu din faţa lor.

— Malko! Dumneavoastră cunoaşteţi ţara noastră: noi acordăm o mare importanţă adevărului şi încrederii. Sperjurul este o crimă. Israelienii s-au jurat mereu că ei nu fac spionaj la noi. Mulţi oameni, atât la agenţie cât şi la Pentagon sau chiar la Casa Albă găsesc că noi suntem prea indulgenţi cu ei. Descoperirea unei afaceri de spionaj în profitul lor ar fi o bombă politică şi ar avea consecinţe incalculabile în relaţiile noastre cu Israelul.

— În acest caz de ce îşi asumă ei asemenea riscuri?

Americanul făcu un gest de neputinţă.

— Nu pot să-mi dau seama, mărturisi el. Probabil dintr-o nevoie presantă pentru anumite informaţii.

— Când Stacy Lak a fost asasinată, nu era prevăzută vizita lui Netanyahu în SUA.

— Nu, dar Casa Albă era în miezul negocierilor cu Ierusalimul. Pentru un motiv pe care noi îl ignorăm încă, Olivia de Portello a pus în pericol operaţiunea lor şi ei au acţionat cu ferocitate. Poate că ea a înţeles mesajul şi din acest motiv n-au mai încercat s-o omoare, mulţumindu-se s-o supravegheze. Dar când v-au văzut pe dumneavoastră sosind la Miami pe urmele ei, au înţeles că primejdia nu se îndepărtase.

— Dumneavoastră aţi vorbit de urgenţă. De ce?

Americanul surâse cu răceală.

— Această afacere a ajuns la Casa Albă. Unul din prietenii

dumneavoastră, Franck Capistrano, este unul dintre cei care-i dau aspect politic. Nouă ne rămân zece zile pentru a găsi probele împotriva lui Jonathan Wise, probe care le vom putea pune sub nasul israelienilor, atunci când vor încerca să ne forţeze mâna. Imaginaţi-vă forţa preşedintelui Clinton dacă-l va putea ameninţa pe Netanyahu cu dezvăluirea unei afaceri de spionaj urzită de Israel cu lămurirea asasinatului a doi cetăţeni americani.

Se revenea deci la bunele metode tradiţionale. Statele erau monştrii care nu practicau decât şantajul în raporturile de forţă. Americanul adăugă:

— Noi ştim din sursele noastre din sânul clasei politice israeliene că Benyamin Netanyahu vine la Washington cu intenţia de a desfiinţa definitiv acordurile de la Oslo, ceea ce ar reprezenta o puternică lovitură pentru preşedintele nostru. Dacă nu-i putem bloca intenţiile, aceasta va schimba raportul de forţe. Pare că se pregăteşte o delicioasă reuniune de familie.

Malko se făcu avocatul diavolului.

— Dacă este el, Jonathan Wise se va ţine în mod sigur deoparte.

— Este o părere, dar eu cred că operaţiunea continuă, replică Jeffrey Townsend. Noi cei din informaţii ştim că atunci când ai o „sursă” bună, o storci până la ultima picătură.

— Care este deci programul? întrebă Malko terminându-şi coniacul său.

— De mâine, demarăm o operaţie clandestină de supraveghere a lui Jonathan Wise, rugându-ne să fie imprudent. Dumneavoastră veţi avea doi asistenţi pe care-i cunoaşteţi bine: domnii Chris Jones şi Milton Brabeck. Ei vin să vă ia mâine la ora şapte de la *Four Seasons*.

— De ce la ora şapte? se revoltă Malko.

— Pentru că Jonathan Wise părăseşte domiciliul său din Hillyer Street 2830 în fiecare dimineaţă la ora şapte treizeci.

Malko nu era nemulţumit să se-ntâlnească cu vechii complici din atâtea misiuni, dar urmărirea lui Jonathan Wise când acesta era prevenit, nu era o treabă uşoară.

*

* *

Jonathan Wise nu dormise toată noaptea, sculându-se de mai multe ori ca să meargă să bea. De fiecare dată când se mişca, simţea privirea lui Bridget, soţia lui, fixată asupra sa în întuneric, spionându-l pentru a vedea dacă nu cumva se duce să telefoneze. Tensiunea era perceptibilă. Din nefericire, el nu putea face nimic pentru a o diminua. Din seara precedentă, el ştia că Olivia de Portello era moartă la Miami. Ariel Gur îi adusese asta la cunoştinţă printr-un telefon anodin. Jonathan era pradă mai multor sentimente.

El nu fusese propriu-zis niciodată îndrăgostit de Olivia, însă din punct de vedere sexual, se înţelegea perfect cu ea. Sentimental, el rămânea legat de soţia lui. Pe de altă parte, el se simţea uşurat de faptul că Olivia nu-l va mai tracasa şi totuşi el avea un oribil sentiment de vinovăţie. El ştia că israelienii o asasinaseră pentru a-l proteja pe el, dar şi pe ei înşişi. Această idee îl bulversa şi nu reuşea să şi-o scoată din cap, în timp ce acele deşteptătorului se-nvârteau.

Era sfârşitul tragic al unei poveşti care ar fi putut fi o aventură fericită, fără caracterul imposibil al Oliviei de Portello.

Când o întâlnise pe tânăra femeie în cursa Washington – New York, el era deja angajat în operaţiunea sa de spionaj, ceea ce-l obliga să se deplaseze cu regularitate la New York. În treaba asta, el fusese antrenat de înflăcărarea sa. Fervent sionist, el susţinea cu pasiune cauza israeliană şi se implica în numeroase manifestaţii americano-israeliene. Cu această ocazie, el întâlnise pe un vechi general de aviaţie Gavi Eliahu care susţinea o conferinţă în salonul lui *Washington Hilton*. După conferinţă, Jonathan îl întâlnise pe conferenţiar şi vorbiseră mult timp despre viitorul Israelului. În cursul convorbirii, generalul Eliahu se plânsese de anumiţi membri ai guvernului american care blocau colaborarea dintre cele două ţări, slăbind poziţia militară a Israelului din pur antisemitism. Era un subiect pe care el îl cunoştea bine şi generalul înţelese repede că el ştia despre ce era vorba. El îşi notase numărul lui de telefon şi îi promisese să-l sune înainte să plece în Israel.

Un alt om pe care îl întâlnise Jonathan Wise, îi dăduse un nume evreu şi-l invitase la dejun la *Washington Hilton*.

Nu-i fusese greu să-l recunoască, pentru că la conferinţa generalului Eliahu se ţinuse mereu în spatele lui. Era un om mic de statură, cu

capul între umeri, atât de adus de spate, încât părea cocoşat, cu o frunte foarte lată, un nas mare şi ochi albaştri foarte inteligenţi. El îşi declinase identitatea faţă de Jonathan Wise: Ariel Gur, vechi as al Mossadului, oficial retras din munca de informaţii, ocupând un post de consilier ştiinţific la Ambasada Israelului din Washington de doi ani.

Cei doi vorbiseră mult despre Israel, împărtăşind aceeaşi grijă faţă de securitatea statului evreu. În cursul conversaţiei, Ariel Gur se plânsese cu amărăciune că americanii nu-şi respectă angajamentele de a împărtăşi informaţiile lor sensibile. Impresionat, Jonathan Wise fusese cel care se oferise să ajute statul evreu pe măsura posibilităţilor sale.

Aproape cu timiditate Ariel Gur îi ceruse dacă îi stă în puteri, să obţină precizări despre materialul sovietic folosit în Siria şi Irak, informaţii foarte tehnice. Jonathan nu întâmpinase nicio dificultate în a le procura, având acces la toate băncile de date „Top secret”. Analist la Navy Intelligence cu o vechime de opt ani, şef de serviciu de doi, el se bucura de încrederea superiorilor. Tatăl său era o personalitate a lumii ştiinţifice şi el însuşi era un bun american.

Fiecare predare de documente se petrecuse la hotelul *Washington Hilton*. Ariel Gur părea foarte mulţumit. Jonathan Wise nu-şi mai încăpea în piele de mândrie. Fără punerea în gardă presantă a lui Ariel Gur, el i-ar fi povestit tot soţiei sale, care totuşi nu era evreică.

El se şi vedea în rolul lui Samuel Cohen, spionul evreu spânzurat de sirieni. În plus, avea impresia că îndreaptă o injustiţie născută din presupusul antisemitism al guvernului american. La a cincea livrare, Ariel Gur îi spusese că pe viitor, ar fi mai bine ca predarea documentelor să se facă la New York, către un om al lui. În săptămâna următoare, ei se-ntâlniră în prezenţa unui al treilea individ Joseph Yagor, într-un local irlandez pe Troisieme Avenue – *Muldoon's*. La desert Joseph Yagor îi dădu lui Jonathan Wise un plic plin cu bancnote pentru a-i rambursa cheltuielile. Când îl deschise, Jonathan Wise găsi suma de cinci mii de dolari în bilete de o sută. Fără să vrea, devenise spion.

El ignora pentru cine lucrase. Ariel Gur îl lăsase să înţeleagă că este vorba de o structură informală independentă de Mossad, cu care

guvernul israelian nu este la curent. Îl lăsase să întrevadă că-n curând se va putea duce să se stabilească în Israel, unde i s-ar putea crea o situaţie pe măsura serviciilor aduse.

Cu ocazia voiajului următor, el o cunoscuse pe Olivia de Portello, devenind amanţi în cursul aceleiaşi zile.

Jonathan Wise prinsese repede gustul acestei aventuri sexuale şi-şi multiplică voiajele la New York, adicătelea pentru afaceri. Soţia sa ştiind că lucrează pentru securitatea naţională, nu-i punea întrebări, dar în ziua în care ea găsise urmele a două buze pe chilotul lui, ea înţelese. Viaţa lui Jonathan Wise devenise un infern, nu din cauza muncii sale de spion. Din acest punct de vedere treaba mergea bine. El fotocopia ca un nebun şi îi livra grămezi de documente lui Joseph Yagor, dar legătura sa cu Olivia de Portello devenise insuportabilă. Tânăra femeie îi ceruse foarte repede să se mute la New York să trăiască cu ea, proiect care nu era în vederile lui Jonathan Wise.

Apoi venise catastrofa. Având rendez-vous într-o zi cu Joseph Yagor, el sosise în ajun la New York pentru a-şi petrece noaptea cu metresa, încărcat cu un pachet de documente secrete pe care trebuia să i le predea israelianului. Când el se trezise, ea-l anunţă două lucruri: unu, că găsise pachetul de documente şi-l pusese la adăpost; doi, că dacă el nu vine să trăiască cu ea foarte repede, ea va preda actele la FBI. Jonathan Wise se blestemă pentru că se încrezuse în ea din fanfaronadă, dar era prea târziu.

La rândul ei, Bridget îl ameninţa că-l părăseşte dacă nu rupe legătura. El era prins într-un angrenaj infernal. Îngrozit, el îi mărturisise lui Ariel Gur povestea documentelor furate şi acesta a înţeles imediat primejdia. Jonathan Wise demascat, ar fi mărturisit tot ce ştia, deci foarte multe. Asociind două nume, Ariel Gur şi generalul Eliahu, americanii ar şti că afacerea duce foarte sus în guvernul israelian, cu toate consecinţele politice posibile.

Ariel Gur îi promise lui Jonathan Wise că va studia problema şi organiză imediat asasinarea Oliviei de Portello. Urma ca Jonathan Wise să fie pus în faţa faptului împlinit.

După tragica greşeală de la *Cipriani*, Ariel Gur trebui să pună la punct o strategie alternativă. La sfatul lui Jonathan Wise îi promisese că o va părăsi pe soţia sa în următoarele trei luni şi chiar îşi mutase

unele lucruri la ea, ceea ce o calmase cât de cât pe tânăra femeie pentru un timp.

Ariel Gur folosi o tactică îndrăzneaţă: continuă să stoarcă sursa „Yahalom” pentru a obţine documentele pe care el se angajase să le procure primului ministru. Îi mai trebuiau câteva săptămâni. Apoi Jonathan Wise, evreu, ar invoca legea stabilirii în ţara neamului său şi şi-ar sfârşi zilele în Israel. Totul s-ar fi terminat cu bine, dacă Olivia n-ar fi făcut o nouă criză, de data asta ultima.

Deşteptătorul sună şi Jonathan Wise se ridică din pat tresărind. Bridget se sculase deja şi se-ndrepta spre bucătărie. Jonathan îşi spuse că neapărat trebuia să înceapă să facă dragoste cu ea. Ea reveni câteva minute mai târziu, cu un platou cu corn-flakes, cafea, pâine prăjită şi-l anunţă:

— Poimâine aş vrea să mergi cu mine la Subaru să-mi schimb maşina. Încearcă să ieşi mai devreme.

Jonathan Wise simţi o mână de gheaţă care-i strângea stomacul. Era ziua când trebuia să meargă la New York. Era vital pentru el.

— Va fi foarte greu, spuse el pe un ton jalnic. Trebuie să mă duc la New York. Am o întâlnire foarte importantă.

Bridget se opri din mâncat şi-i aruncă o privire plină de furie.

— Vrei să-mi spui că iar te duci să-ţi săruţi gagica.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu! Poţi să vii cu mine dacă ai timp. Mă duc să lucrez.

Tânăra femeie ridică din umeri şi răsturnă cafeaua din cauza furiei.

— Tu te duci la New York pentru felaţie, spuse ea. Ţi-a sucit capul de tot.

Nebună de furie, ea se-nchise în bucătărie. Jonathan nu-i putea spune că Olivia era moartă, fără să se lanseze în explicaţii complicate. Asta ar veni mai târziu. Pe moment, el era obligat încă să mintă. Nu trebuia ca Bridget să afle încă de trădarea sa. El nu ştia cum va acţiona ea.

El se ridică şi se duse în baie. În câteva zile lucrurile aveau să se aranjeze. După efectuarea ultimei livrări, el îi putea spune adevărul lui Bridget şi apoi să plece amândoi în Israel.

El îşi spuse, un pic ruşinat că graţie ferocităţii israelienilor el câştigase câteva zile de respiro. Nimeni nu-l mai putea denunţa, îi mai

rămânea un singur lucru de făcut: să recupereze documentele „confiscate” de Olivia.

Capitolul XI

— Suntem jos! anunţă vocea gravă a lui Chris Jones, într-un van Otis, chiar în faţa intrării.

Era ora şapte fix. Malko coborî. În faţa intrării de la *Four Seasons*, el zări parcat un Cadillac negru, un furgon purtând o inscripţie enormă pe flancurile sale: „OTIS REPAIRS AND MAINTENANCE”. Chris Jones era la volan. El coborî pentru a-l întâmpina pe Malko. Stângaci în combinezonul său galben cu inscripţia „Otis” afişată cu litere fluorescente pe spate. Ca de obicei „gorila” CIA strivi falangele lui Malko în mâna sa enormă. El nu se schimbase de la ultima lor întâlnire care avusese loc chiar la Washington cu doi ani în urmă. Aceiaşi ochi cenuşii, părul tăiat foarte scurt, grizonat, spătos ca un docher şi probabil, un mic arsenal sub combinezonul său OTIS.

El şi Milton Brabeck, partenerul său obişnuit, aveau o slăbiciune pentru armele de foc, de preferinţă cele de mare calibru. Ei doi aveau puterea de foc a unui mic portavion.

— Dumneavoastră aţi văzut cum am fost deghizat, oftă el. În fine, e mai bine aşa decât să fii într-o ţară de înapoiaţi. Aici, cel puţin poţi mânca normal şi nu sunt mulţi microbi.

Chris Jones şi Milton Brabeck nu se temeau decât de un lucru: exotismul şi pentru ei acesta începea de la frontiera virginei. Vechi în Serviciul Secret, erau gata să-şi rişte viaţa de zece ori pe zi, numai să nu-i obligi să mănânce *ghind* de viţel, sau să bea apă care nu iese dintr-o sticlă închisă.

— Unde-i Milton? întrebă Malko.

— Înăuntru, zise Chris Jones pe un ton lugubru. Duceţi-vă la el, căci are un costum identic şi pentru dumneavoastră, dacă treaba asta vă amuză.

Malko împinse portiera laterală a furgonului. Milton Brabeck în bluză şi blugi, cu un mic Colt într-o teacă la centură, era instalat pe o banchetă care se-ntindea în interiorul furgonului de jur-împrejurul

caroseriei acestuia. În afară se putea observa prin găurile practicate în caroserie. Furgonul OTIS era un „submarin”, un vehicul destinat a fi un ascunziş, fără a se face remarcat. Chris Jones demarase ca şi când ar fi condus un Ferrari şi Malko era cât p-aci să cadă.

— Unde mergem? îl întrebă Malko pe Milton Brabeck.

— Să-l urmărim pe Jonathan Wise – copilul cel rău care trădează pentru israelieni.

Zece minute mai târziu, furgonul se opri. Malko îşi lipi ochii de unul din orificiile pentru observaţie şi zări o stradă liniştită încadrată de mici imobile, cu sens unic, după felul în care staţionau maşinile. Milton Brabeck îi arătă un plan fixat pe caroseria furgonului.

— Ne aflăm pe 21-e Rue, explică el, nu departe de Dupont Circle. Vedeţi la stânga în faţă această mică alee? Ea dă în spatele imobilului unde locuieşte Jonathan Wise, acolo unde-şi garează Mustangul. El va pleca în curând.

Într-adevăr, nu după mult timp, un Mustang gri apăru şi se opri pentru a ceda trecerea a două maşini. Malko zări un om singur la volan, cu păr negru şi ochelari negri. El viră la stânga, coborând pe 21-e Rue. Apoi, la două blocuri mai departe, mai viră o dată la stânga pe P. Street, ajungând la *Dupont Circle*. Malko şi Milton Brabeck nu-l mai vedeau, dar Chris Jones comenta parcursul:

— Coboară pe Massachussets… ca de obicei.

— Apoi se va angaja pe Freeway 395, comentă Milton Brabeck, în direcţia sud prin intrarea 3-e Rue, mai jos de Massachussets. De-acolo, el merge pe podul de la 11-e Rue pe Anacostia River, apoi pe Good Hope Road, Alabama Avenue şi Suitland Avenue.

Malko observa Massachussets Avenue, foarte degradată pe partea aceea. Terenuri virane, se-ntretăiau cu case din cărămidă roşie abandonate, parkinguri. Deodată, vocea lui Chris Jones îl făcu să tresară.

— Opreşte la o staţie-service.

Furgonul încetini, apoi se opri. Malko avea în câmpul său vizual o casă cu două etaje, pe jumătate distrusă, izolată între două terenuri virane. Vocea lui Chris Jones izbucni din nou în microfon:

— Dă un telefon dintr-o cabină.

*
* *

Când Jonathan Wise se urcă din nou în vechiul Mustang gri era în acelaşi timp furios, plin de remuşcări şi plin de nervi

Bridget nu voise să iasă din bucătărie pentru a-i spune la revedere, iar el nu putea s-o ducă la New York peste două zile, aşa cum făcuse imprudenţa să-i promită. Era imposibil să o ducă să asiste la întâlnirea cu contactul său israelian de la New York şi, dacă o părăsea şi numai zece minute, ea ar fi fost convinsă că se duce să se-ntâlnească cu amanta sa. De asemenea, era imposibil să-i mărturisească de ce călătorea el la New York, pentru că ar fi însemnat să ajungă în mâinile ei şi un singur şantaj îi era de-ajuns. Ceea ce îl speria şi mai tare era faptul de a mărturisi celor care-l foloseau, că lăsase la Olivia de Portello documente hiper-compromiţătoare. El trebuia să recupereze aceste documente cu orice preţ. Olivia avea desigur familie şi dacă aceste documente se găseau la ea, risca să ajungă la el. El ţinuse în secret această imprudenţă a lui, sperând că Olivia de Portello i le va restitui până-n cele din urmă. Acum că ea murise, precauţiile ce trebuiau luate erau diferite.

După ce trecu de Thomas Circle, el încetini. La stânga sa se găsea o staţie Texaco cu două cabine telefonice. El deschise carnetul său şi găsi numărul codificat la care nu apelase niciodată. Ariel Gur îi recomandase să nu folosească acest număr decât în caz de urgenţă, aşa cum era cazul acum, aceste documente fiind prin natura lor o bombă cu explozie întârziată. El formă numărul şi dădu peste un robot care repetă numărul format, cerând lăsarea unui mesaj.

— Am un mesaj pentru Doug, comunică Jonathan Wise. Voi veni mâine la ora obişnuită, la locul obişnuit. Este foarte important.

El închise telefonul puţin mai liniştit. Discuţia urma să fie dezagreabilă, dar cel puţin nu va mai purta singur povara greşelii sale. El se urcă în Mustang şi continuă să coboare pe Massachussets Avenue spre est, înainte de a vira pe 11-e Rue pentru a ajunge pe Freeway 395. Când nu era circulaţie prea mare, lui nu-i trebuia o jumătate de oră ca s-ajungă la Suitland.

Totul mergea bine şi după ce trecu podul de pe 11-e Rue, ajunse foarte repede pe Suitland Avenue care urca sub forma unei pante

domoale, încadrată pe ambele laturi de nişte cimitire enorme: Cedar Hill, Lincoln Memorial, Washington Memorial. Mai sus, văzu un mare castel de apă situat chiar înainte de intersecţia pe unde trebuia să vireze spre a ajunge la National Maritime Intelligence Center. Aceste instalaţii ale Forţelor Navale se găseau îngrămădite în Suitland Federal Center, un imens „parc administrativ” întinzându-se pe mai mulţi kilometri pătraţi, între Suitland Avenue şi Suitland Parkway. Erau acolo de toate: biroul de recensământ, cel al curierului oficial, biroul de vehicule…

Jonathan Wise ajunse la intrarea NMIC, un ansamblu de clădiri cenuşii izolate şi-şi plimbă cartela prin receptorul magnetic, făcând să se ridice bariera. El s-ar fi dus chiar în ziua aceea la New York, dar avea o şedinţă importantă de la care nu putea lipsi. Mai avea de petrecut douăzeci şi patru de ore de angoasă în perspectivă.

*

* *

— Şi iată, anunţă Chris Jones în microfon, suntem liniştiţi până la ora cinci în seara aceasta.

El continuă să meargă de-a lungul grilajului lui Suitland Federal Center până la intersecţia cu Silver Hill Road. O luă la dreapta şi coborî spre Suitland Parkway pentru a se întoarce la Washington.

— Trebuie să aflăm numărul acestei cabine, spuse Malko. Trebuie să ajungem să cunoaştem numărul de telefon pe care l-a apelat.

— Asta-i treaba TD, mormăi Chris Jones. Ei trebuie să lucreze într-un tempo rapid. Noi nu suntem FBI.

Malko se-ntrebă cât va dura această supărătoare supraveghere. Dacă Jonathan Wise era prudent putea să-i ţină în alertă foarte mult timp, mai ales dacă el bănuia ceva.

*

* *

Ariel Gur trăgea liniştit din pipa sa, când o secretară îi aduse mesajul – textul apelului lansat de Jonathan Wise cu două ore mai devreme. Numărul apelat de tânărul analist era cel al unui apartament închiriat cu mai mult timp în urmă sub un nume fals, permiţându-i

unui funcţionar al ambasadei să vină fără întârziere spre a-l ridica. Israelianul îl citi de trei ori plin de bucurie. Asta nu putea însemna decât un singur lucru: Jonathan Wise reuşise să procure documentele cerute de biroul primului ministru, o comandă foarte specială.

Afacerea începuse cu câteva luni în urmă. Era vorba despre un „deal" ultrasecret care se-ncheiase între primul ministru şi conducătorii Coreei de Nord. De mult timp israelienii încercau să-i convingă pe nord-coreeni să nu mai livreze Iranului tehnologia rachetelor lor Taepo Dong 1 şi Taepo Dong 2. Concret, datorită acestui aport, iranienii erau pe punctul de a pune la punct rachete balistice cu o rază de acţiune mai mare de trei mii de kilometri, cu care puteau ameninţa Israelul.

Nord-coreenii făcuseră pe surzii, refuzând grămezile de dolari ale israelienilor, până când Rafael Gal, şeful Lakamului, avu ideea să le propună fotografii ale Coreei de Nord luate de sateliţii spioni americani KH II. El ar permite nord-coreenilor să ştie exact ceea ce cunoştea Pentagonul despre pregătirile lor militare. În plus, Rafael Gal se angajase să le procure o listă a „surselor" nord-coreene de informaţii ale americanilor.

Momiţi, nord-coreenii acceptaseră în sfârşit să discute serios. Totul însă, se baza pe „sursa Yahalom". Jonathan Wise era singurul care le putea procura israelienilor acest gen de informaţii „top secret", numai că asta cerea timp.

Iată care erau motivele pentru care nu putea opri dintr-odată exploatarea „sursei Yahalom", atât timp cât nu obţinuse preţioasele documente, oricare ar fi riscurile posibile.

Mesajul pe care-l ţinea în mână era cea mai bună veste după un timp îndelungat. O atare grabă din partea lui Jonathan Wise nu putea însemna decât un singur lucru: el era în fine, în posesia dosarului nord-coreean. Ariel Gur contemplă peisajul bucolic prin geamul biroului său. Ambasada Israelului era construită pe o mică colină cu puţine construcţii, mai la distanţă de Connecticut Avenue. Te-ai fi crezut undeva la ţară.

Israelianul se smulse din reveria sa. El trebuia să-şi păstreze capul pe umeri, căci CIA se învârtea în jurul dispozitivului său. Ar fi stupid să fie demascat acum când era aproape de reuşită. El reîncepu să tragă

din pipă, trecând în revistă contramăsurile necesare pentru a asigura o bună derulare a ultimei prestaţii a „sursei Yahalom”. El considera că CIA obţinuse de pe mobilul Oliviei de Portello numărul cabinei publice de pe 21-e Rue. Era desigur un indiciu dar nu suficient pe termen scurt pentru a ajunge la Jonathan Wise. El era angajat într-o cursă contra cronometru pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu, o va încheia în avantajul lui.

Ariel Gur coborî un etaj, intrând în biroul de la parter al viceconsulului, un om adipos cu ochelari enormi de baga, cu câteva fire de păr negru îngrijit aranjate într-o parte. Fiind membru al Mossadului, el cunoştea puterea lui Ariel Gur. Acesta scoase o hârtie din buzunar şi o puse în faţa vice-consulului.

— Am nevoie de un paşaport pe acest nume.

În poşeta transparentă, el avea două fotografii ale lui Jonathan Wise. Era o precauţie pe care o luase nu de prea mult timp. Era cea mai bună salvgardare. El urma să i-l dea la New York în schimbul documentelor nord-coreene şi în aceeaşi seară el ar lua primul avion El Al spre Tel-Aviv. Apoi ar pleca şi soţia lui. În acest fel, Ariel Gur păstra un uşor avans faţă de CIA.

Când avu paşaportul cu noul nume Moshe Karsenty, el se duse la Nissanul său Maxima din parking salutând din trecere pe poliţistul american de serviciu din faţa ambasadei. El însuşi pleca la New York pentru a-l întâlni pe Jonathan Wise. El era singurul care-i putea învinge reticenţele tânărului analist american şi l-ar putea convinge să părăsească Statele Unite intempestiv.

Atât timp cât „sursa Yahalom” nu va fi într-un avion al Israelului, el nu va fi liniştit.

*

*   *

De astă dată, era Milton Brabeck cel care conducea o camionetă purtând pe flancuri inscripţia „WASHINGTON PURITY. LAUNDRY DRY-CLEANING”. Combinezonul său alb era mai puţin bătător la ochi ca cel al lui Otis din ajun. Malko, somnoros încă se duse să se instaleze în interiorul vehiculului! În ajun, Jonathan Wise se-ntorsese acasă şi nu mai ieşise. La miezul nopţii, ei ridicară pânda.

— Uite-l! le zise Milton lui Malko şi Chris Jones, instalaţi în interiorul „submarinului”.

Urmă acelaşi traseu: Dupont Circle, Massachussets Avenue, apoi 3-e Rue şi intrarea pe Freeway 395. De astă dată Jonathan Wise nu se mai oprise nicăieri. Malko fu smuls din somnolenţa sa de o exclamaţie a lui Milton Brabeck.

— Hei! Merge spre vest.

Pentru a merge spre Suitland, analistul ar fi trebuit ca la bifurcaţie s-o ia spre est. Mustangul se angajă pe Francis Case Memorial Bridge apoi traversă George Mason Bridge pe Potomac, lăsând în stânga sa Pentagonul pentru a merge spre sud pe George Washington Memorial Parkway. El nu mergea deci la serviciu.

— El se-ndreaptă spre National Airport, anunţă Milton Brabeck, foarte excitat.

Într-adevăr, Mustangul se-ndreptă spre unul din parkinguri şi se opri acolo. Malko, printr-una din deschizături, îl văzu pe Jonathan Wise ieşind din maşină cu o valiză în mână, apropiindu-se de staţia navetei ducând spre Main Terminal.

Trei minute mai târziu, el cobora şi se ducea să aştepte cursa Delta pentru New York. Malko era pe urmele lui. Când îl văzu instalându-se în sala de aşteptare, el de duse la ghişeu.

— Aş dori un loc pentru zborul de ora nouă.

Funcţionarul consultă lista pe calculator şi se uită la el dezolat.

— Îmi pare rău, zborul este complet. Sunt locuri la 9,30.

— Şi lista de aşteptare?

— Nu există listă de aşteptare, preciză el. Toţi pasagerii sunt deja pre-înregistraţi.

Plin de furie, Malko luă un bilet pentru ora 9,30 şi asistă neputincios la îmbarcarea lui Jonathan Wise, pierdut în mulţimea businessmenilor. Milton Brabeck aştepta afară la volanul camionetei. Malko îi explică situaţia.

— Trebuie aşteptat la sosire.

Apelaţi la Reynold Hurst. Comunicarea fu imediat stabilită. Reynold Hurst se arătă mai degrabă pesimist.

— Este ora nouă şi cinci, explică el. Această cursă aterizează peste patruzeci de minute pe La Guardia. Eu n-am pe nimeni la dispoziţie şi

niciun aparat foto de acest tip. Este o situaţie imposibilă. Putem să-l înhăţăm la întoarcere supraveghind toate zborurile. Cred că se va-ntoarce tot cu Delta.

— Mulţumesc, spuse Malko.

El îi telefonă numaidecât directorului Diviziei Operaţiuni. După ce acesta îşi consumă repertoriul de-njurături, îl sfătui pe Malko:

— Luaţi zborul de 9,30. Puteţi face două lucruri. Mai întâi să vă-nvârtiţi în jurul consulatului israelian pe Second Avenue, dar aceasta-i o şansă minimă sau să-ncercaţi să-l interceptaţi când se reîmbarcă. Va fi poate însoţit de cineva. Chris Jones şi Milton Brabeck rămân pe National Airport ca să-l ia în primire la întoarcere.

Când Malko le transmise „gorilelor” instrucţiunile numărului 2 al Diviziei Plan ei se strâmbară. Chris Jones făcu să pocnească capacul brichetei sale Zippo ornat cu un 357 Magnum asemănător celui pe care-l avea la centură, înainte de a o introduce cu resemnare în teaca ei.

— Încă o zi sumbră, oftă el, mai ales dacă se-ntoarce la nouă diseară.

— Ultima cursă este la ora zece, sublinie cu perfidie Milton Brabeck. Cel puţin dumneavoastră mergeţi la New York. Sunt sigur că veţi da acolo peste creaturi de vis.

Malko era prea decepţionat pentru a reacţiona. El avea strict timpul necesar pentru a se îmbarca. A da târcoale în jurul consulatului israelian era tot atât de eficace ca încercarea de a-l omorî pe leu cu praştia. El se-ntreba pentru ce trebuia să facă acest voiaj. Deodată, remarca lui Milton Brabeck îl făcu să se gândească la ceva. Cartea de vizită a Liei Bowles era în portofelul său. El formă mai întâi numărul ei personal fără să obţină niciun răspuns, apoi încercă numărul de la birou.

Era ocupat fără încetare.

El îşi spuse că oricum putea merge la *Cipriani* s-o găsească pe Paola Ruggieri. Din rana primită la Miami nu rămase decât o linie roşiatică ascunsă discret cu un plasture.

*

*   *

Avionul ateriză la ora zece şi zece. Era prea devreme ca să telefoneze la *Cipriani* şi Malko nu avea nicio poftă să meargă să hoinărească pe Second Avenue. El scoase cartea de vizită a Liei Bowles şi se uită la adresă: 16 East 52, nu departe de Fifth Avenue. Ar fi o plăcută surpriză să-i facă o vizită. O jumătate de oră mai târziu, el plătea treizeci de dolari şoferului taxiului său şi se găsi în faţa unei mici clădiri, aproape de colţul cu Madison. Birourile Liei Bowles erau la etajul şapte. O fată grasă cu ochelari care ocupa biroul recepţie şi se juca la un calculator îl primi cu un surâs comercial.

— Aş dori s-o văd pe Lia Bowles, spuse Malko.

— Pe cine trebuie să anunţ?

Însemna că ea era acolo. Malko se pregătea să-i spună numele lui, când îi veni o altă idee.

— Eu sunt unul din prietenii ei vechi, spuse el şi aş vrea să-i fac o surpriză, dacă-i posibil.

Secretara ezită puţin, apoi spuse:

— Cred că-i O.K. Ea este singură. Mergeţi la uşa cu geam din fundul culoarului, la dreapta.

Malko bătu discret la uşă şi auzi o voce melodioasă spunând:

— *Come on in!*

El împinse uşa. Lia Bowles, îmbrăcată în taior gri se pregătea să scrie. Ea ridică capul schiţând un surâs care apoi se transformă într-un rictus. Malko îi văzu pupilele îngustându-se şi trăsăturile împietrite, imaginea grăitoare a fricii. Liei Bowles îi trebuiră câteva secunde până să ia o atitudine normală cu preţul unui vizibil efort supraomenesc. Ea se ridică şi veni spre el cu mâna întinsă.

— Ce surpriză plăcută!

— V-am chemat la telefon, preciză Malko, dar era tot timpul ocupat. Aşa că deoarece stau puţin la New York, m-am decis să vin să vă invit la dejun dacă sunteţi liberă.

— De acord, spuse cu căldură tânăra femeie, cu condiţia să nu dureze mult. Am mult de lucru.

Malko însă păstra pe retina lui expresia de panică a Liei Bowles, din momentul intrării lui în birou. Reacţia asta îi confirma cele mai negre bănuieli.

El îşi spuse că, la urma urmei nu venise la New York pentru nimic.

Capitolul XII

Jonathan Wise intră cu un mers sigur în marele magazin de discuri Sam Goodies pe 42-e Rue, chiar la intersecţia cu Second Avenue. După ce rătăci puţin pe la diverse raioane, el se opri în faţa celui de hituri, forţându-se să privească discurile supraveghind împrejurimile. Era locul obişnuit de întâlnire cu contactul de la consulatul israelian care se găsea la vreo sută de metri pe Second Avenue. Era fix ora douăsprezece.

La ora douăsprezece şi douăzeci începu să devină nervos. Era prima dată când israelianul întârzia.

Mai aşteptă încă zece minute, cu stomacul întors pe dos, imaginându-şi agenţi FBI peste tot. Oare ce s-o fi întâmplat? Era imposibil ca mesajul său să nu fi fost transmis. Deci, era o problemă, singura la care se gândea el, că partenerii rupeau contactul cu el pentru că era supravegheat. Îi venea să vomite. Ce s-a întâmplat? Colegii de la Suitland îi păreau normali. Să-l fi denunţat soţia lui? Imposibil. Ea nu ştia nimic. Cu picioarele tremurând, el se-ndreptă spre restaurantul irlandez *Muldoon's* situat pe 3-e Avenue, locul de-ntâlnire de rezervă. Mersul îi făcu bine. Ajuns în 3-e Avenue, el încetini. *Muldoon's* cu faţada murdară, făcea parte dintr-un cvartal de vechi imobile în stare jalnică din care mai atârnau încă scările de incendiu ruginite.. Era un loc lăsat în paragină în mijlocul unor buildinguri noi, dintre care se evidenţia Chrysler Building care crescuse în acest cartier ca o ciupercă.

Jonathan Wise împinse uşa de la *Muldoon's*. Sala era lungă cu separeuri în fund, în penumbra sa obişnuită. Celor câteva damigene cu vin aşezate pe tejghea, el nu le dădu nicio atenţie. Separeurile erau goale. Chelneriţele luau dejunul. Una dintre ele îi aruncă o ocheadă seducătoare.

Bolnav de frică, el ieşi neştiind ce să mai facă. Avea impresia că este în centrul atenţiei întregii lumi, o lume primejdioasă şi ostilă. Nici măcar nu-i era foame. Era ca şi cum ar fi fost aruncat în lumea tenebrelor.

Ca un automat, el o luă din nou pe 3-e Avenue până la 42-e Rue, apoi o luă la stânga, îndreptându-se spre Grand Central. Simţea nevoia să se aşeze ca să reflecteze. El nu se putea resemna şi întoarse la Washington. Ajunse la Park Avenue şi zări intrarea hotelului *Hyatt*. Îi veni ideea să stea să se gândească în faţa unui scoth.

Abia se aşezase în sală când o voce familiară îl apostrofă:

— Ţineţi bine la drum.

El se-ntoarse. Ariel Gur îl contempla surâzând, cu pipa-n gură, mai cocoşat ca oricând, cu o strălucire de bucurie în ochii lui verzi. Lui Jonathan Wise îi venea să-i sară de gât.

Israelianul îi făcu semn să-l urmeze şi ieşiră în Park Avenue. Ariel Gur chemă un taxi şi-i dădu adresa steak house Spark-sului din 46-e Rue. Îi făcu semn lui Jonathan să nu vorbească, deşi şoferul, un pakistanez, nu părea primejdios.

Sparks-ul mereu plin se mărise foarte mult şi li se dădu o masă într-o sală aproape goală. Jonathan Wise mort de frică, îndrăzni să întrebe:

— Ce s-a întâmplat? N-a venit nimeni la întâlnire.

— Ştiu. Mi-era frică să nu fiţi urmărit. Dar...

Cerul îi căzu în cap. El se-ntoarse şi privi prin sala pustie. Coşmarul său începea să ia forme concrete. Ariel Gur îi adresă un surâs călduros.

— A fost doar o simplă precauţie. Mai întâi aţi fost „observat”.

— Dar pentru ce să fiu observat, se revoltă americanul. Dumneavoastră mi-aţi spus că…

— Noi bănuim că CIA a recuperat mobilul prietenei dumneavoastră Olivia la Miami. Ea a încercat deseori să vă contacteze şi numerele au rămas în memorie.

— Dar ea n-a avut niciodată numărul meu, protestă Jonathan Wise. Eu i-am dat numărul de la cabina telefonică de pe 21-e Rue.

Ariel Gur aprobă din cap.

— Ştiu. Mi-aţi spus-o. A fost o bună măsură de precauţie, dar cabina telefonică nu este prea departe de domiciliul dumneavoastră şi asta poate fi un indiciu.

Jonathan Wise avea impresia că intră în apă îngheţată.

— Un indiciu, repetă el. Dar CIA nu ştie că eu o cunosc pe Olivia.

— Este adevărat, recunoscu israelianul, dar ei au ajuns totuşi la ea,

nu ştiu încă cum. La Miami, ea a fost urmărită.

— Urmărită, repetă Jonathan Wise cu o voce pierită.

El nu-şi dăduse seama că chelnerul aştepta comanda lor şi tresări când Ariel Gur comandă un Caesar salad şi un New York steak. El avea impresia că inima o să-i sară din piept. Era alb la faţă ca lumânarea şi în cap i se perindau gânduri oribile.

El bâlbâi că doreşte acelaşi lucru şi chelnerul se-ndepărtă.

— Nu este cazul să vă-ngroziţi, spuse Ariel Gur cu vocea sa calmă. Dumneavoastră n-aţi fost urmărit astăzi, deci nu sunteţi încă în vizorul lor. De-altfel asta nu mai are nicio importanţă în acest moment.

Tot vorbind, el scoase din buzunar un paşaport israelian şi-l împinse spre Jonathan.

— *You are going to make Aliyah*, spuse el.

Jonathan Wise deschise paşaportul şi văzu fotografia sa sub un nume necunoscut: Moshe Karsenty. El nu avu timp să mai pună întrebări. Ca într-un vis, el îl auzi pe israelian spunând:

— Dumneavoastră aveţi un loc rezervat la cursa EL Al de la ora 19, 35 în seara asta. Mâine în jurul orei unsprezece veţi ateriza pe aeroportul Ben Gurion.

Jonathan Wise nu mai înţelegea.

— Dar pentru ce? Ce se-ntâmplă?

Ariel Gur se aplecă spre el cu un surâs plin de amabilitate.

— Pentru binele dumneavoastră. Aţi adus Israelului servicii imense. Astăzi, după ultima „livrare” nu vă mai cerem nimic, însă vă punem la adăpost din cauza micilor noastre erori, care cu timpul ar putea să vă provoace necazuri.

Jonathan Wise îl privi confuz.

— Care livrare?

El văzu privirea şovăielnică a lui Ariel Gur. Totuşi bătrânul israelian văzuse multe şi de toate în îndelungata sa carieră. El reuşi să-şi păstreze calmul.

— Dumneavoastră aţi cerut totuşi o întâlnire urgentă, spuse el. Aceasta nu avea drept scop să ne predaţi documentele privind Coreea de Nord, care ne vor permite să întărim securitatea Israelului?

Lui Jonathan Wise îi trebui aproape un minut ca să-şi dea seama de

neînţelegere.

— Nu pentru asta, mărturisi el cu voce imperceptibilă. Voiam să vă spun un lucru pe care pân-acum l-am ascuns de dumneavoastră.

Fu rândul lui Ariel Gur să fie surprins. Toate îi trecuseră prin cap, în afară de asta.

— Ce? întrebă israelianul.

— Acum câteva luni, Olivia mi-a furat nişte documente pe care trebuia să vi le prezint. Am dormit la ea. Nu am putut să le recuperez niciodată. Ea mă şantaja. Eu mi-am spus că dacă ea acum este moartă, nu mai trebuie să le lăsăm acolo.

Ariel Gur îşi puse pipa pe masă. La rândul lui îngălbenise.

— Vreţi să spuneţi că documentele sunt în apartamentul acela?

— Aşa cred. Ea nu mi-a spus niciodată unde sunt, dar chiar dacă sunt într-o casă de bani, cred că dumneavoastră ştiţi să deschideţi case de bani.

Ariel Gur îşi trecu mâna peste frunte cu un aer absent.

Să ascundă aşa ceva! Pentru asta l-ar fi omorât. Cu o voce primejdios de calmă îl întrebă:

— Erau documente provenind de la Suitland?

— Da, răspunse dintr-o suflare Jonathan Wise.

— *My God!*

Aplecat deasupra mesei el spuse sacadat cu o voce joasă:

— Noi nu suntem singurii care ştim să deschidem case de bani. Documentele dumneavoastră trebuie să fie acum în mâinile CIA. Aş fi foarte mirat dacă ei n-au vizitat până acum apartamentul prietenei dumneavoastră.

Lui Jonathan Wise îi venea să pice sub masă. Trebuia să se ridice şi să se salveze. Ca şi când ar fi ghicit gândurile lui, Ariel Gur îi prinse încheietura mâinii cu degetele sale de oţel.

— În viaţă toţi am făcut prostii, zise el. Acum trebuie reparate.

Nu era acum momentul potrivit ca Jonathan Wise să se volatilizeze. Mai avea încă nevoie de el.

*

* *

În ţinută de oraş, Lia Bowles era încă şi mai atrăgătoare. Fusta de la

taiorul bleu, crăpată în faţă, îi punea în evidenţă coapsele la fiecare pas. Ei merseseră de-a lungul a patru blocuri pe Fifth Avenue pentru a ajunge la Trump Tower şi să ia o masă la cofetăria *Impressionnant Atrium*. Era plin şi clipocitul cascadei artificiale se adăuga la zumzetul ambiant.

Malko comandase sandviciuri de pâine prăjită cu somon afumat şi votcă. El o simţea încordată pe tânăra femeie cu toată atitudinea ei prietenoasă. Ea scosese un pachet de Gauloises blondes şi fuma în tăcere.

— Rămâneţi la New York în seara asta? întrebă ea.

— Nu ştiu încă, spuse Malko.

— Apropo, de unde veniţi dumneavoastră?

— De la Boston. Aveam o întâlnire acolo. Dacă rămân, sau când revin, am putea cina împreună.

Lia Bowles râse scuturându-şi coafura roşcată.

— Mi-ar face mare plăcere, dar programul mi-e încărcat de *business appointments (întâlniri de afaceri)*.

— Numai „business”?

Ea îi aruncă o primire plină de reproş.

— Eu duc o viaţă foarte liniştită. Să nu credeţi, dacă aţi avut o aventură cu mine, că mă culc cu oricine. Dumneavoastră îmi plăceţi.

— Eu nu eram singurul…

Ea încruntă sprâncenele.

— Ce vreţi să spuneţi?

Malko îşi fixă ochii săi aurii în pupilele de culoarea smaraldului.

— În seara în care noi am făcut amor, spuse el, dumneavoastră, aţi ieşit imediat. Eram pe malul piscinei şi v-am văzut plecând spre plajă. Presupun că v-aţi dus să vă-ntâlniţi cu altcineva.

Lia Bowles rămase mută câteva secunde, trăgând din ţigara sa Gauloises blondes. Malko văzu din nou teama pe faţa ei, apoi îşi recăpătă cumpătul şi zise:

— Nu. Aveam insomnie!

Malko o observa cu atenţie. Timp de mai multe secunde, ea păstră ochii în jos. Când ridică capul, ochii ei verzi nu exprimau decât o surpriză amuzată. Dintr-odată, Malko îşi dădu seama că n-are în faţă o simplă *career woman*. Un atare autocontrol însemna multe lucruri. Ea

găsise dintr-odată un răspuns neutru, inverificabil. Privirile lor se-nfruntară câteva clipe, apoi Malko găsi o stratagemă şi bătu în retragere.

— Categoric, eu mă supraapreciez. Credeam că sunteţi copleşită şi că veţi avea un somn de plumb.

Un surâs cald lumină faţa tinerei femei care-şi puse mâna pe mâna lui.

— Eram efectiv copleşită. De altfel dacă rămâneţi la New York…

— Ne vom revedea, promise Malko. Azi sunt ocupat, dar vă voi căuta.

— *Please*.

Din nou Lia Bowles era plină de farmec.

Ei se despărţiră. De data asta buzele ei întârziară pe gura lui mai mult timp.

— Sunaţi-mă repede, murmură ea.

Malko o privi depărtându-se pe Fifth Avenue. Ea se-ntoarse şi îi surâse fermecător. El îşi spuse că a comis o imprudenţă spunându-i că a văzut-o la piscină. Oricum Lia bănuia că el ştia. El ignora rolul pe care ea-l jucase în moartea Oliviei de Portello, dar cei care o lichidaseră pe nenorocita femeie aveau o grijă feroce de a şterge orice urmă şi dacă prin Lia Bowles putea ajunge la ei, Malko era în pericol.

El chemă un taxi şi ceru să fie dus la La Guardia, întrebându-se pentru ce treabă se deplasase Jonathan Wise la New York.

*

* *

Jonathan Wise era incapabil să-nghită ceva. De-abia se atinsese de friptura sa mulţumindu-se să bea Defenderul fără gheaţă. Capul i se-nvârtea uşor. Dacă ar fi fost după el, s-ar fi dus la Kennedy Airport pentru a sări în primul avion El Al, însă nu-şi făcea nicio iluzie, fără „dosarul nord-coreean”, el ar fi fost rău primit în Israel. Ariel Gur mâncase cu poftă. Jonathan se-ntrebă dacă exista ceva care putea afecta metabolismul bătrânului israelian. Acesta îi vorbea de o oră despre securitatea Israelului, de rolul important pe care-l juca el, despre recunoştinţa pe care toţi israelienii i-ar arăta-o şi despre viitorul său fericit la Tel-Aviv unde ar fi integrat într-un serviciu de

informaţii, cu un salariu bun, apoi despre plajele de la Marea Roşie şi de la Mediterană, despre această ţară minunată în care toţi erau evrei, bineînţeles, cu excepţia arabilor care nu erau decât nişte fiinţe subdezvoltate.

Jonathan Wise visa, încercând să uite tot ceea ce îl îndepărta astăzi de acest miraj. Trebuia să se-ntoarcă la Washington, să înfrunte în primul rând furia soţiei sale, apoi să mai tremure câteva zile, până la viitoarea călătorie la New York. Între timp, trebuia să procure documentele reclamate de Ariel Gur, adevăratul paşaport pentru Ţara Făgăduinţei, întrebându-se dacă FBI-ul nu-i va sări în spate. Faptul că nu fusese urmărit azi la New York era totuşi un element încurajator. Din fericire autorităţile se puneau greu în mişcare. Poate va avea timp să se descurce din această situaţie.

Ariel Gur puse un teanc de bancnote pe nota de plată. El plătea totdeauna cash. În momentul în care se ridica, Jonathan Wise întrebă timid:

— Ea n-a suferit?

Israelianul rămase de piatră.

— A fost un accident, zise el. S-a înecat într-o noapte când făcea baie. Noi nu am contribuit cu nimic.

Jonathan Wise ştia că minte şi pentru prima dată îşi dădu seama că nu mai este stăpân pe destinul lui. El nu mai era decât o marionetă manevrată de Ariel Gur. În acel moment, regretă că se lăsase antrenat în această aventură. Să te retragi acum, era la fel de uşor ca a te întoarce pe trambulină după ce ai sărit.

Capitolul XIII

Abia revenită în biroul ei, Lia Bowles se încuie înăuntru. Era ameţită şi avea impresia că a înghiţit otravă. Cuprinsă de greaţă, ea fugi şi vomă în toaletă, apoi simţindu-se mai bine, îşi aprinse o ţigară cu bricheta Zippo – porte-bonheur Slim Fleur de Lys pe care o avea de pe vremea vieţii sale clandestine, singurul obiect care o mai lega de acele vremuri. Puţin câte puţin, i se liniştiră bătăile inimii. Ea avusese impresia că a primit un pumn în figură atunci când fugitivul ei amant

de la Miami bătuse la uşa biroului ei. Se simţea ca şi când ar fi ieşit dezbrăcată în mijlocul mulţimii. Ea ştia cine este el şi era convinsă că şi el ştia cine este ea.

Anii de „conservare” se evaporaseră într-o fracţiune de secundă. Dintr-odată, simţea că nu mai are viitor la New York. Ea ar tremura în fiecare zi şi n-ar mai avea poftă de viaţă şi toate astea din cauza lui Ariel Gur. Se blestema pentru că acceptase să-l mai ajute o dată. Acum însă, era imposibil să revină la trecut şi trebuia cel puţin să-şi asigure viitorul. Pentru moment, o singură persoană putea depune mărturie împotriva ei şi această persoană trebuia neutralizată definitiv.

Ea strivi ţigara într-o scrumieră, îşi puse taiorul şi ieşi din birou cu paşi mari, spunându-i în trecere secretarei:

— Mă întorc imediat.

Ea parcurse vreo sută de metri pe Madison Avenue înainte de a găsi o cabină telefonică, unde formă un număr pe care-l ştia pe dinafară. Îi răspunse Joseph Yagor.

— Irit la telefon, anunţă tânăra. Trebuie să mă-ntâlnesc cu unchiul Elie foarte urgent.

*

* *

Malko reperă uşor silueta impozantă a lui Chris Jones, aflat în picioare în faţa cărucioarelor de bagaje ale cursei. Ştiind că nimic urgent nu-l aşteaptă la Washington, el mai hoinărise prin New York trecând pe la *Cipriani* în speranţa că o va întâlni pe Paola Ruggieri şi plimbându-se de-a lungul buticurilor de pe 57-e Rue. „Gorila” îl întâmpină şi-l anunţă calm:

— Avem noutăţi. Soţia lui Jonathan Wise îşi îneacă amarul la restaurantul-bar *Houston* pe Wisconsin Avenue la Georgetown.

— Cum aţi aflat asta? întrebă Malko surprins.

— După plecarea dumneavoastră, am primit instrucţiuni de la DDO. Ne-am întors pe Hillyer Street, cu ordinul de a o urmări pe Bridget Wise. Noi reperaserăm deja maşina ei Subaru de culoare albă pe care ea o gara pe Hillyer Street cu un permis de staţionare. Am vegetat acolo până la ora trei. Ea a fost mai întâi la coafor pe Massachussets Avenue, apoi s-a dus la Georgetown Mall – un mare

shopping center de pe M. Street. După ce şi-a lăsat maşina în parking, ea şi-a petrecut timpul prin buticuri, mai mult de trei ore, pe urmă a traversat Wisconsin Avenue şi s-a instalat la barul *Houston*. Ea este încă acolo şi Milt bea împreună cu ea.

— Foarte bine, zise Malko. Du-mă şi pe mine acolo.

Peste patruzeci de minute, Chris Jones oprea camioneta în faţa *Houstonului* pe partea dinspre Wisconsin Avenue, o stradă în pantă foarte circulată, coborând spre Potomac. *Houstonul* era chiar în faţa enormului Georgetown Mall care ocupa un întreg bloc. Această parte a M. Street de la 29-e Rue până la 35-e Rue era inima Georgetownului cu buticuri, baruri, restaurante „etnice", chiar în faţa universităţii Georgetown. Malko traversă strada şi împinse uşa *Houstonului*.

Datorită fumului şi luminaţiei filtrate, abia se vedea. Zvonul conversaţiei acoperea muzica. La dreapta era restaurantul şi la stânga un bar de-a lungul sălii, la tejgheaua căruia beau cot la cot aşezaţi pe taburete câteva zeci de consumatori. În faţă în separeuri câteva cupluri beau mai discret. Lui Malko nu-i fu greu să-l descopere pe Milton Brabeck, în fundul sălii, în tête-à-tête cu un pahar de scotch, sprijinit de un stâlp. „Gorila" veni spre Malko şi îi şopti:

— Este fata blondă care-i aproape de capăt.

Malko nu-i văzu decât spatele. Ea avea părul scurt, era îmbrăcată cu un jerseu verde canar şi o fustă neagră. Căţărată pe un taburet cu coatele pe bar, ea-şi fixa paharul cu Martini de parc-ar fi fost lampa lui Aladin.

— Cred că-i beată criţă, remarcă doct Milton Brabeck. Sunt două ore de când este aici şi e la al patrulea Martini. Nici măcar ochii nu-i mai ţine deschişi.

— Bine, zise Malko, preiau eu treaba. Aveţi o maşină?

— Lăsaţi-mă să-mi termin Defenderul, protestă „gorila". Oricum stăm mai bine aici decât pe „submarin". Maşina este mai jos pe Wisconsin, un Chrysler K negru. Iată cheile. Ne vedem mâine la ora obişnuită.

Malko rămas singur, îşi făcu loc cu coatele printre clienţi, pentru a se apropia de Bridget Wise şi reuşi să ajungă chiar lângă ea. El comandă o votcă şi o observă. Ea nu vorbea cu nimeni, nu întorcea capul, ci fuma ţigară de la ţigară. După zece minute, ea comandă

barmanului un sandvici, precum şi un nou Martini. Malko profită de asta pentru a cere stridii „Blue point” şi când barmanul îi puse farfuria pe bar, el se-ntoarse spre Bridget Wise.

— Vă deranjez cumva?

Ea se deplasă puţin fără să răspundă. Fu nevoie de douăzeci de minute, plus un Martini şi jumătate pentru a angaja conversaţia, la-nceput prin frânturi. Ea îl privea indiferent. El află că ea urma un curs de istoria artei la Georgetown University şi că avusese o săptămână grea. El îi oferi un nou Martini. Timp de o oră, între ei fu un simulacru de conversaţie, vorbind despre toate şi despre nimic. Era clar că Bridget Wise avea gândul aiurea. Ea era frumoasă în ciuda ochilor săi roşii, cu un nas obraznic, o gură mare senzuală, o bărbie puţin ascuţită.

Era o femeie frumoasă. Bluza ei galben canar se mula pe un piept ascuţit şi picioarele ei erau bine făcute. Malko văzu deodată că mâinile îi tremurau. Întreg aspectul ei trăda o femeie nefericită care-şi îneacă necazul în alcool. La un moment dat privirile lor se-ncrucişară şi ea păru în sfârşit că-l „vede” pe Malko. Conversaţia sa deveni mai coerentă. Ea-şi îndreptă bustul, scoţându-şi pieptul în evidenţă. Privirea ei se însufleţi şi începu să vorbească foarte tare, să glumească, aruncându-i din timp în timp priviri provocatoare lui Malko. Ea deveni chiar familiară, sprijinindu-se de el, râzând în cascade, complet ameţită. Era la al şaselea Martini. Deodată, ea-l chemă pe barman şi i se adresă lui Malko cu gravitatea celor beţi:

— Trebuie să merg acasă.

Imediat, Malko îi întinse barmanului o bancnotă de 100 de dolari, chiar în momentul în care Bridget Wise alunecă de pe taburetul său, direct pe mochetă, întinzându-se ca o plăcintă. Fusta ei se ridică foarte sus, dezvelind un chilot de nylon negru şi ciorapi agăţaţi de un portjartier de dantelă, lucru neobişnuit la o burgheză din Washington. Fără Malko, ea ar fi rămas înţepenită între două taburete. El o ajută să se ridice şi ea se agăţă imediat de el.

— Am căzut, zise ea încurcată.

După ce-i puse banii-n poşetă, el o conduse de-a lungul barului ţinând-o strâns de braţ. Aerul nopţii nu păru să amelioreze starea ei.

— Unde se află maşina dumneavoastră? întrebă Malko.

— Nu ş… ş… ştiu.

Oricum, ea era incapabilă să conducă. Ea ridică ochii spre el.

— Cum vă numiţi?

— Malko.

Faţa lui Bridget Wise se lumină şi ea izbucni:

— *Malko, you're swell! I want fuck with you! [Malko, dumneavoastră sunteţi mişto! Vreau să ne sărutăm!]*

Brusc, ea se agăţă de gâtul lui, cu redutabila insistenţă a beţivelor. O limbă impregnată de Martini forţă buzele lui Malko şi începu să se agite în jurul limbii lui. Oamenii care ieşeau din *Houston*, surâdeau văzându-i astfel înlănţuiţi în mijlocul trotuarului. Malko o îndepărtă un pic pe Bridget.

— Veniţi! O să vă însoţesc, îi propuse el.

Ea îl urmă fără să discute şi el o instală în Chryslerul lui Chris Jones. În timp ce el demara, ea-l întrebă cu aceeaşi voce vâscoasă.

— Unde locuiţi?

— La hotelul *Four Seasons*, răspunse Malko. Dar dumneavoastră?

Ea scutură din cap şi aprinse o nouă ţigară, nelipsind mult să-şi dea foc părului.

— Nu vreau să mă-ntorc la mine acasă. Merg cu dumneavoastră.

Cu ţigara aprinsă, se aplecă spre el, apucându-l posesiv de mijloc.

— *I mean business! [Eu sunt serioasă!]*

Malko porni încurcat şi merse spre M. Street. El nu o putea duce pe Bridget Wise acasă la ea. Chiar beată moartă, ea s-ar fi mirat că el îi ştie adresa. El o întrebă de mai multe ori unde locuieşte. În sfârşit, ea explodă:

— Nu vreau să mă întorc la mine acasă! Fustangiul de bărbatu-meu a plecat la New York să se culce cu amanta. Eu, eu vreau să mă culc cu dumneavoastră…

— Noi nu ne cunoaştem, obiectă Malko, care găsea că lucrurile merg cam repede.

— O să ne cunoaştem, mârâi Bridget Wise.

Fără să ezite, ea-şi duse mâna între picioarele lui, îi desfăcu fermoarul şi se năpusti cu aviditatea unui vultur flămând asupra sexului lui. În ciuda împrejurărilor, Malko reacţionă rapid la mângâierea ei. Cu mândrie, Bridget Wise ridică o clipă capul şi spuse:

— Când eram studentă la Stanford, eram cea mai bună specialistă în felaţii din tot campusul. Aşa l-am atras pe măgarul de Jonathan.

— Nu pare să fi fost tristă viaţa la Stanford University.

Ea se aruncă din nou asupra lui. Este adevărat că ea în tot acest timp nu-şi luase mâna de pe sexul lui. Malko se opri imediat după ce trecu podul pe Rock Creek. Bridget ridică deodată capul întrebând:

— Unde ne aflăm?

— Pe Pensylvania Avenue.

— *Good!* Mergeţi pe New Hampshire până la Dupont Circle. Vă păstrez pentru mine. Mergem să ne sărutăm la mine. Sunt sigură că porcul de Jonathan nu se-ntoarce în seara asta. Eu locuiesc la nr. 2830 pe Hillyer Street. Trebuie s-o luaţi pe 21-e Rue.

Malko nu răspunse. Bridget îşi reluă felaţia.

— Încă sunt bună nu? întrebă ea

Malko ar fi fost nepoliticos să susţină contrariul, cu condiţia ca Milton Brabeck să nu-l urmeze. Nerăbdătoare, Bridget Wise îi mătură testiculele cu limba şi-l întrebă pe un ton imperativ:

— Unde mergem atunci? La dumneavoastră sau la mine?

— Am putea să ne revedem mâine, obiectă Malko, căruia îi provoca repulsie faptul de a profita de starea ei.

Tânăra femeie mormăi furioasă:

— Eu acum vreau. De când a plecat acest ticălos azi dimineaţă, numai la asta mă gândesc. Am fost la Victoria's Secrets ca să cumpăr ce-mi trebuie ca să mă-mbrac ca o curvă. Ştiam că am să fac sex, dar nu găsisem cu cine.

Malko tresări. O maşină a poliţiei se strecurase încet lângă ei şi se oprise în faţa Chryslerului. La Washington nu se glumea cu sexul. Cum nu ţinea să fie oprit în Compania lui Bridget Wise, Malko acceleră din nou şi imediat, ca pentru a-l menţine în formă, ea se aplecă asupra sexului lui. Ea nu se mai opri până nu ajunseră la peronul lui *Four Seasons*, când Malko o obligă să se redreseze.

Portarul negru le adresă o privire scârbită. Bridget era mânjită de ruj de buze şi agăţată peste măsură de Malko. Ea traversă holul fredonând şi balansându-şi şoldurile aproape comic.

— Am impresia că intru într-un bordel, pufni ea.

Abia intrată în cameră, ea începu să se dezbrace. Cu un gest

natural, ea-şi dădu şi chiloţii jos şi veni să se frece de Malko, înainte să se aşeze în genunchi şi să reînceapă felaţia, cu energie sporită.

Deodată, ea se-ntrerupse şi-i aruncă o privire arzătoare.

— Pentru că mă comport ca o cocotă, vă rog să mă legaţi.

Oare unde s-au ascuns fantomele fetelor cuminţi de altădată?

Cum Malko se mulţumea doar să surâdă, ea fugi la perdele şi smulse şnururile.

— Haideţi, legaţi-mă!

Din proprie iniţiativă, ea se culcă pe burtă, de-a latul patului, cu braţele şi picioarele depărtate. Amuzat, Malko o legă în această poziţie de încheieturi şi de glezne. Bridget se uita la el cu ochii strălucitori.

— Acum, spuse ea, violaţi-mă!

Această situaţie neaşteptată, începea să-l excite pe Malko. Dezbrăcat, el se lungi lângă ea şi o penetră, în timp ce ea se zbătea în legături, murmurând sfaturi şi comentarii şi plângându-se că nu a fost suficient violată. În final părea că este o cocotă înnăscută.

— Acum, efectiv o să vă violez, spuse el.

Retrăgându-şi abdomenul, el se ridică până la-nceputul feselor ei şi o apăsă cu toată greutatea simţindu-şi sexul pătrunzând câţiva milimetri. Bridget scoase un urlet.

— *Nu! Thathurts! [Asta-mi face rău!]*

Era prea târziu ca să se retragă. Lansat cu putere în orificiul strâmt, membrul lui Malko se-nfundă dintr-o singură mişcare în crupă. Bridget scoase un strigăt. Malko nu mai putea de plăcere. Tânăra femeie mormăi încă puţin, apoi tetanizată, lăsă să-i iasă aerul din plămâni cu şuieratul unui pneu care-şi pierde aerul, apoi începu să se agite încet sub el. Încurajat de această bunăvoinţă, Malko începu să se mişte într-un du-te-vino între coapsele ei. Bridget gâfâia ca o forjă, repetând:

— *You fuck my ass! You fuck my ass! [Mi-o băgaţi în fund! Mi-o băgaţi în fund!]*

Când membrul lui îi penetră fundul în întregime, lui Malko i se declanşă un orgasm atât de violent, încât femeia rupse unul din şnururi, apoi, ea adormi fulgerată de cantitatea de Martini şi de propriul orgasm.

*
* *

Jonathan Wise cotrobăi mai întâi prin apartament, ca şi când Bridget s-ar fi putut afla într-un sertar. Împietrit de spaimă, cu picioarele tăiate, el se aşeză pe un scaun după ce-şi pusese un pahar ras de Defender „Very Classic Pale”. El nu găsea decât o singură explicaţie pentru absenţa lui Bridget: FBI-ul venise s-o aresteze.

El tremura ca o frunză.

Înnebunit de frică, coborî în stradă în căutarea maşinii ei. Absenţa acesteia îl mai linişti puţin, dar nu-i lăsase niciun mesaj, niciun cuvânt. El nici măcar nu îndrăznea să-i telefoneze lui Tim, vecinul său. Orele trecură şi el nu putea închide un ochi. Aproape că nu trecea nicio maşină pe stradă şi îi era uşor să asculte zgomotele nopţii, dar nu se producea nimic. Nivelul sticlei de Defender scădea. El nu mai ştia unde se află.

Puţin înainte de ora şase, spaima sa se dublă. FBI-ul va veni desigur să-l aresteze şi pe el. Se gândi să-i telefoneze avocatului său. Se făcu ziuă şi nimic nu interveni. Când sună lăptarul la uşa apartamentului, el era cât pe ce să facă infarct. Unde putea fi Bridget?

La ora şapte începu să se pregătească să meargă la birou. Nu era acum momentul să renunţe. El ştia că singura lui şansă erau documentele cerute de Ariel Gur. Îi trebuiau cel puţin patru zile pentru a le strânge fără să atragă atenţia. Fiecare oră urma să fie un chin pentru el.

La ora opt, el coborî, după ce lăsase un bilet la bucătărie: *„Sună-mă la Suitland imediat ce-ajungi acasă”*.

Era frânt de oboseală, cu creierul îmbibat de alcool. Era cât pe ce să lovească o maşină a poştei, al cărei şofer negru îl insultă. El nu acordă nicio atenţie furgonului de curăţătorie care-l urmărea. El căuta să audă sirenele FBI-ului.

*
* *

Ariel Gur nu mai dormea de la ora patru dimineaţa, de când un telefon de la New York îi făcuse cunoscut că oamenii lui nu găsiseră

nimic în apartamentul Oliviei de Portello. Ei deschiseseră bineînţeles casa care nu conţinea decât nişte bani. După primirea acestei veşti, Ariel Gur se sculase încet şi se dusese la bucătărie pentru a-şi pregăti o cafea, privind vrăbiile care se jucau în grădină.

El se găsea în cel mai dificil moment al carierei lui. Desigur, el personal nu risca nimic: statutul lui diplomatic neputând fi afectat decât de cel mult o expulzare, ceea ce-l lăsa total indiferent. Şi aşa, el nu se simţea bine decât în Israel. Dar mizele operaţiei „Yahalom” erau terifiante. Israelul avea nevoie imediată de documentele privitoare la Coreea de Nord, care urmau să fie livrate de Jonathan Wise, pentru a putea evita unul dintre cele mai mari pericole din viitorii ani. Secolul XXI risca să se termine pentru poporul evreu cu un holocaust mai rău decât cel din secolul precedent. Convingerea serviciilor secrete israeliene era aceea că Iranul putuse să-şi procure din Kazahstan câteva focoase nucleare. Acestea combinate cu rachetele cu rază medie de acţiune fabricate cu ajutorul tehnologiei nord-coreene ar constitui o primejdie mortală pentru Israel. Trei sau patru rachete ar fi suficiente pentru a-i rade de pe hartă.

După spovedania din ajun a lui Jonathan Wise, reglarea conturilor era încă mai apropiată. Dacă documentele subtilizate de Jonathan Wise şi recuperate apoi de metresa sa nebună erau în mâinile CIA, americanilor nu le va trebui mult timp ca să-l descopere pe analist şi să-l aresteze. Or, Jonathan Wise nu era spion profesionist. El acţionase din nişte motive, dar confruntat cu perspectiva unei pedepse cu închisoare pe viaţă, el ar vorbi, în primul rând pentru că era mândru de ceea ce făcuse, dar şi pentru a încerca să scape de pedeapsă. Din păcate, el ştia prea multe lucruri, dintre care numele generalului Eliahu şi despre Rafael Gal. El nu ştia despre existenţa Lakamului, dar americanii îl cunoşteau şi ştiau că acesta lucrează direct pentru primul ministru. Ei ar înţelege că nu era vorba doar de o operaţiune pusă la punct de oarecine, ci că era vorba de o acţiune comisă cu acordul celor mai înalte autorităţi israeliene, în dispreţul tuturor acordurilor încheiate de Israel cu Statele Unite şi treaba asta nu le-ar place deloc.

Ariel Gur era încordat. Benyamin Netanyahu urma să sosească peste trei zile pentru a se duce la Wye Plantation, unde se va derula ultima rundă de negocieri cu palestinienii sub egida preşedintelui

Statelor Unite. Netanyahu avea intenţia să nu cedeze nimic şi preşedintele SUA va face totul ca să-l facă mai flexibil. Dacă afacerea Jonathan Wise izbucneşte atunci, ar fi o lovitură de pumnal în spate pentru Netanyahu. Furioşi, americanii l-ar obliga la concesii. Nici cei mai pro-israelieni dintre congresmeni n-ar fi de acord ca guvernul israelian să iniţieze acţiuni de spionaj în America.

Ariel Gur îşi turnă un pic de cafea. El luptase în toate războaiele Israelului, dar nu se găsise niciodată în faţa unei asemenea dileme. Trebuia să se roage ca Jonathan Wise să aibă timp să procure documentele nord-coreene.

În fiecare secundă putea interveni o dificultate şi în ajun mai intervenise o altă grijă; agentul CIA o bănuia pe Lia Bowles. Ea, care făcuse atâtea pentru statul evreu, risca la rândul ei să fie măturată din cauza acestei afaceri sordide. Treaba asta n-o mai putea suporta Ariel Gur. Trebuia să elimine cel puţin această primejdie. Zvi Harel şi Aharon Dan mai erau încă acolo pe la New York prin nişte mici hoteluri.

Capitolul XIV

Când Malko se trezi, Bridget Wise era deja la baie. Ea ieşi proaspătă ca un trandafir, demachiată, foarte tânără. Veni să se aşeze pe pat şi-l privi gânditoare pe Malko.

— Nu-mi prea aduc bine aminte ce s-a întâmplat ieri seară, pentru că băusem.

— Aşa este, recunoscu Malko. Aţi insistat foarte mult să vă aduc aici la hotel.

Bridget Wise îl privi cu tristeţe.

— Da, ştiu. Am făcut dragoste. Este exact ceea ce voiam. În mod sigur, dumneavoastră m-aţi luat drept o nimfomană.

— Nu, zise Malko, ci doar drept o femeie nefericită, dar eu nu vreau să mă amestec în viaţa dumneavoastră privată. Vă conduc acasă la dumneavoastră.

— Mulţumesc, nu. O să iau un taxi. Voiam să-l înşel pe soţul meu ieri seară. Aţi fost dumneavoastră cel care a câştigat.

— Înţeleg, zise Malko. Sunt foarte mulţumit.

— Mulţumesc, spuse ea la rândul ei. Aş fi putut s-o păţesc mai rău. Sunteţi cumva bolnav?

— Nu, din câte ştiu eu. De ce ţineţi atât de mult să vă răzbunaţi pe soţul dumneavoastră?

— El are o amantă, zise ea, la New York. Eu cred c-o iubeşte foarte mult.

— De unde ştiţi?

— Într-o zi am pus pe o prietenă pe care el n-o cunoaşte, să-l urmărească. El s-a întâlnit cu femeia aceea, s-au plimbat mână-n mână şi apoi s-au dus acasă la ea. Cred că ea este frumoasă şi bogată. Jonathan este amorezat de ea. Ştiu că ea la rândul ei, a venit să-l caute la Washington. Au fost văzuţi împreună într-un restaurant francez, nu departe de aici. Cred că au venit în acest hotel.

— Asta va trece.

— Nu cred. El s-a dus ieri s-o vadă la New York pretextând tot felul de poveşti şi eu n-am mai suportat.

Lui Malko îi fu greu să tacă. Nu-i putea spune că Olivia de Portello murise. Bridget i se dăruise deci, pentru nimic. Jonathan se dusese la New York nu pentru a-şi vedea amanta, ci pentru a trăda.

— De ce nu-i spuneţi să nu se mai ducă acolo?

Ea îşi scutură buclele blonde.

— Imposibil. El e nebun. Mi-a spus că trebuie să se ducă acolo şi în săptămâna care urmează. Este obligat să facă asta.

Malko înregistră. Jonathan Wise avea încă documente de predat. Da data asta trebuia prins în flagrant delict.

Bridget nu ştia care-i motivul tăcerii lui. Ea luă bloc-notesul de pe birou şi scrise un număr.

— Este numărul meu de pe mobil, spuse ea. Dacă mai rămâneţi la Washington vă rog sunaţi-mă. Prefer să mă întâlnesc cu dumneavoastră, decât cu un necunoscut.

În ciuda jenei sale, Malko triumfa: el va şti cu siguranţă când va pleca să livreze documentele Jonathan trădătorul.

Malko nu avea altceva de făcut decât să-l urmărească pentru a-l prinde în flagrant delict.

*

*   *

Jeffrey Townsend ajunse mai târziu la micul restaurant italian din Tyson Corner în Virginia la două mile de Langley. Era mai discret aşezat decât centrala. Se scurseseră două zile de la noaptea de pomină a lui Malko. Jonathan Wise îşi reluase munca la Suitland la ora opt şi cinci minute. Chris şi Milton îl supravegheau cu discreţie. Acum era suficient să aştepte.

— Am avut o lungă convorbire cu Franck Capistrano, îl anunţă Jeffrey Townsend pe Malko. Preşedintele este foarte preocupat de afacerea Jonathan Wise. El ne presează pentru a obţine rezultate. Conferinţa de la Wye Plantation începe mâine. Care mai este situaţia?

— Lucrurile au rămas în acelaşi punct. Bridget nu mai mişcă niciun deget, ca de altfel şi soţul ei. Dar nu avem destule elemente ca să transferăm afacerea FBI-ului?

Şeful Diviziei Operaţiuni negă din cap.

— Nu. Cu un avocat bun, el ar putea scăpa. Ne sunt necesare cele două capete ale afacerii. Noi încă nu ştim cui predă documentele furate, chiar dacă-i bănuim pe israelieni şi trebuie să-i surprindem în flagrant. Cercetarea agendei Oliviei de Portello, n-a condus la niciun rezultat.

Jeffrey Townsend îşi termină Defenderul „Succes” şi atacă steak-ul. Era vizibil preocupat.

— Doar dumneavoastră ne puteţi ajuta, oftă el. În acest fel am putea forţa mâna lui Netanyahu şi obţine ceva pentru palestinieni.

— În afara rugăciunilor, zise Malko, nu văd ce am mai putea face. Apropo! Aţi întreprins ceva cercetări în direcţia Liei Bowles?

— Cercetările sunt în curs, răspunse americanul.

Malko înţelegea nerăbdarea acestuia, dar în afaceri de acest gen, puteau trece câteva luni până la obţinerea unui rezultat. Dacă el n-ar fi obţinut confidenţa lui Bridget Wise indicând o viitoare călătorie a soţului ei la New York, situaţia ar fi fost efectiv descurajatoare. Probabil pentru a se reconforta moralmente, Jeffrey Townsend comandă un Otard XO în locul cafelei. Ca majoritatea americanilor, el prefera alcoolurile tari în locul vinurilor. Apoi cei doi se despărţiră în parkingul restaurantului.

*

* *

Malko tocmai se pregătea să se îndrepte spre George Washington Parway pentru a ajunge în capitala federală, când sună celularul său. Era Lia Bowles. Când vorbeşti de lup…

— Sunteţi la New York? îl întrebă tânăra femeie.

— Nu, ca de obicei la Boston. Sunteţi foarte drăguţă că m-aţi sunat.

— Dumneavoastră m-aţi uitat, zise ea cu un ton vioi. Dumneavoastră trebuia să-mi telefonaţi.

— Am fost un pic ocupat, se scuză Malko.

— Nu veniţi la New York? În câteva zile, eu trebuie să plec în Europa. Mi-ar fi făcut plăcere să vă revăd mâine sau poimâine. Bostonul nu-i chiar atât de departe

Ce ascundea oare această invitaţie? Malko îşi spuse că merita osteneala să se ducă să vadă. O călătorie dus-întors, nu lua mai mult de o zi. Graţie lui Bridget Wise, el era la adăpost de o surpriză neplăcută. Timp de douăzeci şi patru de ore, Chris şi Milton îl puteau supraveghea pe Jonathan Wise.

— Mâine ar fi posibil, zise el.

— La ce hotel veţi fi?

— Vă sun la telefon pentru a vi-l comunica.

— Aţi putea petrece seara la New York? întrebă ea aproape cu timiditate, deoarece în timpul zilei am foarte multe de făcut.

— Am să fac tot posibilul, promise Malko. Pe mâine.

Ce însemna acest ciudat telefon? De ce voia Lia Bowles să-l atragă la New York? El se-ntreba dacă Bridge Wise nu era în cârdăşie cu soţul ei şi dacă voiajul la New York nu era o invenţie. Era puţin probabil. Lia Bowles voia să-l amăgească pentru a şterge orice bănuială. Rolul ei de subit îndrăgostită de Malko era perfect trucat, cu un singur detaliu: el nu credea deloc în asta. Dar, din moment ce el se juca de-a oaia faţă de tigru, îl amuza să dea târcoale fiarei, poate o afla ceva nou.

*

* *

Lia Bowles închise telefonul şi spuse cu o voce neutră.

— Vine mâine.

Ea se găsea în biroul ei în compania lui Joseph Yagor. Israelianul coborî privirea. Nu se discutau ordinele lui Ariel Gur. Lia Bowles simţi reprobarea lui mută şi zise:

— Ştiu ce gândeşti tu, dar n-am fi ajuns aici dacă Zvi şi Aharon nu s-ar fi comportat ca nişte ageamii. Ariel îmi spusese că nu risc nimic ajutându-l şi l-am crezut. Eu vreau să-mi trăiesc liniştită zilele aici.

Ea se simţea evreică sută la sută, dar prefera în mod cert New Yorkul Tel-Avivului, pacea în locul războiului.

Joseph Yagor deschise gura pentru a răspunde, dar o închise fără să răspundă.

Zvi Harel şi Aharon Dan, care comiseseră atâtea asasinate fără să lase urme, erau categorisiţi drept ageamii. Este adevărat că era mai simplu să lichidezi palestinieni puţin predispuşi spre neîncredere, decât americani. Lia avea dreptate. Dacă CIA ar implica-o în moartea Oliviei de Portello, ea şi-ar sfârşi zilele într-un penitenciar. Ea fusese cea care-i ceruse lui Ariel Gur să-l lichideze pe acest martor incomod, acum când cei doi oameni ai unităţii 72 erau încă aici. Pe urmă, ar fi prea târziu. Ea s-ar regăsi în faţa unor birocraţi de tipul lui Yagor, care ar sfătui-o pur şi simplu să se-ntoarcă la Tel-Aviv, ceea ce ea nu dorea deloc.

— Am să fac treaba asta acum şi sper să iasă bine.

Joseph Yagor ieşi din birou fără să spună niciun cuvânt. El o înţelegea pe tânăra femeie, dar ei erau prinşi într-un angrenaj nebunesc: după eroarea de la *Cipriani*, totul mersese pe dos. Era timpul să îndrepte lucrurile. Joseph Yagor se simţea puţin încordat: el însuşi, în calitate de diplomat nu risca mare lucru.

*

*   *

Malko privi Central Park prin fereastra camerei sale. El se cazase la *Sherry-Netherland*, chiar deasupra lui *Cipriani*. El se apropie de telefon, cu tristeţe în inimă. Orice alt bărbat ar fi fost nebun de bucurie la ideea de a o întâlni pe Lia Bowles. El ştia însă care sunt datele problemei, că ea voia să-l vadă din interes, asta fiind varianta

optimistă. El făcuse totul pentru a preveni ce-i mai rău, dar în meseria lui mereu existau surprize. Timpul era magnific deşi era jumătatea lui octombrie şi pietonii circulau grăbiţi pe trotuarele lui Fifth Avenue.

El deschise telefonul şi formă numărul Liei Bowles. Aceasta răspunse imediat.

— Unde sunteţi? întrebă ea imediat.

— La *Sherry-Netherland*. La ce oră vreţi să ne întâlnim?

— Am întâlniri până târziu. Să zicem la ora opt.

— Atunci, pe curând. Eu sunt la 2028.

În ciuda situaţiei, el era bucuros că este la New York şi că a scăpat de corvoada supravegherii lui Jonathan Wise. Singura sa speranţă era la Bridget.

Avu timp să telefoneze la Liezen, unde nu o găsi pe Alexandra şi să răsfoiască un catalog de decoraţiuni unde găsi ultimele creaţii ale lui Claude Dalie şi să asculte ultimele ştiri la CBS, înainte să sune telefonul.

— Vă aşteaptă o doamnă la recepţie, îl anunţă recepţionera de la *Sherry-Netherland*.

— Rugaţi-o să urce.

Când deschise uşa, el avu un şoc. Lia Bowles se deghizase în femeie fatală, îmbrăcată cu o rochie neagră care se mula pe corp, cu un decolteu pătrat, tăiată pe flancuri, ciorapi asortaţi şi pantofi decupaţi. Un machiaj discret îi sublinia ochii. Gura sa îngrijit conturată, era o invitaţie mută.

Fără teama de a-şi deteriora machiajul, ea se lipi de Malko, îl sărută îndelung, înainte de a spune vreun cuvânt.

— La această oră, spiritul mi-e liber, spuse ea cu un ton lipsit de grijă.

Ea se apropie de fereastra care domina intersecţia Fifth Avenue cu 58-e Rue şi scoase o exclamaţie de-ncântare.

— Oh! Dumneavoastră aveţi vederea spre trăsuri! Mereu am visat să fac o promenadă cu trăsura prin Central Park, dar probabil, dumneavoastră găsiţi asta teribil de romantic.

— Deloc, zise Malko. Vreţi să beţi ceva înainte să mergem?

— Bucuroasă, zise ea. Un scotch cu gheaţă.

El scoase din mini-bar o sticlă de Defender „cinci ani vechime” şi îi

pregăti o băutură, în timp ce el îşi turnă o votcă. Lia Bowles era instalată la fereastră, stând pe o parte. Ea scoase un pachet de Gauloises blondes şi Malko se grăbi să i-o aprindă cu bricheta sa Zippo împodobită cu emblema sa. Privirile lor se întâlniră. Ochii ei surâdeau.

— Sunteţi foarte galant, remarcă ea înmuindu-şi buzele în paharul ei.

— Dumneavoastră sunteţi foarte frumoasă, replică Malko fără să rămână dator.

Ea îşi îndoise piciorul stâng, rochia i se ridicase, descoperind partea de sus a ciorapului şi o porţiune din piele. Malko îşi puse mâna pe nylon jucându-se cu jartiera. Rochia se mai ridică puţin, scoţând la iveală un triunghi de satin negru în umbra coapselor. Pupilele de culoarea smaraldului scânteiară.

— Sunteţi foarte îndrăzneţ, zise Lia, ca şi când nimic nu s-ar fi petrecut niciodată între ei.

— Şi dumneavoastră foarte provocatoare, zise el.

Degetele lui atinseseră pielea dezgolită şi imediat Lia Bowles îşi strânse coapsele.

— Nu chiar acum, zise ea. Avem tot timpul.

Ea îşi desfăcu din nou coapsele, dar Malko nu profită de aceasta. Ei aveau tot timpul la dispoziţie, totuşi. Privirile lor se încrucişară din nou şi de data asta, ea puse o mână pe ceafa lui Malko, atrăgându-l spre ea până ce buzele lor se întâlniră şi se sărutară lent, senzual şi profund. Lia oftă şi lăsă paharul din mână.

— Să mergem să ne facem plimbarea. Dumneavoastră mă tulburaţi. Apropo! Unde mergem să luăm cina?

— Jos la *Cipriani*.

— Este o idee foarte bună, aprobă ea fără să clipească.

Femeia se ridică, îşi netezi rochia şi-l luă pe Malko de mână.

— *Vamos!*

Ei traversară Fifth Avenue, ţinându-se de mână. Birjele erau aliniate de-a lungul Grand Army Plaza şi a Central Park South. Ei se urcară în prima dintre ele şi aceasta plecă imediat, de-a lungul parcului. Lia Bowles părea încântată. Ea întorcea capul pentru a se uita la clădirile înalte, strălucitor luminate care încadrau 58-e Rue.

Deşi se-nserase, afară era cald.

În faţa lui Avenue of Americas, birjarul o luă la dreapta, angajându-se pe una din aleile lui Central Park care mergea de-a lungul podului. Lipită de Malko, Lia era mută. Nu se mai auzea decât tropăitul copitelor pe asfalt şi zgomotul motoarelor maşinilor care-i depăşeau. Lia se-ntoarse spre Malko.

— Se pare că Grace Kelly îşi antrena amanţii în plimbări foarte erotice, în aceste trăsuri. Este o idee bună nu?

— Aşa se pare, zise Malko întrebându-se dacă Lia nu cumva se pregătea s-o imite pe celebra stea.

Privirea ei era tulbure şi stătea întinsă spre el, aşteptând un gest din partea lui pentru a sparge gheaţa şi el îi puse mâna pe coapsa îmbrăcată în nylon. Deşi erau în aer liber, ei erau ca într-o găoace. Maşinile treceau prea repede pentru a-i vedea şi peluzele parcului erau pustii.

Lia se aplecă asupra lui Malko, strivindu-şi gura de a lui, înlănţuindu-i gâtul cu unul din braţele ei. El îi simţi limba agitându-se şi sufla sacadat. Ea îl atrăgea spre interiorul trăsurii.

Deodată el avu impresia că trăsura se apleca uşor spre stânga. În mod mecanic, el întoarse capul şi pulsul i se ridică întocmai ca o rachetă.

Un om cu faţa ascunsă de o cagulă se ivi pe partea laterală a trăsurii în echilibru pe treaptă, cu mâna stângă ţinându-se de unul din cadrele capotei. În mâna dreaptă, el ţinea un mic târnăcop pentru spart gheaţa. Malko vru să reacţioneze, dar braţul încolăcit în jurul cefei sale îl imobiliza ca o menghină. Cu oroare, el văzu târnăcopul coborând cu o forţă extraordinară în direcţia toracelui său, ţintind inima.

Capitolul XV

Explozia asurzitoare izbucni ca un trăsnet. Malko avu impresia că se trăsese chiar de lângă urechea lui. Omul cu cagula se pierdu în întuneric. Dacă târnăcopul nu s-ar fi înfipt în pielea cotierei, Malko ar fi putut crede că nu existase niciodată.

Calul cabrase speriat de explozie şi trăsura încetini. Lia Bowles se depărtă brusc de Malko, care auzi birjarul strigând:

— Hei, ce se petrece?

Trăsura opri, maşinile îi ocoleau claxonând. Era prea mult întuneric pentru ca Malko să poată descifra privirea feţei lui Lia Bowles, care brusc se ghemuise în colţul său. La rândul ei întrebă:

— Ce se petrece?

— Un om a-ncercat să mă omoare, zise Malko.

El sări jos, aproape lovindu-se de Chris Jones care se apropia liniştit încălţat în bascheţii săi. El mai avea în mână pistolul său Magnum 357.

— Ticălosul acela pândea trecerea dumneavoastră, ascuns în spatele unui pom. Sunteţi sănătos?

— Aproape, răspunse Malko, încă şocat. Unde a dispărut?

„Gorila” se-ntoarse, arătând spre o formă întinsă în marginea aleii.

— Acolo, zise el. Nu mai mişcă. L-am lovit în plin.

Intrigat, birjarul sări de la locul său şi se postă în faţa celor doi bărbaţi.

— *God damn it!* Ce se petrece aici?

— Cineva m-a atacat, domnule, îi explică Malko şi acest poliţist a intervenit. Totul este bine.

Birjarul cântări masa de o sută zece kilograme a lui Chris Jones şi se hotărî să nu mai pună întrebări.

— Continuăm plimbarea? propuse el.

— O secundă, zise Malko.

Trăsura mai mersese vreo treizeci de metri după ce agresorul fusese doborât. Corpul lui se distingea fugitiv în farurile maşinilor. Birjarul scutură capul dezgustat.

— Încă unul din acei nenorociţi de junkies care vin din Harlem. OK. Când ordonaţi continuăm şi îşi reluă locul său.

Malko se întoarse spre Lia Bowles care continua să stea ghemuită în colţul ei.

— Revin!

Escortat de Chris Jones, el se duse până lângă cadavru. Cagula ascundea în mare măsură stricăciunile cauzate de proiectilul tras de 357 Magnum intrat prin ceafă. „Gorila” întoarse cadavrul şi-l

percheziţionă rapid.

Nu avea asupra lui niciun act, niciun obiect, în afara câtorva bancnote. Malko îi smulse cagula şi în ciuda frunţii străpunse, el recunoscu cu uşurinţă pe cel care încercase să pătrundă în bungaloul nr. 6 şi-l lovise, apoi încercase să-l omoare, organizând ca din întâmplare ambuscada la câţiva metri de uşa camerei lui Lia Bowles. Malko se ridică.

— Să lăsăm poliţia să-şi facă treaba. Cred că Lia Bowles are să-mi spună lucruri interesante, zise el.

Ultimele sale îndoieli dispăruseră. Lia Bowles îl atrăsese într-o capcană sofisticată, urmând ca el să-şi piardă viaţa. Era foarte subtilă treaba. Omorul ar fi putut fi atribuit unui drogat în nevoie care ataca un cuplu pentru a jefui. Dar pentru ce şi-ar fi asumat atâtea riscuri pentru a-l elimina? Nu exista decât un singur răspuns: prin el se putea ajunge mai sus, mai ales că trupul neînsufleţit nu ducea nicăieri.

El ajunse la trăsură. Birjarul aştepta la locul lui, dar bancheta nu mai era ocupată. Lia Bowles dispăruse în întuneric, în timp ce ei examinau cadavrul asasinului, îndreptându-se spre sinistrul teatru al umbrelor care se agita în jurul lui Jonathan Wise, semănând moartea, fără oprire.

*

* *

— Deci? întrebă birjarul.

— Sunteţi liber, răspunse Malko.

Puse o bancnotă de douăzeci de dolari pe banchetă, în momentul în care birja pornea şi rămase pe şosea lângă Chris Jones. Nimeni nu se oprea ca să examineze omul lungit pe-o parte. Toţi credeau că-i vorba de vreun beţiv.

— Ce facem acum? întrebă „gorila”.

— Trebuie să alertăm FBI-ul, spuse Malko pentru a încerca s-o găsească pe Lia Bowles. Langley are toate datele necesare.

El nu-şi făcea prea multe iluzii: avea de-a face cu nişte profesionişti care puteau prevedea un eşec. Chris Jones luă mobilul şi din mers, îl chemă pe Reynold Hurst.

*

* *

Jonathan Wise se culcase foarte devreme. Acum, întins, pe întuneric, se gândea cum s-o anunţe pe soţia sa, mai întâi că Olivia de Portello murise, apoi că el îşi trădase ţara şi în fine, că erau obligaţi să emigreze în Israel. Era o problemă de zile. În momentul în care el va procura documentele privitoare la Coreea de Nord, el le va remite unuia din contactele sale israeliene şi şi-ar lua tălpăşiţa.

Înainte să se culce, el privise ştirile consacrate sosirii lui Yaser Arafat şi Benyamin Netanyahu la Wye Plantation pe ABC şi se-ntoarse spre Bridget. După călătoria sa la New York, ei nu-şi mai vorbiseră aproape deloc. El avea impresia că ea începuse să bea. Descoperise o sticlă goală de Defender ascunsă în baie.

Încet, el puse mâna pe coapsa tinerei femei. Imediat, ea se întoarse şi el o luă în braţe. Ea se-mpotrivi cu moliciune, dar el o strânse mai tare şi îi spuse la ureche:

— Bridget, trebuie să-ţi vorbesc.

— Despre cocota ta? întrebă ea printre dinţi.

— Ea a murit şi tu nu mai ai de ce te teme, îi spuse Jonathan. De altfel, nu a fost nimic între noi. A fost doar un flirt.

— Ba un flirt cu sex, corectă ea.

Trezită de-a binelea, Bridget se aşeză în fund şi aprinse lumina.

— Când a murit? După ce-ai fost tu la New York?

— Nu, cu mult înainte. Aproape cu vreo cincisprezece zile. Ea s-a înecat făcând baie la Miami. A fost un accident.

— Este adevărat?

— Ţi-o jur.

Bridget îl privea dispreţuitoare.

— Atunci, pentru ce ai călătorit la New York? îl interogă ea. Ca să vezi o altă cocotă?

Jonathan Wise aprinse o ţigară şi profită de ocazie.

— Nu, zise el pe un ton grav, ci pentru o afacere. Este o afacere foarte serioasă.

— Tu eşti analist la Navy, nu om de afaceri.

— Eu sunt şi evreu…

Ea îi aruncă o privire surprinsă.

— Şi care-i problema? Ce vrei să insinuezi?

— Mă simt foarte aproape de Israel.

— Da, ştiu, spuse ea fără să-nţeleagă unde voia el s-ajungă. Ce au toate astea de-a face cu călătoriile tale la New York?

Jonathan Wise spuse dintr-o suflare:

— Totul! Eu fac spionaj în favoarea Israelului. Vreau să-i ajut pe oamenii aceia şi mă duc acolo să le transmit documente.

El îşi lăsă capul în jos, aşteptându-se la o explozie de furie.

Bridget însă, se mulţumi să-l privească cu un amestec de surprindere şi aproape de admiraţie.

— Este primejdios? Nu rişti să-ţi pierzi slujba?

Jonathan Wise încurajat, schiţă un surâs. Ea privea această mărturisire favorabil.

— Da, este foarte periculos, spuse el. Risc să pierd mult mai mult decât serviciul. Îmi risc libertatea, pentru mult timp…

— De ce faci asta? întrebă ea. Pentru bani?

Trebuia să spună „da” apoi se opri la timp. Ea ar fi tras concluzia că aceşti bani ar fi finanţat escapadele sale cu Olivia şi asta ar fi redeclanşat ostilităţile.

— Nu, minţi el, eu fac asta din convingere. Statele Unite se poartă incorect cu Israelul care este în primejdie. Eu încerc să restabilesc echilibrul.

Bridget Wise asculta toate justificările soţului ei fumând. Descoperea o nouă faţetă a lui Jonathan Wise, pe care nu o bănuise. Pe deoparte ea îl admira şi pe de altă parte, ea se simţea liniştită pentru că murise metresa lui. Ea îl credea când spunea că se duce la New York pentru afacerile sale de spionaj. Dintr-odată, ea se simţi vinovată pentru a-l fi înşelat. Ea trebuia să-i mărturisească infidelitatea sa. Vru să-i mărturisească aventura ei, apoi se răzgândi. La ce bun să-i stârnească gelozia? Ea îşi spuse că nu îl va mai revedea niciodată pe omul de la *Four Seasons*. Femeia se destinse mulţumită că l-a recuperat pe soţul ei. Jonathan Wise mai avea însă unele lucruri să-i comunice.

— Bridget, spuse el, ţi-ar plăcea să trăieşti în Israel?

— În Israel? Nu ştiu. Ţi se oferă o slujbă bună acolo?

— Da. În orice caz, cred că voi fi obligat să plec din SUA.

Bridget făcu ochii mari fără să-nţeleagă.

— Obligat? De ce?

— Există riscul de a se descoperi ceea ce am făcut, nu am poftă să ajung la închisoare şi nu vreau să plec fără tine.

Ea nu se aştepta la o asemenea situaţie.

— Nu ştiu, trebuie să mă mai gândesc, spuse ea.

Jonathan voia să-i spună că, în primul rând trebuie să se gândească foarte repede, dar el era obosit pentru că spusese prea multe în seara asta. Reacţia lui Bridget însă, îl încurajase. Niciodată ea nu pronunţase cuvântul „trădare”. Lucrurile urmau probabil să se aranjeze. El se aplecă spre ea şi o îmbrăţişă.

— Eşti formidabilă, îi spuse el.

Ea surâse şi îl sărută. El o mângâie şi ea îşi scoase cămaşa de noapte. Cinci minute mai târziu, ei făceau dragoste. Când el o penetră în întregime, ea gemu de fericire şi-şi înfipse unghiile în fesele lui. Ei se-mpăcaseră. Fericit, Jonathan Wise adormi, cu un mic gând de regret pentru Olivia.

El se şi simţea cetăţean al Israelului.

*

* *

Lia Bowles nu-şi lua ochii de la panoul de afişaj al plecărilor. Cu inima cât un purice, ea fuma ţigară de la ţigară, pentru a-şi amăgi teama.

După ce fugise din Central Park, ea luase un taxi şi se dusese mai întâi la ea acasă. Îşi pusese o perucă brună şi lentile de contact maro şi-şi luase o valiză pregătită din ajun, apoi plecase pe jos şi patru blocuri mai departe, chemase un taxi pentru a merge la aeroportul La Guardia şi apoi la Kennedy Airport.

Când ea îi ceruse lui Ariel Gur să-l elimine pe omul care-i ameninţa securitatea, ea avusese în vedere şi eventualitatea unui eşec, ştiind că de data asta, ea nu mai are nicio alternativă, dacă acest agent CIA ajunge la ea. Ea-i cunoştea pe americani. Pentru o astfel de afacere, ea risca cincisprezece ani de temniţă. Ea fusese cea care declanşase această operaţie şi ea pierduse.

Fuga ei fusese bine pusă la punct. La ora aceea, FBI-ul era desigur

pe urmele sale. În mod cert, atenţia lor era îndreptată în primul rând spre cursele El Al şi erau două în seara aceea. Ei însă, nu puteau supraveghea pe toţi pasagerii de la toate zborurile. Pentru asta, le-ar fi trebuit sute de oameni. În plus, în cazul părăsirii Statelor Unite, nu existau formalităţi poliţieneşti decât pentru vizitatori, care prezentau dovada vizei lor de intrare la înregistrare.

Lia Bowles alesese TWA, zborul 800 către Paris, care pleca la ora 22,10. La aeroport ea-şi plătise cu numerar biletul pe noul său nume, ocolind în felul acesta un control al listelor de pasageri. În sala de aşteptare, se anunţă că zborul avea o întârziere de zece minute. Dintr-odată, ea se gândi să renunţe. Îşi cântări rapid alternativele. Să plece undeva în interior, însemna să rămână în SUA şi să-i dea timp FBI-ului să se organizeze. Ea trebuia să facă faţă situaţiei, să numere minutele şi mai ales, să nu intre în panică. Încet-încet, frica făcu loc tristeţii. Ea care dorise să-şi termine zilele la New York, vedea acest oraş pentru ultima oară.

Ea tresări când la 0,35, difuzoarele anunţară în fine plecarea. Frica îi mai trecuse şi ea nu prea avea poftă să plece…

Pulsul i se acceleră când se prezentă la plecare. Era ultimul moment periculos. Apoi, se urcă în avion, se aşeză, îşi puse centura de siguranţă şi încercă să nu se mai gândească la nimic. Ea se ducea spre o lume care nu era a ei. Când avionul începu să ia înălţime încet, ea plângea cu lacrimi fierbinţi şi întoarse capul pentru a se uita pentru ultima dată la luminile Manhattanului.

*

*   *

Era două dimineaţa şi lui Malko nu-i era somn. El tocmai discutase la telefon cu Reynold Hurst. Alertaţi, cei de la FBI supravegheaseră zborurile El Al, cercetaseră listele de pasageri ale altor companii aeriene, fără rezultat. Urmau să se reia cercetările în zorii zilei pentru zborurile de dimineaţă.

Telefonul Liei Bowles nu mai răspundea. Malko nu-şi mai făcea nicio iluzie. Nu se va mai întâlni niciodată cu frumoasa femeie. După ce revenise la hotel din Central Park, el băuse trei votci una după alta. Fiecare flirt cu moartea îl zdruncina. Într-o zi va pierde. Pentru a mai

schimba ideile, el sună la *Cipriani*. Era ziua liberă a Paolei Ruggieri şi nu putea decât să-i lase un mesaj. Nu-i mai rămânea decât să plece a doua zi la Washington şi să se lanseze pe pista lui Bridget Wise, de altfel singurul lui atu.

Chris Jones care-i salvase viaţa, dormea într-o cameră vecină, uimit de lemnăria de la *Sherry-Netherland*.

*

*   *

Ariel Gur citea câteva pagini din Thora pentru a-şi calma nervii.

Îi fusese teamă că operaţiunea contra agentului CIA se va transforma într-un dezastru, acceptase cu resemnare treaba aceasta, dar nu-i putea refuza Liei Bowles asigurarea securităţii ei, după ce-o băgase în încurcătură. El înţelegea de ce Mossadul acumulase în ultimul timp numai eşecuri. Agenţii nu mai erau la înălţime. Erau motivaţi psihic, dar slab pregătiţi. Din trei oameni ai unităţii 72 pe care el îi recuperase pentru a-i aduce în SUA, Erb şi Zvi Harel erau morţi. Nu mai rămânea decât Aharon Dan.

Lia Bowles îi telefonase de la o cabină telefonică pentru a-l preveni, înainte de plecarea ei şi a-i spune ce s-a întâmplat.

Lăsă cartea şi începu să recapituleze în minte evenimentele. Fuga Liei Bowles nu schimba nimic.

Trecu în revistă datele cunoscute de americani. Îl puteau bănui pe Jonathan Wise, dacă făcuseră legătura între Olivia de Portello şi el. Dacă nu, documentele puteau să vină din orice sursă. În cel mai rău caz, ei puteau să facă ceea ce fac toate serviciile de informaţii care se confruntă cu astfel de probleme: punerea sub supraveghere, pentru a-l prinde cu mâţa în sac.

Era o cursă contra cronometru. Exact ca la şah, trebuia să prevadă o mutare în avans.

El nu-l va preveni pe Jonathan dar, în cazul în care va veni ca să livreze materialul, va fi ultima sa călătorie. Va fi exfiltrat imediat cu orice preţ. Dacă doar CIA ar fi pe urmele lui treaba ar mai merge. Dacă este prevenit şi FBI-ul, Jonathan n-ar mai putea niciodată să părăsească Statele Unite. Ariel Gur îşi luă capul în mâini ca pentru a se putea concentra mai bine.

Concluzia era simplă: CIA nu va preveni FBI-ul decât în ultimul moment.

El se strădui să facă un „kriegspiel”: ce s-ar întâmpla dacă Jonathan Wise ar fi arestat?

Răspunsul îi provocă frisoane: Jonathan Wise ar vorbi. El nu este tipul care să se sinucidă. El ar face totul ca să-şi revadă soţia, nu să-şi sfârşească zilele într-un penitenciar.

El se-ngrozi şi mai tare, la gândul că dacă Jonathan Wise ar spune tot ce ştie, s-ar declanşa între SUA şi Israel o criză din care acesta din urmă nu ar avea decât de pierdut.

Ariel Gur realiză că era pe punctul de a se juca la ruleta rusă cu securitatea ţării sale şi asta îl îmbolnăvea. Chiar în acel moment Benyamin Netanyahu se lupta la baionetă la Wye Plantation contra palestinienilor sprijiniţi de americani şi el, Ariel Gur, bătrânul soldat credincios, era cel care risca să-i împlânte un pumnal în spate aşa că, pentru prima dată reactualiză o soluţie total diferită de tot ce gândise până atunci. Dar de data asta avea rezerve de ordin religios: un evreu nu omoară niciodată un alt evreu.

Aceasta era încă o dilemă cumplită.

Deşi ştia că se minte pe sine, se rugă ca niciodată să nu se pună această problemă.

Capitolul XVI

Era încă mai cald la Washington decât la New York, deşi era 16 octombrie. De când se-ntorsese la New York, Malko încerca să se întâlnească cu Bridget Wise. Mobilul ei era mereu pe robot şi el nu voia să-şi lase numele. Chris Jones se-ntâlnise cu Milton Brabeck pe unul din „submarine” şi continuau să-l supravegheze pe Jonathan Wise. Analistul de la Navy continua să ducă o viaţă regulată ca un ceas – cursa Hillyer Street – Suitland şi retur. El nu se mai oprise pentru a telefona.

CIA se-ntreba dacă nu cumva el descoperise că este supravegheat, fapt care ar prelungi timp de câteva luni ancheta, înainte ca el să poată fi prins, ceea ce nu era sigur. Jeffrey Townsend tocmai îi

amintise lui Malko că Bridget Wise rămânea singura lor speranţă pentru un deznodământ rapid, bineînţeles dacă se adeverea ceea ce ea îi spusese lui Malko despre un viitor voiaj al soţului ei la New York.

Aşa cum era de aşteptat, poliţia new yorkeză nu descoperise niciun indiciu privitor la agresorul lui Malko, un tânăr cu o excelentă condiţie fizică. Cât priveşte pe Lia Bowles, aceasta parcă dispăruse de pe faţa pământului, în ciuda eforturilor FBI-ului.

De la fereastra noii sale camere de la *Four Seasons*, Malko se uita la oamenii care făceau plajă la *indian summer* în grădină. Pentru a cincisprezecea oară el formă numărul mobilului lui Bridget Wise. Sună de patru-cinci ori. Se pregătea să închidă, când auzi în sfârşit vocea tinerei femei.

— Alo?

— Sunt eu, Malko, spuse el, bucuros să vă aud.

— Dumneavoastră sunteţi cel care a încercat să mă găsească de mai multe ori în această dimineaţă? întrebă ea.

— Chiar aşa, eu sunt acela. M-am întors de la Washington. Ne-am putea întâlni să bem ceva împreună?

Se lăsă o tăcere care dură mai mult, ceea ce îl făcu pe Malko să creadă că s-a întrerupt convorbirea, apoi se auzi din nou vocea lui Bridget Wise.

— În dimineaţa asta nu am prea mult timp. O lăsăm pe altă dată.

Se putea vedea că ea nu da dovada unui entuziasm debordant. El acţiona foarte prudent, nevrând să taie ultima legătură.

— Aveţi timp să luăm o cafea? Unde sunteţi?

— La Georgetown la universitate. Tocmai am un curs de istorie a artei.

— Şi eu sunt la Georgetown, replică Malko, fără să menţioneze hotelul *Four Seasons* care-i putea aduce aminte lucruri incomode.

Se lăsă o nouă tăcere, apoi tânăra acceptă fără entuziasm:

— OK. Voi fi la Georgetown Mall într-o oră. Să ne întâlnim la etajul 1 în faţă la *shoeshine*. Este o cofetărie acolo, dar nu am prea mult timp.

Lui nu-i mirosea a bine. Malko deja se ducea la ascensor. Asta însemna că se-mpăcase cu soţul ei şi nu mai ţinea să-l revadă pe Malko, ceea ce era foarte-foarte rău, sursa fiind pierdută. El plecă pe

jos pe M. Street. Mall se găsea la patru blocuri distanţă, aşa că ajunse acolo în zece minute. Nu-i mai rămânea decât să-şi omoare timpul. Privirea îi fu atrasă de o vitrină a unui bijutier în care era expus un Breitling Emergency în mijlocul unor fotografii relatând o istorie puţin cunoscută. În 1997 treisprezece membri ai unei expediţii Mata-Rangi în pericol pe o plută la 1.800 de mile depărtare de coasta chiliană în apele Pacificului, fuseseră salvaţi de baliza de alarmă Emergency al cărei semnal fusese captat de un avion comercial.

El continuă să coboare puţin câte puţin spre etajul unu şi reperă cafeneaua în faţa ascensoarelor ducând spre garaje. Bridget nu sosise. Mai avea douăzeci de minute de pierdut. El se opri în faţa unei vitrine Sharper Image care oferea o mulţime de modele diferite de brichete Zippo pentru colecţionari, pentru toate gusturile. El continua să hoinărească privind spre scara rulantă. În mijlocul curţii interioare, trei negri cântau fără convingere la vioară.

În sfârşit, apăru şi Bridget la capătul scării rulante. Purta ochelari negri, bluză şi blugi. Când se apropie Malko, ea îi întinse obrazul cu un gest lipsit de orice erotism şi nu-şi ridică ochelarii.

— Ce doriţi să beţi?

— O cafea.

El comandă două cafele. Era un fum să-l tai cu cuţitul. Bridget îşi ridică în sfârşit ochelarii şi înfruntă privirea lui Malko.

— Nu vreau să ne mai revedem, spuse ea cu o voce tensionată. Trebuie să uităm ce s-a întâmplat între noi.

Malko surâse plin de indulgenţă.

— Sunt bucuros că v-aţi împăcat cu soţul dumneavoastră.

— Exact asta s-a întâmplat, confirmă ea. De altfel, el a rupt legătura cu metresa lui. Astăzi am venit doar ca să clarific treaba asta.

— Vă sunt recunoscător, zise Malko. Nu aveţi niciun motiv să vă temeţi de mine.

Pe faţa tinerei femei se citi o destindere şi băgă mâna în poşetă de unde scoase un pachet de ţigări. Malko îşi aprinse una cu bricheta sa Zippo pe care o puse pe masă.

— Vă mulţumesc pentru că procedaţi în acest fel. Îmi era frică de…

— Nu mai sunt la vârsta când săruţi fetele cu forţa, zise Malko. Aceasta va fi doar o amintire foarte agreabilă.

Din nou, Bridget se înnegri la faţă.

— Vă rog să nu mai vorbiţi de asta. Mi-e ruşine. Acum vă las. Am realmente nişte drumuri de făcut. Să nu-mi mai telefonaţi. Nu vreau să fiu dezagreabilă.

Ei nu mai aveau nimic să-şi spună. Malko se gândea cu disperare cum să menţină contactul. Bridget era singura legătură cu Jonathan Wise. Dacă ea nu mai colabora chiar şi involuntar, ei erau în încurcătură.

— Dacă totul s-a aranjat, înseamnă că soţul dumneavoastră nu mai merge la New York, remarcă el într-o doară.

Privirea lui Bridget Wise se lăsă în jos şi ea zise cu o voce nu prea sigură:

— O nu, nu cred.

În mod vizibil, ea minţea. De ce? Această lipsă de siguranţă din răspunsul ei nu cadra cu atitudinea ei răspicată. Ea ar fi trebuit să spună „nu” fără nicio ezitare, afară de cazul în care…

Bridget Wise se ridică fără să se fi atins de cafea şi îi adresă un surâs amical lui Malko.

— *Take care*.

Ea se-ndreptă spre escalator. Malko o urmări din ochi descurajat. Chris Jones şi Milton Brabeck nu erau pregătiţi să abandoneze „submarinul” lor. Bridget nu-l va mai revedea. El se ridică, lăsând cinci dolari pentru cafele. El rămase agăţat de impresia sa fugitivă că Jonathan Wise va continua să se ducă la New York şi nu pentru a se întâlni cu Olivia de Portello. Problema e că pe viitor, nimeni nu-i va spune când.

El urcă la suprafaţă şi o luă pe M. Street, cumpărând în trecere ziarul Washington Post de la automat.

Negocierile de la Wye Plantation mergeau foarte prost. Ajuns, în ajun, Benyamin Netanyahu era deja pe punctul de a pleca.

*

*   *

Jonathan Wise se depărtă cu un aer degajat de fotocopiator. Era momentul cel mai periculos. Documentul pe care-l reproducea, era o listă a „surselor” americane din Coreea de Nord, cu nume şi precizări.

Anumiţi militari chinezi lucrau clandestin pentru CIA. Zilele trecute, analistul putuse face rost de mai multe zeci de fotografii făcute de sateliţii spioni ai NSA deasupra Coreei de Nord, acestea fiind, de asemenea, documente de o valoare inestimabilă pentru nord-coreeni, care în curând aveau să-şi dea seama dacă americanii minţeau sau nu atunci când spuneau că supraveghează îndeaproape programul lor nuclear, pentru că printre locurile fotografiate, erau „momeli” cunoscute doar de nord-coreeni.

Când se-ntoarse în birou, tânărul analist îşi dădu seama că are cămaşa lipită de piept din cauza transpiraţiei, deşi aparatul de aer condiţionat mergea la maximum. Îi mai rămânea un braţ de documente de procurat şi el visa la ultima călătorie la New York. El se şi vedea predându-i lui Ariel Gur documentele de o valoare inestimabilă. El îşi merita noua viaţă în Israel.

Birourile începeau să se golească şi el îşi închise servieta ticsită cu documentele furate şi plecă salutând santinela la ieşirea din complex. Cinci minute mai târziu, rula spre Washington. Trecând prin faţa unei case părăsite cu ferestrele acoperite cu scânduri, remarcă o maşină în faţă. Probabil, casa îşi găsise un cumpărător. Când se angajase la Suitland, era cât pe ce s-o închirieze, ca să fie cât mai aproape de serviciu. Bridget se scandalizase:

— Eu nu vreau să trăiesc în Africa. Aici nu sunt decât negri.

Jonathan trebuise să recunoască că ea are dreptate. Odată trecut de Anacostia River care desparte Washingtonul de Maryland, te-ai fi crezut în Africa. Erau numai negri şi la fiecare centru comercial, un „pawnshop” adică unul care împrumută pe gajuri, ceea ce spune destul de mult despre greutăţile lor.

El ajunse mai jos de Suitland Avenue şi se angajă pe Alabama. Nu mai erau decât două zile până la sfârşitul săptămânii şi pe urmă sosea weekendul şi încă două zile din săptămâna următoare pentru a completa „dosarul nord-coreean”. Atunci putea efectiv să facă predarea. Îi părea ceva neobişnuit să-şi spună că va părăsi ţara sa natală, că nu va mai face jogging cu Tim, că nu va mai schia în Colorado.

Din momentul în care trecu podul peste Anacostia, începură blocajele de circulaţie. Massachussets era blocat. El se angajă pe I

Street desfundată ca o pistă din Africa. Fără să ştie prea bine cum, se trezi pe Vermont Avenue care ducea spre nord şi o luă pe acolo. Era ora la care primele cocote în ţinută fosforescentă – pentru cea mai mare parte a negrilor începea lucrul – strigau după automobilişti. Era cât pe-aci s-o strivească pe una dintre ele care practic se lungise pe capota sa. Era o negresă înaltă cu sâni mari siliconaţi, cu cizme violete şi o rochie de plastic asortată.

— *Hey man*, eu te cunosc! strigă ea.

Ruşinat, Jonathan acceleră fără să ştie dacă ea spunea adevărul. Lui i se-ntâmplase, atunci când ieşea foarte târziu de la Suitland, să apeleze la ele pentru o felaţie pentru cincizeci de dolari într-un loc întunecos pe Vermont Court.

El ieşi pe Thomas Circle şi reintră pe Massachussets, lăsând în urma sa fantomele fosforescente. În seara asta urma să-i facă o surpriză plăcută lui Bridget. O va duce la restaurantul francez din Georgetown, *La Citronelle*. Mai avea încă nişte bani israelieni. În ziua următoare, vineri, el urma să meargă să-şi facă plinul de alcool ca de obicei la Liquor Store din Suitland Avenue pentru a petrece weekendul fără angoase şi pe urmă…

Era aproape într-o stare euforică, atunci când trecu prin faţa cabinei de pe 21-e Rue unde-i telefona Olivia de Portello. El înlătură orice remuşcare. Dacă ea nu l-ar fi făcut să ciripească, ar fi trăit şi astăzi. El puse în funcţiune semnalizatorul şi intră pe mica alee care ducea spre imobilul său.

*

*   *

Ariel Gur aşteptase ca Mustangul lui Jonathan Wise să dispară pe panta lui Suitland Avenue pentru a demara. El îşi asuma un risc imens venind să dea târcoale pe Suitland unde nu avea nicio treabă. Pentru mai multă siguranţă el abandonase maşina cu plăci CD într-o parcare subterană la hotelul *Washington Hilton* şi o luase pe cea pregătită de Aharon Dan, unicul supravieţuitor al unităţii 72, o Honda gri, bineînţeles închiriată sub un nume fals. Lui Ariel Gur nu-i păsa de măsurile de siguranţă luate de Navy Intelligence. Accesele spre biroul lui Jonathan puteau fi patrulate de oameni îmbrăcaţi în civil sau

supravegheate de camere video şi orice vehicul necunoscut putea fi reperat.

El mai rulă câteva sute de metri pe panta lui Suitland Avenue, apoi acceleră. Din fericire, Mustangul era vizibil. El încetini, atunci când Mustangul oprise la semafor, lăsând vreo zece maşini între ei.

Israelianul examină cu atenţie vehiculele care-i despărţeau şi încercă să le memoreze. Parcursul până la Dupont Circle era destul de lung, ceea ce îi permitea să observe dacă unul sau mai multe vehicule urmăreau Mustangul. Desigur, FBI-ul dispunea de mijloace sofisticate şi putea folosi una sau mai multe maşini, ceea ce îngreuna ancheta lui. Însă pentru un obiectiv ca Jonathan Wise nu trebuiau să-şi dea prea multă osteneală deoarece acesta nu ştia că este urmărit.

Unul după celălalt, ei urcară pe Alabama, apoi pe Good Hope Road, trecând podul de pe 11-e Rue, înainte de a urca spre Lincoln Park pentru a ajunge pe Massachussets. Dintre vehiculele pe care le reperase la stop jos pe Suitland Avenue, nu mai rămăseseră decât trei: o maşină veche de culoare portocalie plină cu negri cu muzică la maximum, o maşină sport cu o femeie şi furgoneta instalatorilor. La Lincoln Park, maşina portocalie viră pe Caroline Avenue. La patru blocuri mai departe pe Massachussets, Ariel Gur văzu furgonul întreprinderii de instalaţii depăşind un semafor pe roşu fără un motiv aparent. Pulsul israelianului crescu foarte tare. El aşteptă cuminte ca semaforul să arate culoarea verde şi ajunse din urmă Mustangul la semaforul următor. Furgonul era tot în urma Mustangului la distanţă de trei maşini.

Când Mustangul urcă din nou pe Vermont Avenue pentru a vira pe Thomas Circle, Ariel Gur era sigur că Jonathan Wise era urmărit. Acesta din urmă, depăşi Thomas Circle, apoi coborî pe 21-e Rue şi, în fine, viră pe Hillyer Street.

Furgonul instalatorilor continuă drept înainte pe 21-e Rue şi opri o sută de metri mai departe în spatele unui furgon CON EDISON parcat în faţa unei borne de incendiu.

Omul care coborî din furgon, nu avea aspectul unui instalator. El schimbă câteva cuvinte cu şoferul de la CON EDISON, înainte de a se înapoia la vehiculul lui şi a porni mai departe. Al doilea furgon nu se mişcă din loc şi nimeni nu coborî din el.

Ariel Gur era lămurit. El viră pe Hillyer Street, urcând spre Dupont Circle. Temerile sale cele mai sumbre se materializaseră: americanii, CIA, Navy Intelligence sau FBI-ul ajunseseră la Jonathan Wise care practic, era supravegheat fără întrerupere. Cu această convingere înspăimântătoare fixată în minte, el, viră din nou pe Connecticut şi ajunse la el acasă pe Yuma Street şi se duse imediat în biroul său, unde se aşeză îngândurat. De data asta, era la capătul drumului. El răspundea de operaţia „Yahalom”, el trebuia să decidă. Opţiunile sale erau din ce în ce mai puţin numeroase, dar trebuia să se hotărască rapid. Jonathan Wise era pe punctul de a aduna documentele nord-coreene, deci îşi asuma riscuri, fără să ştie că este urmărit. Putea fi prins în flagrant delict de către FBI. Cum să-l prevină? Orice contact era hiperprimejdios.

Dosarul nord-coreean îl obseda pe Ariel Gur. Turba de furie la gândul că trebuia să renunţe în ultimul moment, fără să mai vorbim de consecinţele vizavi de Coreea de Nord. Ariel Gur era prins într-adevăr între Scylla şi Caribda. Risca să piardă pe ambele planuri.

Sub nasul americanilor, trebuia să recupereze dosarul nord-coreean şi pe urmă, să se ocupe de Jonathan Wise. Partea a doua a programului era aparent cea mai uşoară. El încercă să se pună în pielea tânărului analist. Acesta, obligatoriu, urma să-l contacteze ca de obicei, telefonând de la una din cabinele „agreate”. Pe urmă, trebuia să ia avionul spre New York cu documentele şi FBI-ul pe urma sa. Evident, el urma să nu găsească pe nimeni la întâlnire, dar răul ar fi la fel de mare. Exista riscul ca acesta să se impacienteze şi să telefoneze acolo unde nu trebuia.

Ariel Gur reflectă o parte din seară. Când apăru luna, se ridică. Găsise soluţia care, desigur nu era cea mai bună, dar salvgarda interesele imediate ale Israelului. Benyamin Netanyahu se pregătea să se bată la Wye Plantation şi nu trebuia lovit pe la spate. Trebuia să reziste câteva zile. El, Ariel Gur, dispunea de doar douăzeci şi patru de ore pentru a face ceea ce trebuia. Rememorând tot ceea ce-i povestise Jonathan Wise despre viaţa lui, găsise o soluţie.

Era obligat să lichideze cea mai bună „sursă” a sa, punând capăt operaţiunii „Yahalom” şi asta chiar sub nasul americanilor.

*

*   *

Jonathan Wise îşi privi ceasul. Era într-o stare euforică. Norocul fusese de partea sa, el reuşind să recupereze ultimele documente nord-coreene şi să le fotocopieze. Urma să le ia cu el, să profite de weekend pentru a se duce la New York, pe urmă nu-i mai rămânea decât să aştepte exfiltrarea. El vorbise din nou cu Bridget despre plecarea sa în Israel şi aceasta nu se arătase prea reticentă, chiar dacă nu-şi dădea prea bine seama, în schimb, ea nu-şi putea ascunde mândria văzând riscurile pe care şi le asuma Jonathan pentru apărarea ţării sale de adopţie. Era atât de fericită că nu mai avea rivală, încât era gata să-i ierte orice. Această afacere de spionaj avea un parfum de aventură care o excita mult.

Funcţionarii de la NMIC începeau să-şi părăsească birourile, schimbând urările obişnuite de weekend. Jonathan Wise îşi închise fişierul şi dădu foc cifrului. Se duse la parking, privi cerul albastru şi-şi spuse că viaţa era formidabilă. La ieşire santinela îi făcu un semn prietenesc şi analistul părăsi incinta NMIC, mergând de-a lungul clădirilor Census Burea pentru a ajunge pe Suitland Avenue. Ajuns la intersecţie, în loc s-o ia la stânga, el merse la dreapta, apoi traversă un pic mai departe Suitland Avenue pentru a se opri în faţa lui Cedar Hill Inn, o mică clădire din cărămidă roşie, cu un panou albastru anunţând „Liquor Store Restaurant and Carry out”.

De-acolo îşi făcea el în fiecare vineri provizia sa de băuturi alcoolice. Era ceva mai ieftin decât la Washington şi totdeauna plin la sfârşit de săptămână. În afară de vânzarea de alcool, patronul încasa şi cecurile salariaţilor negri de la Federal Center, contra unui modest comision. Pe o parte la un „drive în window” se putea servi o băutură fără să cobori din maşină. Jonathan Wise era unul dintre puţinii clienţi albi.

Coborî din Mustang cu servieta în mână. Era puţin ciudat să nu o laşi în maşină, dar nu voia să-şi asume niciun risc.

Liquor Store era plin. O jumătate de duzină de clienţi stăteau la coadă în faţa tejghelei. Jonathan Wise întârzie în faţa pereţilor tapisaţi cu sticle. El nu era grăbit.

*

*   *

— Jigodia! Am crezut că ne-a reperat.

Pe Chris Jones îl trecură toate apele când văzu Mustangul lui Jonathan Wise îndreptându-se spre ei. Îşi luaseră obiceiul să supravegheze ieşirea de la NMIC din faţa lui Cedar Hill Inn, unde erau mereu câteva vehicule staţionate. De astă dată „submarinul” era un furgon alb pe care nu scria nimic. TD poseda o duzină de vehicule, rar folosite, dar bine utilate.

Din Liquor Store ieşeau fără-ncetare oameni cu baxuri de bere sau sticle împachetate în hârtie maro. Unii dintre ei instalaţi lângă un perete începeau să bea pe loc, fără ca nimeni să-i deranjeze. Nimeni nu acorda atenţie furgonului alb. Chiar în faţă era un service cu spălare automată care atrăgea încă şi mai multă lume.

Deodată cei trei oameni tresăriră. Un vechi Dodge verde plin cu negri, cu geamurile coborâte, cu radio la maximum se oprise lângă ei. Tabla furgonului alb vibră. Trei negri hlizindu-se, evident „bine aghezmuiţi”, coborâră din Dodge. Unul dintre ei, liniştit, îşi desfăcu şliţul, scoase un penis lung şi începu să urineze pe furgon. Chris Jones, în interior, făcu un salt înapoi ca şi când ar fi fost atins.

— Derbedei negri! explodă el. Sunt animale într-adevăr. Ce-o fi căutând Jonathan acolo, înăuntru, în mijlocul tuturor acestor negrotei? În orice caz, eu nu aş avea curaj să intru acolo.

O altă maşină, una japoneză, se opri lângă Dodge-ul verde. Malko, cu ochiul lipit de unul din orificiile de observare, văzu un tânăr alb cu părul negru, fără cravată, în bluză şi blugi, coborând din maşină şi intrând în Liquor Store.

— Vezi, Chris, remarcă el, sunt şi albi care vin să servească aici.

Vexat, Chris Jones nu răspunse. Nu putea înţelege un astfel de comportament.

*

*   *

Aharon Dan, odată intrat în Liquor Store, studie clienţii câteva clipe, lăsând ochii să se obişnuiască cu semi-întunericul. De la uşă, el nu vedea decât negri înghesuiţi de-a lungul tejghelei. Imediat, îl zări

la stânga sa pe Jonathan Wise. Acesta din urmă era cu spatele la el şi nu-l vedea fiind adâncit în contemplarea sticlelor aranjate pe etajerele de pe pereţi. Era pe jumătate ascuns de un negru voinic care număra nişte bancnote şifonate. Nimeni nu-i acorda atenţie noului sosit. Acesta scoase din buzunar o cagulă de mătase neagră, şi-o puse pe faţă şi de la centură scoase un pistol automat Glock de 9 mm. Aharon Dan nu se gândise că o să găsească atâta lume. Din toată puterea plămânilor săi, el strigă:

— *Everybody freeze! It's a stick up! [Nu mişcă nimeni! Este un hold up!]*

Nimeni nu mişca. Atunci, fără ezitare, el trase un foc în aer.

*

*   *

Asurzit de muzica din Dodge, Malko îşi reluă observarea. Jonathan Wise, nu mai ieşea. Brusc, se-ntrebă de ce acesta luase înăuntru servieta şi ce făcea în acest magazin periferic celălalt alb. El nu avea aspectul unui funcţionar de la Navy. Dacă cumva Liquor Store servea drept loc de schimb sub nasul lor?

— Chris, spuse el, se întâmplă ceva ciudat.

— Ce? întrebă „gorila" cu voce tare pentru a acoperi muzica.

Malko nu avu timp să răspundă. O explozie puternică acoperi sunetul muzicii.

Capitolul XVII

Vacarmul de voci încetă brusc. Clienţii de la bar, se întoarseră într-o linişte mormântală. Unii ridicară braţele, alţii rămaseră nemişcaţi, alţii chiar se aruncară la pământ.

— Nenorocitule! mormăi un colos îmbrăcat în maieu bleu, încearcă să-mi iei banii!

El trăsese din buzunar un cuţit enorm. Aharon Dan îl ignora. Ridicând arma, el se-ndreptă în stânga tejghelei, acolo unde era casa. Trei negri se îndepărtară prudenţi. Casierul, un negru bătrân cu o bonetă de lână roşie pe cap în ciuda căldurii, se uita la el cu mâinile

întinse pe tejghea. Aharon Dan văzu atunci pe barmanul de la ghişeul „drive-in” încercând să se strecoare afară din ghişeul său. Trase un foc în direcţia lui.

— Nu mişca!

Negrul rămase nemişcat cu torsul în afară, agitând picioarele ca un peşte afară din apă. Israelianul ţinti cu arma spre casier.

— Dă-mi banii. Acum!

Cum celălalt ezita, trase un al treilea foc, la câţiva centimetri de capul lui. Trebuia ca martorii să-şi amintească de un vagabond foarte surescitat care trăgea în orice mişca. Da data asta, casierul făcu un salt spre spate. Aharon Dan duse mâna sub tejghea, o băgă în sertarul deschis şi începu să ia cu pumnul bancnotele, înghesuindu-le într-un sac de hârtie. În câteva secunde casa era goală. Se retrase şi strigă din nou:

— Toată lumea la pământ. *Lay down!*

Sosise momentul.

El se-nvârti în jurul lui şi mătură buticul cu privirea, întâlnind privirea îngrozită a lui Jonathan Wise cu servieta în mână. Îndreptându-şi arma în direcţia lui, îi zise acestuia:

— Şi tu!

Degetul său deja apăsa pe trăgaci.

*

*   *

Malko împinse cu violenţă uşa magazinului, fotografiind cu privirea interiorul într-o fracţiune de secundă. Oamenii întinşi cu faţa în jos pe duşumea, împreună cu cei aliniaţi de-a lungul tejghelei cu mâinile ridicate şi omul de la „drive în window”, în continuare întins la ghişeu, alcătuiau un spectacol aproape comic. Excepţia o formau negrul uriaş în maieu albastru cu cuţitul în mână, Jonathan Wise, livid, lipit cu spatele la perete şi omul care-l ameninţa cu arma lui şi care încă nu-l văzuse pe Malko.

— *Drop your gun! (Aruncă arma!)* strigă acesta din urmă.

Omul cu cagula pe faţă se-ntoarse brusc. Malko îi văzu ochii reci prin găurile cagulei, ca şi gestul apăsării trăgaciului. Instinctiv, el apăsă pe trăgaciul Berettei 92 care tresări în mâna lui. Omul cu cagula

neagră sări înapoi atins, şi braţul în care avea Glockul îi căzu de-a lungul corpului. În acelaşi moment, uriaşul în maieu făcu un salt înainte şi-i împlântă cuţitul în spate icnind.

Chris Jones trecu în faţa lui Malko ţinând în mână pistolul său Magnum 357. Negrul luă grăbit mâna de pe cuţit lăsându-l împlântat în spatele omului cu cagulă şi ridică mâinile strigând:

— Încet tipilor!

Omul cu cagulă căzuse în genunchi şi-şi lăsă arma pe podeaua prăfuită. Imediat, negrii care păreau căzuţi în transă, se repeziră asupra rănitului lovindu-l cu picioarele. Jonathan Wise livid, ţinând strâns servieta sa, îl fixa pe agresor. Murmură cu o voce scăzută:

— Era să mă omoare. Doamne Dumnezeule, mi-aţi salvat viaţa.

Milton Brabeck şi Chris Jones îndepărtară scârbiţi grămada de oameni care se înverşunau asupra rănitului. Negrii se felicitau zgomotos. Casierul scoase o grămadă mare de bancnote de o sută de dolari urlând:

— Scârba asta nu le-a văzut.

El sări peste tejghea şi recuperă sacul cu bani, trăgându-i în trecere încă un picior omului căzut la pământ. Acesta nu mai mişca. Din cauza glonţului tras de Malko şi a cuţitului din spate, era pe punctul de a-şi pierde tot sângele. Se apropia urletul sirenelor maşinilor poliţiei, scăzând pe măsură ce se apropiau şi încetând cu totul când ajunseră la intrare, înainte ca Malko şi cele două „gorile” să poată acţiona.

Un poliţist în uniformă intră cu arma în mână şi se uită uluit. Chris, Milton şi Malko băgaseră discret armele lor în buzunar.

— Ce se-ntâmplă aici? întrebă poliţistul apropiindu-se de corpul întins pe jos. S-au auzit împuşcături.

Casierul fu cel care răspunse:

— Acest tip a încercat să ne jefuiască. A început să tragă în toate direcţiile.

— Era şi normal să se întâmple cu atâta grămada de bani pe care o aveţi vinerea.

El se aplecă asupra corpului, puse un deget pe una din carotide şi ridică imediat capul.

— Hei! Tipul e mort. Cine l-a lovit cu cuţitul?

— Eu, răspunse în silă negrul în maieu. Voia să-l omoare pe omul alb de colo, zise el, arătându-l pe Jonathan Wise şi mai adăugă ca pentru sine:

— Alb nenorocit.

Afară se auzea o nouă sirenă apropiindu-se. Soseau întăriri. Câteva clipe mai târziu îşi făcură intrarea trei poliţişti cu arme în mâini, chiar în momentul în care primul poliţist, aplecat asupra corpului, se ridică exclamând:

— Mai are o rană. S-a tras asupra lui.

Se lăsă o linişte mormântală. Poliţistul se ridică şi-l apostrofă pe casier:

— Dumneata ai tras?

Negrul negă din cap.

— Nu eu, ci el, spuse casierul, arătându-l pe Malko.

Poliţistul se apropie de acesta din urmă, cu sprâncenele încruntate.

— Dumneavoastră aţi tras, sir?

— Da, răspunse Malko.

— Unde-i arma dumneavoastră?

— Iat-o!

— Aveţi permis de port armă?

— Nu-l am asupra mea, ci este la acest domn, replică Malko, arătându-l pe Chris Jones.

„Gorila” se apropie de poliţist cu o legitimaţie plastifiată în podul palmei.

— Eu am un permis, îi spuse el calm.

Ceilalţi poliţişti miraţi contemplau scena fără să intervină. Clienţii negri începură să se uite miraţi cu coda ochiului la cei trei albi.

— Dumneavoastră aveţi un act de identitate? îl întrebă poliţistul.

Chris Jones scoase la rândul lui legitimaţia de la CIA.

— Poftiţi!

Milton Brabeck se apropie la rândul său şi-şi arătă hârtiile. Poliţiştii erau vizibil încurcaţi. Veniţi pentru un hold-up într-un liquor store unde de obicei nu erau decât negri, ei dăduseră peste agenţi CIA care mai mult, se serviseră de armele lor.

În acel moment, Jonathan Wise se apropie şi el de poliţist, arătându-i legitimaţia sa plastifiată de la Navy Intelligence Maritime

Center.

— Eu lucrez vizavi explică el. Tocmai venisem să cumpăr nişte scotch. Pot să plec?

Poliţistul îşi notă numele lui pe o agendă şi-l conduse la uşă. Ajunşi afară, îl întrebă cu voce joasă:

— Sir, îi cunoaşteţi pe cei trei albi care sunt înăuntru?

— Absolut deloc. Este prima dată când îi văd. De ce?

Poliţistul părea încurcat.

— Dumneavoastră lucraţi la Navy Intelligence şi ei la CIA. S-ar fi putut să aveţi întâlnire.

Când auzi de CIA, Jonathan Wise simţi că i se înmoaie picioarele. Poliţistul îl privi intrigat.

— Este totul în regulă? V-aţi albit la faţă.

— Da, da, spuse Jonathan Wise totu-i în regulă. Mi-a fost frică, ce vreţi, omul acela voia să mă omoare. Îmi permiteţi…

— Nu-i nicio problemă. Fiţi atent cum conduceţi.

Jonathan Wise merse alergând aproape până la Mustangul său. Mâna îi tremura atât de tare, că-i fu greu să pună cheia în contact. Îi fierbeau creierii. Dacă aceşti agenţi CIA acţionaseră atât de repede, însemna că ei îl supravegheau. CIA era la Langley, în Virginia, la patruzeci de minute de acolo. Aceasta nu putea fi o întâmplare.

Era atât de bulversat, încât trecu pe roşu mai jos de Suitland Avenue. Un pic mai departe, se opri la un mic supermarket de unde cumpără o sticlă de Defender, de care va avea mare nevoie. Toate planurile sale erau date peste cap. Nici nu se mai punea problema să meargă la New York. El privi la servieta care era pusă pe scaun lângă el. Dac-ar fi ştiut agenţii CIA ce conţine…

Să mai spună că urma să aibă un weekend destins! Acceleră. Era grăbit să-şi împartă angoasa cu Bridget. Pe moment, se gândi să-i lase un mesaj lui Ariel Gur, însă la ce bun? Deocamdată trebuia să reflecteze.

*

*   *

— Chemaţi-l la telefon pe şeful meu şi el o să vă explice, spuse Chris Jones locotenentului de poliţie care preluase ancheta.

Îi dădu numărul standard de la Langley şi pe acela al lui Jeffrey Townsend apoi se duse să se sprijine cu coatele de tejgheaua magazinului. Se reluase vânzarea. O ambulanţă venise să ia cadavrul. Bineînţeles că nu găsiră niciun act asupra lui.

Poliţistul se retrase în maşina lui pentru a da telefon. Aşteptarea se prelungi mai mult de trei sferturi de oră. În sfârşit, poliţistul se-ntoarse, dar nu era satisfăcut în totalitate.

— Puteţi să vă vedeţi de treabă. Am permisiunea de la Police Commissionner. În raportul nostru nu vom pomeni de focul de armă.

— Mulţumesc, zise Chris Jones. Putem pleca?

— Dumneavoastră puteţi pleca toţi trei. Poliţistul se răzgândi şi-i întrebă cu voce scăzută: *Holy shit!* Ce treabă aveaţi dumneavoastră aici unde nu sunt decât negri?

— Veniserăm să facem plinul de *booze* pentru weekend, afirmă Chris Jones fără să clipească.

Poliţistul îi privi pe toţi trei urcându-se în „submarin”. Dădu din cap: era prima dată când vedea agenţi CIA în carne şi oase. Abia urcaţi în furgon, Milton Brabeck întrebă:

— Dumneavoastră credeţi că a mirosit ceva?

Malko surâse resemnat.

— Chiar şi un copil de patru ani ar fi înţeles. În mod cert, el ne-a reperat, dar nu a înţeles tot.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Chris Jones.

— Că acesta nu era un hold-up adevărat, explică Malko. Eu cred că omul pe care l-am omorât, l-ar fi ucis pe Jonathan Wise, din ordinul israelienilor. Treaba a fost bine regizată.

La volan, Chris Jones o luă pe Suitland Avenue. Malko se gândea că misiunea lui devenea imposibilă. El trebuia să surprindă în flagrant delict un om care se ştia supravegheat şi să-i împiedice pe israelieni să-l lichideze. În aparenţă, aceştia înţeleseseră că el reprezenta un pericol mortal pentru ei, numai Jonathan Wise nu înţelesese acest lucru.

Acesta era ultimul atu pentru Malko.

*

*   *

Bridget Wise ascultase îngrozită povestea lui. Ea preparase mâncarea, dar niciunuia dintre ei, nu le era foame. Dintr-odată, ea îşi dădu seama de un lucru încă şi mai îngrozitor.

— Cum era cel care a tras? întrebă ea.

— Un blond înalt cu ochi galbeni ca de pisică.

Bridget Wise crezu că-i strecoară un cub de gheaţă în inimă. Raţiunea sa îi spunea să tacă, dar nu se putu abţine.

— Cred că-l cunosc, spuse ea.

— Pe el? Dar de unde?

— În seara în care tu ai fost plecat la New York, eu am plecat la Houston Restaurant. Am băut mult şi eram foarte tristă iar el m-a acostat. Pe moment, în naivitatea mea, am crezut că voia doar să se culce cu mine. Acum înţeleg totul.

Jonathan se-ngălbeni la faţă.

— De asta nu ai venit tu acasă.

Bridget găsi forţa să mintă.

— Eu nu mă puteam ţine pe picioare. M-am culcat în camera lui, dar n-am făcut nimic. Ţi-o jur. Pentru el, prezentai interes tu, nu eu.

Jonathan Wise era gata să creadă orice. Puse mâna pe coapsa ei, cu un surâs forţat.

— Ce vom face? întrebă el. Am cules ultimele documente. Sunt aici în servieta asta.

— Dumnezeule!

Bridget se uită la servieta neagră, ca şi cum aceasta ar fi fost gata să-i explodeze în faţă. Văzând expresia îngrozită de pe chipul ei, Jonathan o trase spre el.

— În seara asta vom dormi. O să găsesc eu o idee.

Ei se duseră în dormitor, fără să cineze. Niciunul dintre ei nu mâncase nimic.

*

*   *

La volanul furgonului alb, Chris Jones făcuse cel de-al treilea tur de la blocul din Hillyer Court până la Massachussets şi retur pe 26-e Rue. Nimic nu mişca la 2830 pe Hillyer Street şi cele două maşini ale cuplului Wise stăteau cuminţi acolo.

— Ajunge pentru seara asta, hotărî Malko. Reluăm treaba mâine dimineaţă, deşi nu cred să se-ntâmple mare lucru.

— Eu mă sacrific, zise Milton Brabeck. În seara asta nu-i nimic la televizor.

*

* *

Jonathan Wise nu putuse dormi mai mult de două ore, întorcând pe toate feţele datele problemei în creierul său încins. Când Bridget se trezi, îi adresă un surâs forţat.

— Cred c-am găsit, spuse el. Mai întâi am să folosesc soluţia de rezervă de care ţi-am vorbit, pentru a fixa o întâlnire urgentă.

Bridget deschise ochii mari

— Dar cum vor face ei? Tu eşti…

— Se vor descurca, spuse el scurt. Înainte de orice altceva, asta este cel mai urgent: nu putem păstra toate aceste documente „Top secret”.

— O să le arzi?

Era o soluţie la care el nici măcar nu se gândise.

— Nu, zise el. O să le depunem într-o cutie de bagaje de la National Airport. Vom lua maşina şi ne vom duce la Georgetown Mall ca pentru a face cumpărături. O să conduc eu. Odată ajunşi în parkingul subteran, tu iei servieta cu acte şi ieşi din nou pe poarta de la etajul 1 care dă spre bordul canalului, apoi mergi pe pasarela care duce spre Grace Street. Acolo, în mod sigur vei găsi un taxi cu care te vei duce la Wisconsin şi de acolo te duci la National Airport, pui plicul cu documente într-o căsuţă de bagaje şi te-ntorci. Eu te voi aştepta la Deli la primul etaj.

— Perfect, zise simplu Bridget. Sper ca totul să meargă bine.

Ea trăia toată această poveste ca pe o telenovelă, cam desprinsă de realitate, încântată să joace rolul unei spioane. Jonathan se duse să-şi facă duş. Sub jetul de apă călduţă, se întreba dacă nu-i mai bine să se ducă la Ambasada Israelului şi să se refugieze ca într-o carapace sigură.

*

* *

Ariel Gur luase obiceiul să citească jurnalul Washington Post în fiecare dimineaţă, la micul dejun în grădina sa; mai întâi ştirile politice şi apoi cele locale. Nu avea veşti de la Aharon Dan, dar ştia că lucrurile nu se derulaseră conform planului său. Deocamdată, asta era doar o intuiţie a lui.

Deschise jurnalul la pagina BI. Acolo, reunite sub rubrica „Around of region”, ziarul relata toate faptele violente din ajun. Parcurse articolele şi pulsul său se acceleră când citi: *„Armed robbery în Suitland”.*

„Un om de rasă caucaziană, neidentificat, a încercat un hold-up în Cidar Hill Inn liquor store din Suitland şi a fost înjunghiat de unul din clienţi. El a murit pe loc.”

Ariel Gur lăsă jurnalul bulversat. „Caucazianul” neidentificat era Aharon Dan. Ce se-ntâmplase oare? Nu scria niciun cuvânt despre Jonathan Wise, ceea ce însemna că acesta scăpase din atentat şi Ariel Gur mai pierduse un om.

Se simţea copleşit de tristeţe, din cauza acestor tineri morţi pentru ţara lor şi îngropaţi pe pământ străin fără ca el să poată face ceva. Concepuse acest plan de lichidare a lui Jonathan Wise sub nasul păzitorilor lui.

Plecase de la principiul că cei care-l supravegheau pe Jonathan Wise, stăteau departe de el, pentru a nu fi reperaţi, şi nu-l vor însoţi într-un liquor store. Din acest punct de vedere, nu se înşelase, dar ceva nu a mers cum trebuie şi Aharon murise.

Ca singură consolare, Jonathan Wise nu trebuia să bănuiască nicio secundă că prietenii lui voiau să-l omoare.

Era sabat. La Wye Plantation, negocierile israeliano-palestiniene erau întrerupte. Negocierile urmau să se reia duminică. Benyamin Netanyahu nu cedase nimic. Ariel Gur se rugă lui Dumnezeu să-l ajute, deşi el era neîncrezător. Se-ntrebă deodată dacă eşecul asasinatului împotriva lui Jonathan Wise nu era cumva un semn ceresc că operaţia „Yahalom” trebuie să continue.

Capitolul XVIII

Jonathan Wise muşcă cu poftă din „pastrami-sandviciul” său, puţin mai liniştit. Bridget se-ntorsese de la National Airport şi, aparent, totul mersese bine. Servieta ce conţinea tot dosarul nord-coreean – mai mult de zece centimetri grosime – se găsea într-o cutie de bagaje pe aeroportul Ronald Reagan. La rândul lui, Jonathan Wise lăsase un mesaj pe robotul telefonului care-i asigura legătura cu Ariel Gur: o femeie într-un taior verde urma să vină să cumpere discuri, luni, la ora obişnuită. Trebuia să-l întrebe dacă nu are întâlnire cu un anume Dan Cohen.

În timp ce aştepta întoarcerea lui Bridget, admirând la al patrulea etaj un show-room ce oferea ultimele creaţii ale arhitectului de interioare Claude Dalie, avu timp să reflecteze la conduita ce o va adopta. O privi pe Bridget mestecând din sandviciul său şi bău un gât de bere. Deşi pasionat pro-israelian, el nu era foarte religios şi nu păstra sabatul.

După ce Bridget termină de mâncat, puse mâna pe mâna ei şi îi spuse cu o căldură neobişnuită:

— Tu eşti formidabilă.

Tânăra femeie îi surâse fără să răspundă. Jonathan Wise adăugă imediat:

— Am să te mai rog să mă ajuţi. Acum că sunt sigur că mă supraveghează, sunt anumite riscuri pe care nu vreau să mi le asum. Aceste documente trebuie predate la New York. Ai fi de acord s-o faci tu în locul meu?

Bridget nu ezită decât câteva secunde.

— Da, dacă nu este prea greu.

— Este foarte uşor, spuse soţul ei. Luni de dimineaţă pleci de aici ca şi cum te-ai duce la cumpărături. Îţi pui taiorul verde, pe urmă iei un taxi şi te duci la National Airport, unde cumperi un bilet pentru prima cursă US Air sau Delta spre New York. Bineînţeles, înainte să pleci recuperezi actele.

— Apoi, la New York?

Bridget era pasionată. Avea impresia că pătrunde într-o viaţă secretă a soţului ei.

— Trebuie ca pe la prânz să fii la un magazin de discuri Sam Goodies la colţul 42-Rue cu 43-Rue şi Second Avenue. Acolo, rămâi în faţa raionului de „hituri” şi cineva va veni să te întrebe dacă nu ai întâlnire cu Dan Cohen.

— Şi dacă nu vine nimeni?

— Te duci la restaurantul *Muldoon’s* pe Third Avenue între 42-e şi 43-e Rue. Este locul de întâlnire de rezervă.

Bridget îi aruncă o privire neliniştită.

— Vor veni orice s-ar întâmpla?

— În primul rând, ei nu ştiu încă, pretinse Jonathan Wise. Apoi, au absolută nevoie de aceste documente, aşa că vor veni.

— Sper că…

— Eu am să-i induc în eroare făcându-i să creadă că plec la New York de pe aeroportul din Baltimore. Tu vei pleca liniştită. Am să rezerv un bilet pe numele meu.

Bridget aprobă cu un surâs. Ea-l găsea pe soţul ei formidabil, însă avea picioarele pe pământ.

— Şi dacă în ciuda tuturor acestor manevre, ei mă prind cu aceste documente? întrebă ea. Ce fac?

— Spui că nu ştii ce conţine servieta, că eu ţi-am dat-o s-o duci unui diplomat din delegaţia pakistaneză de la Naţiunile Unite, Mohammed Iqbal Butt. Trebuie să-ţi notezi numele lui pe ceva.

— Cine mai e şi ăsta? întrebă ea mirată.

— Un tip pe care-l cunosc vag. Asta-i pentru a le deturna bănuielile. Ştiu că el lucrează pentru ISI – Serviciile secrete pakistaneze. Gândeşte-te însă că nimic nu se va-ntâmpla şi seara te voi duce să cinăm la Marrakesh.

Bridget schiţă un surâs. Adora acest restaurant. Jonathan îşi continuă peroraţiile:

— Înţelegi că după tot ce se-ntâmplă, vom fi obligaţi să plecăm foarte repede în Israel.

— Înţeleg, zise Bridget.

De când descoperise activitatea secretă a soţului ei, avea impresia că trăieşte într-o lume virtuală, că practică un joc pe calculator. Jonathan se ridică.

— Vino, vom merge să facem câteva cumpărături. Există un butic

Victoria’s Secrets la etajul trei.

Bridget adora lenjeria. El nu înţelese de ce ea roşeşte, dar puse asta pe seama a tot ceea ce i se întâmpla.

*

* *

— Uite-l pe Jonathan, anunţă Milton Brabeck, cu ochiul lipit pe unul din orificiile de supraveghere ale „submarinului” parcat pe 21-e Rue.

El şi Malko erau în furgonul alb deja folosit săptămâna trecută. Chris Jones stătea ascuns într-un Ford bej pe Hillyer Street. Profitaseră de weekend, întărind dispozitivul de supraveghere pentru a fi la adăpost de orice surpriză. Din zori, un Falcon 50 aparţinând CIA era gata pregătit pe Aeroportul Ronald Reagan. Astfel, Jonathan Wise nu le putea scăpa dacă nu găseau bilet la avion. La New York, doi agenţi cu fotografiile lui Jonathan şi ale soţiei sale patrulau pe La Guardia, unul pentru cursele Delta şi altul pentru US Air.

Toţi comunicau între ei pe mobile. Existau puţine şanse ca Jonathan Wise să poată trece prin ochiurile acestei plase.

— Chris, ia-l în primire, spuse Malko prin mobilul său. Va ajunge pe Dupont Circle prin P. Street. Noi ne ocupăm de Bridget.

Era ora opt dimineaţa şi Jonathan Wise părea să plece la birou. Mustangul său ieşi de pe aleea care ducea spre imobilul său şi o luă înaintea lor, virând la două blocuri mai departe în P. Street. De unde se găseau, Malko şi Milton Brabeck aveau în câmpul lor vizual Subarul alb al lui Bridget Wise, parcat pe Hillyer Street.

*

* *

La ora nouă şi cinci, Bridget Wise îmbrăcată într-un taior verde ieşi din 2830 Hillyer Street şi plecă pe jos spre Connecticut Avenue.

— Urmăriţi-o! îi ordonă Malko lui Milton Brabeck.

Ajunsă la Dupont Circle, ea traversă pe celălalt trotuar pentru a intra în salonul de coafură Harfow, la 1607. Milton îl sună pe Malko care, aflat la volanul furgonului, ajunse la Dupont Circle şi se opri la rond-point. Ei nu aşteptară mult timp. Douăzeci de minute mai târziu

Bridget Wise ieşi şi merse până la Dupont Circle, unde chemă un taxi.

Chiar în acel moment, mobilul lui Malko sună. Era Chris Jones, foarte excitat.

— Nu merge la Suitland, anunţă el, ci a luat-o pe 95 în direcţia nord est. S-ar spune că merge spre Baltimore.

Malko se uită grăbit spre harta afişată pe unul din stâlpii furgonului. Practic, Freeway 95 mergea spre Baltimore, dar o ramificaţie deservea de asemenea Baltimore Washington International Airport.

— Nu-l slăbiţi din ochi, recomandă el. Probabil va lua un avion spre New York.

Milton Brabeck se-ntoarse.

— Coborâm pe New Hampshire, anunţă el.

Taxiul lui Bridget Wise mergea pe 23-e Rue, spre sud. Ajuns la Lincoln Memorial Circle, el o luă la stânga şi merse pe Arlington Memorial Bridge care traversa Potomacul, apoi în direcţia sud, taxiul o luă pe George Washington Parkway.

— Se duc la National Airport, spuse Malko. Preveniţi echipajul Falconului. Jonathan sau ea, se duc la New York, sau poate amândoi.

Milton îl lăsă pe Malko în faţa terminalului şi plecă să gareze. Bridget se duse la ghişeul cursei US Air, observată discret de Malko. Din momentul în care-şi luă biletul, se duse la sosiri. Inima lui Malko bătu mai tare când o văzu apropiindu-se de cutiile de bagaje automate şi pulsul său crescu la 150 când ea luă servieta neagră. De data asta, nu mai avea nicio îndoială. O urmă până în sala de plecări. Milton Brabeck se-ntoarse la „meeting point”.

— Veniţi! spuse el. Aparatul este gata de decolare.

De data asta, ei aveau o lungime avans faţă de Jonathan Wise. Graţie Falconului CIA, Malko va ajunge la New York înaintea lui Bridget.

*

*   *

Jonathan lăsă maşina în parkingul lui Baltimore Washington International Airport, luă cursa şi intră în aerogară. Acolo comandă o cafea, stătu câteva minute, până la ora decolării avionului pe care

avea de gând să-l ia, apoi efectuă acelaşi traseu în sens invers, mulţumit de stratagema sa, fără să-l observe pe Chris Jones care nu-l slăbea din ochi nicio clipă.

Analistul îşi reluă drumul spre Freeway 195, apoi 95 în direcţia sud. Când ajunse pe Suitland Avenue, nu era nici măcar ora unsprezece. Îşi lăsă maşina în parcarea lui Navy Intelligence Maritime Center şi se duse la birou, rugând pe bunul Dumnezeu ca Bridget să-şi ducă misiunea la îndeplinire în bune condiţiuni. Conveniseră să nu-şi telefoneze, din cauza interceptărilor posibile. Trebuia să aştepte venirea serii pentru a afla ce se petrecuse la New York.

*

* *

Ariel Gur primise mesajul de la Jonathan sâmbătă la ora unu şi zece. Era clar: analistul o trimitea pe soţia sa, pentru a diminua riscurile, ceea ce era iluzoriu. În orice alte condiţiuni, el i-ar fi dat ordin lui Joseph Yagor să nu se ducă la-ntâlnire. Numai că avea o foarte mare nevoie de documentele nord-coreene. Ariel Gur ştia că dacă Bridget se-ntoarce cu documentele la Washington, nu mai avea nicio şansă să le recupereze.

Pe de altă parte, dacă americanii îl supravegheau pe Jonathan, ei nu o aveau în vedere şi pe soţia acestuia.

Oricum, riscul era foarte mare.

Totuşi, în punctul în care ajunseseră, nu avea altă alegere. Ridică telefonul, rugând pe bunul Dumnezeu ca de data asta să fie de partea lui. Problema era că, odată cu dispariţia lui Aharon Dan, el nu mai dispunea de nimeni. Nu-i mai rămânea decât Joseph Yagor care, în mod normal, n-ar fi trebuit niciodată să urce în prima linie. Unitatea 72 a Mossadului era terminată. Cei trei membri ai săi îşi găsiseră moartea fără alt rezultat decât atragerea atenţiei americanilor asupra unei operaţii care trebuia să fie „ermetică”.

Atunci când îi răspunse Joseph Yagor pe un circuit protejat, sunând dintr-o cabină publică la New York, îi explică situaţia şi soluţiile avute în vedere pentru a limita riscurile la maximum. Ariel Gur era obligat să facă ceea ce evitase întotdeauna: implicarea unui agent aflat într-o poziţie oficială, într-o operaţie secretă şi compromiţătoare.

*
* *

Bridget Wise tresări auzindu-şi numele în difuzor la terminalul US Air de pe La Guardia. Tocmai debarcase din cursă. Călătoria o mai destinsese puţin. Nu se-ntâmplase nimic neliniştitor şi suspect. Difuzorul repetă:

„Mrs. Bridget Wise please contact information desk in the lobby.” [Doamna Bridget Wise, vă rugăm să contactaţi biroul de informaţii din hol.]

Bridget ezită. Oare asta nu era o capcană pentru a putea fi identificată de eventuali urmăritori? Dar acesta putea fi în acelaşi timp şi un mesaj al lui Jonathan care-i transmitea instrucţiuni noi pentru operaţiune sau anularea acesteia. Funcţionara de la ghişeu îi adresă un surâs călduros.

— Doamna Wise, am un mesaj pentru dumneavoastră şi îi dădu un plic închis. Bridget îl deschise şi găsi o hârtie cu câteva cuvinte scrise la maşină:

„Întâlnirea s-a schimbat. Mergeţi la New York Mall, pe Broadway, pe 34-e Rue.”

Bridget Wise se duse spre ieşire ca să ia un taxi.

Ar fi dat orice ca să audă vocea soţului ei, dar asta era imposibil. În taxi se uită de mai multe ori în spate ca să vadă dacă nu-i urmărită.

*
* *

Malko şi Milton Brabeck sosiseră cu douăzeci de minute înaintea lui Bridget pe La Guardia. Milton o reperase la sosirea cursei şi o urmărise prin autogară în timp ce Malko aştepta într-o limuzină „Stretched” cu geamurile fumurii, furnizată de CIA, cu doi agenţi ai biroului din New York. De-abia se îndreptase ea spre ieşire, când „gorila” se duse spre ghişeul de informaţii, prezentând legitimaţia sa de la Serviciul Secret.

— Care era mesajul pentru doamna Wise? întrebă el pe un ton care nu admitea replică.

Funcţionara, de origine din Porto Rico, de vreo douăzeci de ani, se înspăimântă şi nici nu-şi dădu seama că legitimaţia era perimată. Îngrozită de ochii cenuşii şi reci ai „gorilei”, îi răspunse că nu citise mesajul. Milton Brabeck plecă rapid spre limuzină.

— Tocmai a plecat cu un taxi, îl informă Malko.

Circulaţia era fluidă şi nu le fu greu să ajungă taxiul din urmă. Nu le trebui decât o jumătate de oră să ajungă la Manhattan prin Midletown Tunnel. Apoi traversară Manhattanul de la est la vest. Bridget Wise era chiar înaintea lor şi pătrunse în imensul New York Mall. Acesta avea şase etaje şi ocupa un bloc întreg, de la 34-e la 33-e Rue cu o jumătate de duzină de intrări.

Malko şi Milton Brabeck se amestecară în mulţimea care lua cu asalt scările rulante şi ascensoarele transparente. Ei se separară imediat. Milton rămase la parter supraveghind-o pe Bridget, care rămase imobilă în faţa ghişeului de informaţii, în timp ce Malko urcă la etajul unu, de unde vedea mai bine mişcările mulţimii de la parter. Tânăra femeie, cu servieta sub braţ, privea în jurul său, aparent dezorientată. După câteva minute, ea urcă pe una din scările rulante, mereu cu servieta la subsuoară. Malko se îndepărtă puţin. Milton Brabek şi ceilalţi doi agenţi CIA din New York porniră pe scara rulantă la rândul lor.

*

*   *

Malko se uită pe ceasul său Breitling B01. Se scursese o oră de când Bridget sosise. Ea colinda prin Mall, de la un etaj la altul, oprindu-se în faţa vitrinelor. Două minute mai târziu, sună mobilul lui Malko.

— Am pierdut-o, anunţă Milton Brabeck.

Malko înjură printre dinţi, încă o tentativă eşuată. Un gând îngrozitor îi trecu prin minte. După cele întâmplate la Liquor Store în Suitland, ştia că israelienii urmăreau să-l lichideze pe Jonathan Wise. Ordinul era valabil poate şi pentru soţia acestuia şi întâlnirea fixată într-un loc public nu avea poate alt scop decât lichidarea ei, după ce ajungeau în posesia documentelor. Sună imediat „gorilele”.

— Milton! Chemaţi-o pe Bridget Wise prin staţia de amplificare. Repede! Poate că ceilalţi se grăbesc s-o omoare.

Câteva minute mai târziu, se auzi în zecile de difuzoare acelaşi anunţ: „Doamna Bridget Wise! Vă rog să vă prezentaţi imediat la ghişeul de informaţii de la parter”.

Apelul fu repetat de vreo zece ori în indiferenţa generală. Milton Brabeck şi cei doi agenţi CIA se duseseră la parter pentru a supraveghea ieşirile. În primul rând, trebuia făcut totul pentru ca Bridget Wise să nu le scape printre degete. De la primul etaj, Malko scruta mulţimea. Taiorul verde se făcuse nevăzut.

Spaima îl sugruma. În orice secundă, se aştepta să descopere o dramă. Israelienii făcuseră dovada că nu se dau înapoi de la nimic.

*

* *

Auzind anunţul, Joseph Yagor avu impresia că primeşte un pumn în faţă. De o jumătate de oră el o supraveghea pe Bridget Wise de la distanţă, pentru a vedea dacă este urmărită. Ordinele lui Ariel Gur erau simple: să-i smulgă servieta tinerei femei fără niciun contact cu ea şi apoi s-o ştargă cât mai repede posibil. O maşină a Mossadului aştepta afară cu doi agenţi de acoperire împrumutaţi de la consulat. Joseph Yagor nu era înarmat. Chiar dacă Bridget Wise era supravegheată, ei ar acţiona prea repede, pentru ca americanii să poată interveni. Joseph Yagor nu mai făcuse aşa ceva şi inima îi bătea cu putere.

Se găsea la zece metri în spatele lui Bridget Wise, la etajul doi. Ea îşi cumpărase un pulover de la Gap. O văzu ezitând şi privind în jurul ei, apoi se întoarse şi se îndreptă spre scările rulante. El plecă pe urmele ei. Era imposibil să acţioneze la etaj. Risca să fie interceptat de agenţi, aşa că era obligat să-i smulgă servieta, la parter, în apropierea ieşirii.

Bridget Wise era foarte palidă, când trecu prin faţa lui mergând ca un robot. Avu o ezitare înainte să pornească pe scara rulantă. Joseph Yagor se strecură în urma ei cu mâinile moi şi cu pulsul accelerat. Ei ajunseră în acelaşi timp la parter. Bridget Wise avu o nouă ezitare şi privi în jurul său. Profitând de imobilitatea ei, Joseph Yagor prinse curaj şi cu ambele mâini îi smulse servieta cu atâta brutalitate, încât femeia căzu la pământ, scoţând un ţipăt.

Joseph Yagor fugea deja spre una din ieşirile care dădea spre Broadway, pe care o trecu dintr-o săritură. El se credea deja salvat, când se ciocni de o masă compactă. Se grăbi să-şi ceară scuze, când simţi două braţe ridicându-l de la pământ şi strângându-l atât de tare că avea senzaţia că-i rupe coastele. Ridică ochii şi văzu o privire cenuşie, rece şi auzi o voce batjocoritoare spunând:

— Nu este frumos să ataci femei lipsite de apărare.

Totul se petrecuse foarte repede. Omul care-l strângea în braţe merse spre o limuzină neagră oprită de-a lungul trotuarului. Portiera din spate fu larg deschisă şi Joseph Yagor fu azvârlit cu capul înainte în vehicul. Imediat doi vlăjgani îl prinseră şi îi smulseră servieta pe care o aruncară pe podea. Fu imobilizat şi întins pe banchetă.

— Este ilegal! Eu sunt diplomat.

Îl percheziţionară şi unul din cei doi oameni găsi asupra lui paşaportul diplomatic pe care îl răsfoi.

— Culmea! Este adevărat, zise el. Este foarte interesant. Deci pentru ce aţi smuls această servietă acelei femei? Ce conţine ea?

Fu aşezat pe banchetă şi Joseph Yagor observă că geamurile maşinii erau vopsite negru închis şi nu permitea trecătorilor să vadă ce se petrece în interior. Vecinul lui descuie servieta şi o deschise. Primul lucru pe care-l văzu Joseph Yagor, fu un imens sigiliu rectangular: „TOP SECRET – US GUVERNMENT”. Se stăpâni să nu plângă şi îşi dădu seama că lucrurile nu mergeau bine deloc.

*

* *

Malko ajunsese lângă Bridget Wise în momentul în care era ajutată să se ridice. El îl văzu pe Milton Brabeck interceptându-l pe omul care furase servieta şi dinspre partea aceea era asigurat. Aşteptă câteva clipe ca oamenii să se strângă în jurul femeii care plângea. Aceasta nu-l văzu imediat, dar când curioşii începură să se-ndepărteze, ei se găsiră faţă-n faţă şi privirile lor se încrucişară.

Mai întâi, el citi în ochii ei o imensă stupefacţie, apoi o ură incontrolabilă. Obrajii ei se scofâlciră, buzele i se subţiară şi ochii îi deveniră ficşi. Ea rămase câteva clipe paralizată. Malko făcu un pas spre ea.

— Bridget, începu el să vorbească, trebuie să…

Cu ochii mereu fixaţi asupra lui, ea îşi băgă mâna în poşetă, de unde scoase un revolver Browning calibru 25, de damă, şi fără ezitare îl îndreptă spre Malko, la câţiva centimetri de obrazul lui şi apăsă pe trăgaci.

Capitolul XIX

Timp de câteva secunde, Malko nu văzu decât gaura mică a ţevii, la câţiva centimetri de faţa lui. Simţea o frică viscerală. Creierul îi spunea că o să moară şi nu mai avea timpul necesar să evite această moarte. Într-o fracţiune de secundă îi veniră în minte amintiri: Alexandra într-o seară când era deosebit de frumoasă, îmbrăcată într-o rochie lungă de catifea neagră brodată, castelul din Liezen înzăpezit, Hong-Kong, Rio, Bajram-Curri, Angola, fracţiuni de imagini care se amestecau, se-ntretăiau şi dispăreau. În afara micului pistolet, el văzu deodată privirea lui Bridget Wise plină de stupefacţie, apoi de furie şi-şi dădu seama că deşi ţeava armei continua să fie îndreptată spre el, nu se declanşase niciun foc de armă.

Dintr-odată îi reveniră reflexele şi mâna lui dreaptă plecă cu viteza fulgerului şi smulse micul pistolet din degetele lui Bridget, care scoase un ţipăt de durere.

Malko înţelese dintr-odată ce-i salvase viaţa: ea uitase pur şi simplu să ridice piedica. Acum ea se ţinea de mâna dreaptă cu lacrimi în ochi.

— Ticălosule, se văită ea. Degetul meu! Mi-ai rupt degetul.

Câţiva oameni se-ngrămădiră în jurul lor. Vrând s-o facă pe cavalerul, un om masiv îmbrăcat cu o cămaşă în carouri roşii se apropie de Malko ameninţându-l:

— Ce i-aţi făcut doamnei?

— Nu i-a făcut nimic. Hai cară-te de-aici, spuse o voce din spatele lui.

El se-ntoarse şi când văzu ochii cenuşi şi statura atletică a lui Milton, i se diminuă instantaneu galanteria şi plecă mormăind.

Malko o luă de braţ cu fermitate pe Bridget Wise şi îi spuse cu voce

joasă:

— Veniţi! Trebuie să vă spun că lucrez pentru guvernul american, ca şi domnul care mă-nsoţeşte şi nu ar servi la nimic să faceţi scandal.

Ea îşi smulse mâna şi zise:

— Mi s-a furat servieta, daţi-mi-o înapoi!

— Nu noi v-am furat-o, ci cei cărora trebuia să le-o daţi. Din fericire, am recuperat-o. Veniţi!

Ea se lăsă dusă împotriva voinţei sale la ieşirile magazinului. Limuzina neagră a CIA stătea lângă trotuar. Malko o instală pe Bridget Wise în faţă între şofer şi el. Joseph Yagor strâns între al doilea agent CIA şi Milton Brabeck, îngălbenise văzând-o pe Bridget. Malko se-ntoarse spre el şi-l întrebă:

— O cunoaşteţi pe această femeie?

— Nu, afirmă israelianul cu o voce indiferentă.

— De ce aţi încercat să-i smulgeţi servieta?

Israelianul se revoltă:

— N-am să vă răspund la nicio întrebare, zise el cu furie. Eu sunt diplomat şi vă rog să mă lăsaţi să cobor imediat din această maşină.

— Mă tem că nu vă putem îndeplini această dorinţă, replică calm Malko.

— Mai întâi, cine sunteţi dumneavoastră?

— O să aflaţi imediat, spuse Malko. Vă asigur că nu suntem gangsteri.

Ei merseră douăzeci de minute înainte să oprească în faţa unui mic „brownstone” de pe 47-e Rue, între Madison şi Park Avenue, una din casele secrete ale CIA. Li se deschise şi mai mulţi agenţi CIA îl împinseră pe Joseph Yagor într-o cameră şi pe Bridget Wise în alta.

*

*   *

Când Malko pătrunse în salonul în care era instalată, Bridget Wise stătea chircită într-un fotoliu de piele cu ochii plini de lacrimi. Malko văzu că arătătorul ei era roşu şi umflat.

— Vă rog să mă iertaţi că v-am făcut rău, spuse el, dar dumneavoastră aţi încercat să mă omorâţi.

Tânăra femeie aruncă spre el o privire plină de ură.

— Îmi pare rău că nu am reuşit, mormăi ea. Dumneavoastră sunteţi un ticălos de ultimă speţă. Deja într-o seară aţi abuzat de mine, făcându-mă să cred că sunteţi ceea ce nu sunteţi în realitate.

— „Abuzat” nu este cuvântul potrivit, o corectă Malko. Cred că aţi încercat aceeaşi senzaţie plăcută ca şi mine dar nu asta-i problema. În seara aceea, dumneavoastră eraţi în stare să faceţi dragoste cu oricine. Dumneavoastră mi-aţi spus-o.

Bridget Wise rămase mută câteva clipe, apoi întrebă:

— Ce vreţi de la mine? De ce m-aţi adus aici?

— Pentru a vă spune câteva lucruri care vă privesc personal. Cred că dumneavoastră sunteţi la curent cu faptul că soţul dumneavoastră Jonathan, spionează de mai multe luni în favoarea Israelului. El a comunicat guvernului israelian numeroase documente „Top secret”, aducând grave prejudicii intereselor ţării sale. Servieta pe care dumneavoastră o aduceaţi la New York, conţinea documente „Top secret” luate de la Navy Intelligence.

— Trebuia să le dau unui pakistanez.

— Bridget, încetează cu prostiile. Trebuie să vă fac nişte revelaţii care riscă să vă facă foarte mult rău. Noi ştim multe lucruri pe care dumneavoastră le ignoraţi. Spre exemplu, israelienii au decis să-l omoare pe soţul dumneavoastră, în ciuda serviciilor pe care le-a adus.

— Nu-i adevărat, sări ea. Cum puteţi pretinde o asemenea monstruozitate?

— În liquor store din Suitland, continuă Malko, eu am salvat viaţa soţului dumneavoastră. Probabil că el v-a povestit. Acela nu a fost un adevărat hold-up, ci o punere în scenă special pregătită pentru a-l asasina fără ca noi să ştim şi asta s-ar fi putut întâmpla.

— Cum puteţi dumneavoastră susţine asta?

— Asasinul a fost identificat, minţi Malko. El lucra pentru israelieni, ca şi cei care au asasinat-o pe amanta soţului dumneavoastră, Olivia de Portello.

Bridget Wise era dezorientată.

— Cum asasinată? protestă ea. Jonathan mi-a spus că s-a înecat.

— V-a minţit. El ştie ca şi noi că ea a fost lichidată de un comando israelian, chiar dacă noi nu avem probe în acest sens. Cred că până de curând, dumneavoastră nu ştiaţi nimic despre aceste treburi cu

excepţia legăturii lui cu Olivia. Această legătură de altfel, a declanşat totul. Noi bănuim că Olivia de Portello aflând despre îndeletnicirea clandestină a soţului dumneavoastră l-a făcut să „ciripească” şi din această cauză israelienii au eliminat-o, după ce mai înainte din eroare, asasinaseră pe altcineva.

— Dumnezeul meu!

Bridget Wise părea frântă de oboseală. Ea scoase o ţigară din poşetă şi Malko i-o aprinse cu bricheta sa Zippo Lady Barbara şi o lăsă puţin ca să-şi revină, înainte de a continua:

— Voiam să vă ţin departe de toată această istorie, dar asta va fi foarte dificil. Atât timp cât colaboraţi cu noi, aveţi însă o şansă.

— Ce înseamnă „noi”, întrebă ea cu o voce care tremura.

— Central Intelligence Agency, răspunse Malko. Dacă colaboraţi, vă dau cuvântul meu că aveţi o şansă să ieşiţi din încurcătură.

— Ce trebuie să fac?

— Mai întâi, zise Malko, să faceţi o depoziţie scrisă de mâna dumneavoastră în care să povestiţi tot ceea ce v-a spus soţul dumneavoastră, inclusiv voiajul de astăzi.

Bridget scutură din cap.

— Dar asta-i oribil. Dumneavoastră îmi cereţi să-mi trădez soţul.

— Nu, o corectă Malko, să vă salvaţi. Dumneavoastră şi aşa, nu mai puteţi face nimic pentru el. Există totuşi o şansă minusculă ca lucrurile să se aranjeze chiar şi pentru el. Asta însă, nu depinde de mine. Acceptaţi să redactaţi această declaraţie?

— Da, spuse ea dintr-o răsuflare.

— Atunci, eu vă las. Mă voi întoarce peste o oră. Cred că până atunci terminaţi.

*

* *

Ariel Gur telefona la fiecare zece minute la consulatul israelian din New York. Joseph Yagor nu reapăruse după două ore. Posturile de radio nu vorbeau despre niciun incident, dar asta nu mirosea a bine deloc. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să aştepte. Bătrânul israelian se cocoşă încă şi mai mult, căzut în gândurile lui negre.

La ora cinci, deşi era trecut de miezul nopţii în Israel, el se resemnă

şi-l sună pe Rafael Gal şeful Lakamului pentru a-l avertiza că exista posibilitatea ca situaţia să-i fi scăpat de sub control. Prin fereastra biroului, el se uita la funcţionarii ambasadei care plecau acasă. El nu era încă gata de plecare.

Când sună telefonul el sări în sus. Nu era însă decât un telefon de la soţia sa care-l întreba când se-ntoarce la cină.

*

* *

Malko intră în camera în care se găsea Joseph Yagor, cu un teanc de hârtii în mână. Diplomatul israelian era vizibil abătut şi nu se atinsese de cafeaua care-i fusese servită. Când îl văzu pe Malko, el se ridică şi spuse cu o voce arţăgoasă:

— Protestez în modul cel mai vehement împotriva acestui *kidnapping!* Sunt un diplomat reglementar acreditat pe lângă guvernul american şi am să dau acestui incident amploarea pe care o merită.

Malko se instală în faţa lui şi îi adresă un surâs rece.

— Eu nu mă-ndoiesc domnule Yagor. Mai întâi trebuie să vă spun că dumneavoastră nu aţi fost răpit. Noi trebuie doar să avem împreună o conversaţie lungă şi fructuoasă.

— Cu privire la ce?

— Cu privire la operaţiunea „Yahalom”, răspunse liniştit Malko.

El îl văzu pe israelian resimţind lovitura. Malko găsise termenul în depoziţia lui Bridget Wise. Soţul îi povestise cu mândrie că acela era numele lui codificat din cauza informaţiilor atât de preţioase pe care le procura.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, replică Joseph Yagor.

— În acest caz, am să vă explic, spuse Malko. Dumneavoastră aţi recrutat un cetăţean american, Jonathan Wise, pentru a procura guvernului dumneavoastră un oarecare număr de informaţii secrete. Când spun „dumneavoastră”, este vorba în realitate de un alt diplomat al ţării dumneavoastră, Ariel Gur un vechi membru al Mossadului care lucrează la rândul lui pentru o structură dependentă de primul ministru – Lakam. Nu vom mai vorbi despre asasinatele pe care le-a comis organizaţia dumneavoastră pentru a acoperi operaţia aceasta clandestină. Ştiu că dumneavoastră nu aveţi nimic de-a face cu astea.

Astăzi noi deţinem trei elemente: o servietă plină cu documente secrete privind Coreea de Nord furate de la Navy Intelligence, dintre care unele poartă amprentele lui Jonathan Wise. De la soţia acestuia, Bridget Wise, o depoziţie scrisă pe care vă invit s-o citiţi şi în fine, un diplomat israelian, dumneavoastră personal, care a fost surprins în flagrant delict, smulgându-i doamnei Wise aceste documente secrete.

Joseph Yagor cu creierul fierbând, reuşi să-l întrebe cu o voce aproape controlată:

— Ce aşteptaţi de la mine?

— În primul rând să luaţi cunoştinţă de această declaraţie, ca să ştiţi că eu nu blufez. De altfel, sunteţi liber să părăsiţi acest imobil. Noi nu vă reţinem deloc. Pe moment, este vorba de o încercare de a regla pe cale amiabilă un contencios extrem de delicat. Dumneavoastră ştiţi la fel de bine ca şi mine că o astfel de afacere făcută publică ar avea consecinţe incalculabile.

El îi întinse israelianului documentul pe care acesta îl luă după o mică ezitare. Malko ieşi din cameră pentru a se duce să-l întâlnească pe Reynold Hurst – şeful sucursalei CIA din New York, sosit de la birourile din Park Avenue. De la Langley, Jeffrey Townsend urmărea evoluţia evenimentelor. Timp de aproape o oră el, Malko şi Reynold Hurst examinaseră posibila evoluţie a afacerii. Actuala situaţie nu se putea prelungi la infinit. CIA nu avea dreptul să-i reţină contra voinţei lor pe Joseph Yagor şi Bridget Wise. Totul depindea acum de atitudinea lui Joseph Yagor.

*

* *

Joseph Yagor pusese depoziţia lui Bridget Wise pe un gheridon şi se uita pe perete. Malko se aşeză în faţa lui.

— Domnule Yagor, spuse el, suntem între profesionişti. În felul acesta trecem peste faptul că operaţiunea dumneavoastră a provocat moartea a cinci persoane, dintre care doi cetăţeni americani. Sunt aproape sigur că asasinul lui Stacy Lak, omul care a vrut să mă omoare pe mine şi cel pe care a trebuit să-l omor la liquor store pe Suitland aparţin serviciului dumneavoastră.

— Eu nu…

Malko îl întrerupse:

— Haideţi, fiţi rezonabil. Este suficient să convocăm FBI-ul pentru a-i da probele aflate în posesia noastră. Dumneavoastră nu riscaţi nimic altceva decât expulzarea. Soţii Wise riscă mulţi ani de puşcărie. Dar în primul rând nu ignoraţi impactul pe care această afacere l-ar avea asupra opiniei publice americane şi asupra clasei politice. Graţie lui Bridget Wise şi confidenţelor pe care i le-a făcut soţul ei, noi avem o idee precisă privind organizarea operaţiei dumneavoastră „Yahalom". Graţie acestor destăinuiri, noi ştim că această operaţiune este condusă de Lakam şi că Lakam înseamnă guvernul israelian.

Îl lăsă câteva clipe pe Joseph Yagor să mediteze la această realitate. Israelianul reluă dialogul cu o voce strangulată:

— Ce trebuie să fac?

— Să-l sunaţi la telefon pe şeful dumneavoastră Ariel Gur la Ambasada Israelului din Washington şi să-l puneţi la curent cu ceea ce s-a întâmplat azi şi de unde îl chemaţi.

— Şi pe urmă?

— Să-i cereţi să se pună în contact cu Franck Capistrano la Casa Albă. El este cel care se ocupă de acest dosar. Iată telefonul lui direct: 202.756.7834.

Joseph Yagor privi lung la telefon, ridică receptorul şi începu să formeze numărul.

*

*   *

Bucuria lui Ariel Gur, nu dură decât câteva secunde, când recunoscu vocea lui Joseph Yagor. Cu o voce tremurândă, acesta îi spuse:

— Vă sun de la un birou clandestin al CIA de la New York.

El ascultă restul povestirii de parcă era pe jumătate mort, apoi îşi notă cu grijă numărul de telefon al lui Franck Capistrano. După ce închise telefonul, el rămase încremenit, disperat şi furios contra lui însuşi. El era cel care fusese însărcinat de Rafael Gal să „evalueze" pe Jonathan Wise, luându-se în consideraţie îndelungata sa experienţă în munca de informaţii, ceea ce îi conferea dreptul la încredere deplină. El însă, trădase această încredere înşelându-se. Orbit de sentimentele

pro-israeliene ale lui Jonathan Wise, el nu ghicise fragilitatea şi imprudenţa personajului. Prima sa indiscreţie faţă de Olivia de Portello, dusese la eşecul unei operaţiuni care ar fi trebuit să se desfăşoare în secretul cel mai absolut.

În acest stadiu, greşise Ariel Gur. El ar fi trebuit să „demonteze”, aşa cum se procedează în aceste cazuri şi să pună „cruce” sursei „Yahalom”, oricare ar fi fost potenţialul ei.

Numai că el acţionă ca un investitor căruia i se propune o afacere cu un profit enorm şi care uită să analizeze riscurile.

Apoi intrase în funcţie ghinionul.

În sfârşit, şeful de misiune pe care americanii îl însărcinaseră să se ocupe de afacere, fusese mai strălucit decât prevăzuse el.

Restul era aproape un calcul matematic, semănând puţin cu jucătorul perdant de la cazinou care dublează suma pentru a se reface. El, Ariel Gur nu numai că nu se refăcuse, dar trăsese „snake’s eye”, dublul 0, numărul cazinoului, iar acum trebuia să achite nota de plată.

Invitaţia de a telefona la Casa Albă, moderaţia aparentă a CIA însemna un lucru: afacerea trecea de pe planul spionajului pe planul politic. Se-ntâmpla lucrul de care el se temuse cel mai tare. El se-ntrebă ce-i puteau cere. Concesiile politice în schimbul trecerii sub tăcere. El însuşi ar fi făcut la fel.

Îşi aprinse pipa, cu capul înfundat mai mult ca niciodată între umeri şi începu să reflecteze asupra posibilităţilor pe care le mai avea la dispoziţie. Era 19 octombrie. Negocierile de la Wye Plantation intraseră deja în a cincea zi. Urma sabatul şi ceilalţi protagonişti între care Bill Clinton aveau multe de făcut. Până-n prezent Benyamin Netanyahu nu cedase nimic palestinienilor susţinuţi de americani. Dacă Ariel Gur n-ar telefona la Casa Albă ce s-ar întâmpla? CIA ar preveni FBI-ul care în mod foarte sigur l-ar aresta pe Jonathan Wise şi pe soţia acestuia. Oare în cinci zile afacerea ar avea timp să explodeze? Din păcate, Ariel Gur era incapabil să răspundă la această problemă. Casa Albă însă, n-ar ezita să organizeze o conferinţă de presă cu toţi jurnaliştii prieteni şi să transforme scandalul într-o afacere de stat. În orice caz, era o decizie pe care n-o putea lua singur. Numai Rafael Gal în legătură permanentă cu primul ministru puteau

hotărî.

Ariel Gur mai dispunea de câteva ore. Cu hotărâre, el formă numărul de la Ierusalim al lui Rafael Gal, pe linia protejată, sperând că aceasta să fie într-adevăr protejată. Minunata istorie a „sursei Yahalom” se transforma într-un abominabil coşmar şi în orice caz, vestea sfârşitul carierei sale.

*

* *

Când Malko pătrunse în biroul în care se găsea Bridget Wise, o găsi pe tânăra femeie cu ochii înlăcrimaţi. Între timp, el mai avusese o convorbire cu Joseph Yagor şi telefonase de mai multe ori la Langley. Jeffrey Townsend era în culmea fericirii, atât pentru reuşita demontării operaţiunii israeliene, cât şi pentru că reuşise să surprindă Navy Intelligence în flagrant delict de imprudenţă.

Malko marcase un punct imens, dar partida nu era încă terminată. El îi spusese lui Joseph Yagor că furtul servietei fusese filmat, dar în realitate nu exista nimic, deoarece totul se petrecuse foarte repede. Deci din punct de vedere juridic, diplomatul israelian nu era legat cu nimic de afacere şi în faţa tribunalului el ar nega. Mai rămâneau documentele furate de Jonathan Wise. Niciunul nu purta amprentele sale, contrar afirmaţiilor lui Malko. Acum totul se baza pe depoziţia lui Bridget Wise şi ceea ce s-ar putea smulge de la soţul ei. Numai o mărturisire din partea acestuia ar putea fi o armă sigură în mâna americanilor.

Malko se apropie de Bridget Wise şi îi puse mâinile pe umeri.

— Trebuie să vorbim, spuse al aşezându-se în faţa ei.

— Despre ce? oftă ea.

— Despre dumneavoastră şi Jonathan. Iată afacerea pe care v-o propun. Dumneavoastră veţi ieşi liberă de aici. Bineînţeles, noi păstrăm depoziţia dumneavoastră. Luaţi avionul spre Washington şi vă-ntoarceţi acasă.

— Dar ce trebuie să-i spun lui Jonathan?

— Nimic, spuse Malko, decât că totul s-a întâmplat cum s-a planificat. Că aţi predat documentele la New York Mall unui individ a cărei descriere i-o veţi face în amănunt aşa încât vă va crede. Spuneţi-

i tot adevărul în afară de esenţial.

— Nu cred că am să reuşesc.

— În acest caz, vă veţi culca într-o celulă de-nchisoare în seara aceasta.

El se voia brutal, dar în faţa lui nu se găsea decât o fată sentimentală. Două femei inocente muriseră din cauza trădării lui Jonathan Wise. Bridget mai oftă o dată şi ridică spre el ochii plini de lacrimi.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, nimic. Faceţi ceea ce vă spune soţul dumneavoastră să faceţi şi mă ţineţi la curent.

— Asta-i tot?

— Pe moment, da. Eu însumi nu ştiu cum vor evolua lucrurile.

— Bine, dar israelienii or să-l prevină.

— S-ar putea, dar nu cred. În orice caz, nu acum imediat.

— Pentru ce îmi cereţi asta?

— Pentru a-l feri pe soţul dumneavoastră să nu facă alte idioţenii. Există o şansă ca dumneavoastră să ieşiţi din această încurcătură, spuse Malko.

Bridget Wise rămase tăcută un timp mai îndelungat, apoi sfârşi prin a spune:

— De acord. O să încerc. Sper că Jonathan să nu observe nimic. Dar apoi ce se va întâmpla?

— Asta nu depinde de mine, dar dacă colaboraţi o să scăpaţi din asta. Dumneavoastră aţi vrut să vă ajutaţi soţul, fără să vă daţi seama ce faceţi. Dacă afacerea se complică, dumneavoastră veţi putea spune că nu ştiaţi ce conţine acea servietă şi nimeni dintre ai noştri nu va susţine contrariul. Acesta este preţul mărturiei dumneavoastră.

— Dar eu am scris exact contrariul, remarcă femeia. Nu este logic.

— Viaţa nu are nicio logică, conchise Malko. Această depoziţie nu va ajunge la tribunal. Veniţi! Nu trebuie să ajungeţi prea târziu la Washington. S-ar putea nelinişti soţul dumneavoastră.

Ea îl urmă fără să opună nicio rezistenţă. Limuzina cea lungă era parcată în faţa imobilului şi şoferul deschise portiera. Un geam negru îi despărţea de şofer. Tânăra femeie se lăsă să cadă pe perne. Malko se lăsase pradă gândurilor sale, când deodată o simţi pe Bridget Wise

lipindu-se de el.

— Vă implor, protejaţi-mă! murmură ea la urechea lui.

Imediat, gura ei ajunse la gura lui şi Bridget Wise încercă să-l sărute. El avu impresia că primeşte un şoc electric. Ea părea să fi uitat coşmarul prin care trecuse şi să nu se gândească decât la un singur lucru, acela de a face dragoste cu el. Ea se strecură pe podeaua limuzinei şi-i luă penisul în gură ca şi prima dată, până ce fu în pragul plăcerii. Pe urmă, îşi ridică fusta verde, îşi îndepărtă chilotul alb şi se culcă peste el agitându-şi coapsele ca un pom bătut de vânt, fără să spună niciun cuvânt. Malko simţi că nu-i niciun calcul la mijloc. Era pur şi simplu pornirea unei femei care cere protecţie şi o plăteşte cu ce are că la-ndemână.

El juisă, atunci când părăseau Queen's Boulevard şi ea rămase lipită de el până la La Guardia.

În aerogară, ea privi nervoasă în jurul său, cu ochii umflaţi de plâns. Ea se angaja într-o afacere riscantă. Malko o conduse până la îmbarcarea în cursa US Air şi îi surâse.

— Eu nu vin cu dumneavoastră, explică el. Nu se ştie niciodată. Poate soţului dumneavoastră i-ar veni ideea să vă aştepte pe Ronald Reagan Airport. Am să vă telefonez însă pe mobilul dumneavoastră.

În mod firesc, ea îl sărută. Malko gânditor, o privi îndepărtându-se. Ei se comportau ca nişte amanţi şi în realitate, ei nu erau decât nişte complici într-o afacere dramatică.

El se întoarse şi se duse să se urce în limuzina Falcon a CIA, întrebându-se cum se va termina afacerea „Yahalom".

Capitolul XX

Jonathan Wise, efectiv, sări din fotoliul său când auzi cheia învârtindu-se în broască. El se întorsese de la Suitland puţin înainte de ora şase şi acum era aproape ora opt şi Bridget ar fi trebuit să se fi-ntors înaintea lui. El se precipită să o întâmpine şi o strânse în braţe, fără să spună ceva. Ea nu mai avea servieta. Femeia era încă lipită de el şi o întrebă:

— Ei, s-a rezolvat?

— S-a rezolvat, confirmă ea, punând pe jos o sacoşă Gap. Am avut timp chiar să fac şi cumpărături. Dă-mi ceva să beau!

El se grăbi să se ducă la bar şi îi servi un Defender „Very Classic Pale” cu gheaţă, pe care ea îl bău dintr-o înghiţitură.

— De ce ai venit atât de târziu acasă?

— Am hoinărit şi eu un pic prin Manhattan, după ce am făcut treaba, răspunse ea. Am văzut într-un magazin o canapea magnifică roşu sângeriu decorată de un decorator francez Claude Dalie.

— Foarte bine ai făcut draga mea, aprobă Jonathan atât de bine dispus, că-i venea să ţipe.

Povestea pe care i-o îndrugă Bridget îl liniştise. Astfel rezolvase ultima parte a misiunii sale. Acum totul urma să se desfăşoare în cele mai bune condiţii. Nu se putea altfel. Se terminaseră coşmarurile din timpul nopţii, şi de la birou în care-i părea că întâlneşte mereu doar priviri suspicioase.

— El nu ţi-a spus cum trebuie să procedăm mai departe?

— Nu, răspunse ea, luată din scurt.

Jonathan Wise nu observă tulburarea ei. Bridget se ridică.

— Mă duc să-mi fac un duş.

Jonathan Wise îşi termină scotchul. Când Bridget reapăru înfăşurată în prosopul de baie, el o atrase spre el, strecurând mâna pe sub ţesătura spongioasă pentru a-i mângâia un sân, fără nicio intenţie de a-şi masca dorinţa. Ea se degajă surâzând.

— Sunt obosită, vreau să mă culc.

El o lăsă, rămânând în living să-şi pună ordine în gânduri. Cum vor proceda israelienii ca să-l contacteze, dat fiind supravegherea al cărei obiect era el? El se linişti spunându-şi că un om ca Ariel Gur o să găsească soluţia optimă.

*

* *

Malko instalat în fotoliul din camera sa de la *Four Seasons* se uita la ştirile de la ora şapte. Trecuseră patruzeci şi opt de ore de când se-ntorsese la New York şi totul părea să fi încremenit. Asupra lui Jonathan Wise se exercita o supraveghere strictă. El şi cele două „gorile” făceau o muncă monotonă. În ajun analistul se dusese la

serviciu la ora obişnuită şi în această zi de miercuri se petrecuse acelaşi lucru. Malko îl lăsase pe Chris Jones fixat pe Hillyer Street pentru cazul în care Jonathan Wise ar ieşi din nou.

El nu o sunase pe Bridget şi ea nu dăduse niciun semn de viaţă.

La CIA totul era calm. Jeffrey Townsend îl felicitase pe Malko pentru felul cum se descurcase la New York, lăsându-i totuşi a-nţelege că misiunea sa nu era încă terminată. Asta însemna că CIA nu transferase cazul FBI-ului, deci că tranzacţia între israelieni şi Casa Albă continua. Nimic din această luptă subterană nu transpărea în negocierile de la Wye Plantation. Benjamin Netanyahu era mereu la fel de intransigent şi toate comentariile politice preziceau eşecul conferinţei.

În Israel triumfa extrema dreaptă.

Malko încercase zadarnic să se-ntâlnească cu Franck Capistrano. Special Advisorul de la Casa Albă nu răspunsese niciunuia din apelurile sale.

El dădu sonorul mai tare: se vorbea despre Wye Plantation. Figura lui Benyamin Netanyahu ocupa tot ecranul, apoi apărură buzele tremurânde ale lui Yaser Arafat şi comentatorul făcu un rezumat al zilei. Era simplu: Netanyahu spunea „nu” la orice.

*

* *

Jonathan Wise în trening, termină bolul cu cereale şi-i spuse lui Bridget:

— Pe curând!

Afară era un timp superb, dar el era frământat de gânduri. Pentru ce israelienii nu-i dădeau niciun semn de viaţă? El nu îndrăznea să-i contacteze. Un gând sinistru punea puţin câte puţin stăpânire pe el: dacă, după ce recuperaseră preţiosul dosar nord-coreean, fuseseră prinşi? Cum se va descurca el cu FBI-ul?

Era deja joi. Trecuseră trei zile după întâlnirea de la New York. Îşi spuse că dacă nu va primi niciun semn de viaţă până a doua zi seara, îi va lăsa un mesaj lui Ariel Gur. El porni cu paşi mărunţi şi o luă pe 21-e Rue, urcând apoi în sens invers pentru a se-ntoarce apoi pe Rue. El zări imediat un Nissan negru oprit în mijlocul străzii. În momentul

în care se apropie, portiera se deschise şi din ea coborî un om îmbrăcat la fel în ţinută de jogging. Era Ariel Gur.

Jonathan Wise crezu că o să-i sară inima din piept. Mai gârbovit ca niciodată, bătrânul israelian avea ochii albaştri luminaţi de o bucurie sinceră.

— A sosit ziua cea mare, spuse el pe un ton vesel. Mergeţi la cinematograful Odeon de pe 19-e Rue la spectacolul de la ora două, la sala unu. Mergeţi acolo şi vă veţi întâlni cu cineva care vă va da instrucţiuni. Luaţi cu dumneavoastră paşaportul cel nou.

— Asta înseamnă că nu o să mă mai duc la serviciu? bâlbâi Jonathan Wise.

— Anunţaţi-i că sunteţi bolnav, răspunse israelianul. Asta nu mai are nicio importanţă.

El se urcă din nou în Nissanul lui negru şi demară imediat, virând pe 21-e Rue. Jonathan îşi reluă joggingul, dar nu mai avea nicio poftă de alergat. De ce se deplasase Ariel Gur însuşi în ciuda tuturor riscurilor? Era desigur faza finală. Recomandarea de a lua cu el paşaportul însemna cu certitudine că era vorba despre plecarea lui. Dintr-odată, tânărul analist se simţi descumpănit: în câteva ore universul lui se va schimba. Se întreba cum s-o anunţe pe Bridget că el urma să dispară pentru totdeauna, chiar în ziua aceea.

*

*   *

Malko îşi luă mobilul care tocmai suna. El rămăsese la *Four Seasons*. Chris şi Milton îşi făceau treaba supraveghindu-l pe Jonathan Wise până la biroul lui de la Suitland.

— Este ora nouă şi el nu a plecat, îl anunţă Chris Jones. S-ar spune că se-ntâmplă ceva.

— Vin şi eu imediat. Unde sunteţi?

— Eu sunt pe 21-e Rue în AT&T şi Milton într-o maşină albă pe Hillyer.

Malko era în ascensor, când mobilul sună din nou. Pulsul lui se acceleră, când recunoscu vocea lui Bridget. Tânăra femeie vorbea şoptit.

— Eu sunt la baie, spuse ea. El s-a întâlnit în timpul alergării sale

cu Ariel Gur. Trebuie să se ducă la un cinematograf la primele ore ale după amiezii. Cred că el se cară de aici. În continuare, ea-i dădu toate detaliile înainte să închidă.

*

* *

La cinematograful Odeon Dupont 5 de pe 19-e Rue erau afişate trei filme. La sala nr. 1 rula Meeting Mr. Blake. Malko şi cele două „gorile” în „submarinul” AT&T parcaseră aproape în faţă şi supravegheau intrarea multiplexului. Cu ochiul lipit de unul dintre orificiile de observare, Milton Brabeck anunţă:

— Soseşte!

Jonathan Wise venea pe jos spre Dupont Circle, dinspre 19-e Rue. Locul nu era situat la o depărtare mai mare de cinci sute de metri de domiciliul său. El era îmbrăcat cu o vestă în carouri peste un pulover cu un pantalon gri şi părea foarte destins.

Îl văzură intrând în cinema şi cumpărându-şi un bilet, apoi aşteptând într-un hol minuscul unde se vindea pop-corn. Nimeni nu-i adresă niciun cuvânt. Vreo douăzeci de oameni aşteptau ca şi el. Cu toţii intrară în sală. Începea aşteptarea.

— În mod sigur trebuie să se-ntâlnească cu cineva în cinema, pronostică Malko. Mai mult ca sigur că nu va aştepta să se termine filmul.

*

* *

Jonathan Wise se instală în semi-obscuritate. În SUA, lumina nu se stinge niciodată complet. El îşi cumpărase o pungă mare de pop-corn, deoarece fusese incapabil să înghită ceva la prânz. Bridget era sumbră şi preocupată şi el fusese obligat s-o liniştească. El îşi pipăi buzunarul în care se găsea frumosul paşaport israelian pe numele Moshe Karsenty, nevenindu-i încă să creadă că viaţa lui era pe punctul de a se schimba. El privi în jurul lui. Niciunul dintre spectatori nu avea semnalmentele unui trimis al lui Gur. Pentru orice eventualitate, lăsase un loc liber alături de el, lucru care nu fusese greu deloc, sala fiind pe trei sferturi goală.

Începu filmul. El îşi strâmba gâtul uitându-se în direcţia ieşirii, dar fu surprins când o femeie se instală lângă el. La început nu spusese nimic, nici măcar nu întorsese capul spre el. El îşi reţinu respiraţia. În sfârşit, pândind un moment în care muzica era foarte tare, ea se aplecă şi spuse cu voce joasă:

— Jonathan! Vin din partea lui Ariel.

Pulsul i se acceleră vertiginos. Asta era deci.

— În regulă, spuse el. Aveţi un mesaj?

— Astăzi plecaţi, spuse ea. Dumneavoastră faceţi „Aliyah”.

Inima lui Jonathan bătu mai tare: deci nu se-nşelase. Pleca în Israel.

— Cum? întrebă el.

— Peste zece minute plecaţi de la cinema, spuse femeia şi vă veţi duce pe jos la hotelul *Westin* pe Massachussets. Acolo sunt mereu taxiuri. Luaţi unul şi mergeţi la Union Station.

— La gară? întrebă Jonathan Wise mirat.

— Exact. Apreciem că este mai prudent să vă deplasaţi cu trenul care este mai puţin supravegheat, decât cu avionul.

Vocea ei era calmă, cu un accent evreiesc foarte pronunţat. Jonathan Wise aprecie că este frumoasă. Avea în jur de patruzeci de ani, era îmbrăcată în negru şi parfumată.

— Şi apoi? întrebă el. Că doar nu era să se ducă cu trenul în Israel.

— Veţi cumpăra un bilet pentru New York, Pennsylvania Station. Este un tren expres care pleacă la ora trei, poarta C, linia 12. Luaţi acel tren. Cineva vă va aştepta la plecare. Chiar în seara asta, dumneavoastră veţi pleca în Israel cu zborul nostru El Al. Pentru mai multă siguranţă, veţi lua locul unui steward. Totul este aranjat. Mâine dimineaţă, veţi fi la Tel-Aviv.

Jonathan Wise, era totuşi puţin nelămurit. I se cerea să-şi părăsească tot rostul în câteva ore, fără măcar să mai treacă pe-acasă. El nu-şi putea imagina aşa ceva.

— Şi Bridget, soţia mea?

— Ea va veni în urma dumneavoastră. Totul este aranjat. Ar fi prea riscant să plecaţi împreună. Nu fiţi neliniştit, noi ne ocupăm de toate. Apropo! Aveţi bani?

— Doar o sută de dolari, însă am cărţi de credit.

— Nu le folosiţi. Luaţi asta!

Ea îi întinse un plic, pe care el îl strecură imediat în buzunarul său. Femeia se aplecase atât de mult spre el, încât îi simţi parfumul.

— La revedere! Plecaţi în cinci minute. Nu aveţi decât timpul strict necesar.

Ea se ridică şi se duse să se instaleze la câteva rânduri mai departe. Probabil că ea intrase în sală odată cu el, dar nu o remarcase. Inima-i bătea cu putere. Lăsă să se scurgă câteva minute, se ridică şi se-ndreptă spre ieşire.

*

* *

— A ieşit, anunţă Chris Jones. Merge pe jos spre Dupont Circle.

— Urmăriţi-l! spuse Malko. Spuneţi-ne tot ce face! Noi rămânem aici. Mai mult ca sigur că nu se-ntoarce acasă. Filmul nu s-a terminat.

— Lucrurile se precipită, remarcă Milton Brabeck.

Chris Jones ieşi din „submarin” şi porni spre Dupont Circle, parcurgând 19-e Rue. El dispăru din raza vizuală a celor doi colegi ai săi. Trecură zece minute fără să se-ntâmple nimic. Sună mobilul lui Malko. În receptor se auzi vocea „gorilei”.

— S-a urcat într-un taxi alb „Capitol” în faţă la Westin pe Massachussets şi se-ndreaptă spre est. În spate mai este un taxi şi mă urc în el.

Milton Brabeck deja demarase, mergând spre Dupont Circle unde ajunseseră aproape odată cu taxiul alb. Malko îl zări pe Jonathan pe bancheta din spate. În spate era taxiul lui Chris Jones. Cele trei maşini coborâră pe strada largă şi ajunseră douăzeci de minute mai târziu pe marea esplanadă a lui Union Station, gara Washingtonului. Jonathan Wise coborî din taxi şi pătrunse în imensul hol unde era deschisă o expoziţie de desene de copii. Timp de o secundă, cei trei oameni care păstrau o distanţă suficient de mare pentru a nu fi recunoscuţi, crezuseră că l-au pierdut din vedere. Ei îl remarcară în faţa ghişeelor Amtrak unde stătea la coada care nu dură mult. După ce intră în posesia biletului, Jonathan Wise se îndreptă spre un hol mai mic, în realitate o galerie comercială în faţa sălilor de aşteptare. De acolo, se pătrundea direct pe peroane, dar porţile nu se deschideau decât puţin

timp înainte de plecarea trenului. Jonathan Wise se instală în faţa ieşirii C. Malko se uita pe panoul de afişaj.

Un Amtrak direct pleca la New York la ora trei fix. Era ora două patruzeci.

El se-ntoarse auzind soneria unui mobil. Chris Jones asculta pe cineva la aparat.

— Ei întreabă ce se-ntâmplă, explică el. Mă duc să iau bilete.

El se-ndreptă spre ghişeele Amtrak, în timp ce Malko şi Milton Brabeck se plimbau prin faţa buticurilor. Jonathan Wise aştepta în continuare în faţa porţii C. Deodată se produse o înghesuială în dreapta la liniile 21 şi 28 unde erau sosirile şi plecările trenurilor ducând spre periferie. Chris reveni cu trei bilete spre New York.

La ora trei fără zece, porţile care dădeau spre peron se deschiseră şi sala de aşteptare începu să se golească. Jonathan Wise ieşi printre primii. Cele două „gorile" şi Malko îl urmau îndeaproape. Garnitura de tren care trebuia să plece, se găsea un pic mai la dreapta pe linia 12k. Spaţiul dintre sălile de aşteptare şi peron era aproape pustiu. În principiu, era interzis accesul persoanelor care nu aveau bilete. Malko zări deodată la intrarea de acces la linia 12 un om scund, cu braţul în eşarfă, aproape cocoşat care părea să aştepte pe cineva.

Jonathan Wise se-ndreptă spre el.

Imediat, pulsul lui Malko începu să crească. Omul cu braţul în eşarfă era Ariel Gur – şeful operaţiunii „Yahalom".

După ce luaseră la cunoştinţă de depoziţia lui Bridget Wise, CIA îşi procurase fotografii ale lui şi le împărţise lui Malko şi tuturor celor care lucrau la acest caz. Jonathan Wise îl zărise pe Ariel Gur şi se-ndreptă spre el.

— Ciudat, gândi Malko. Oare de ce îşi asuma israelianul un risc atât de mare ca cel al unei întâlniri cu Jonathan Wise, atunci când era sigur că acesta este supravegheat de către CIA?

Deodată i se limpezi mintea.

— Chris! spuse el, omul cu braţul în eşarfă este Ariel Gur şi trebuie reţinut. El a venit să-l omoare pe Jonathan Wise.

În momentul în care vorbea, Jonathan Wise era doar la câţiva centimetri de Ariel Gur, într-o mulţime de călători care înaintau spre peron.

Deodată, el îl văzu pe Jonathan Wise clătinându-se şi căzând la intrarea pe peron. Liniştit, Ariel Gur evită mulţimea traversând esplanada spre stânga, la vreo zece metri de Malko şi de cele două „gorile”, în timp ce în faţa liniei 12, Jonathan Wise zăcea nemişcat pe spate în mijlocul unui mic grup de gură-cască. Unul dintre ei, îi descheie vesta crezând că i-e rău.

— Himmel! L-a omorât! strigă Malko. Prindeţi-l!

El însuşi voi să se repeadă în urma israelianului, dar degetele de oţel ale lui Chris Jones i se-nfipseră în braţ, imobilizându-l.

— Nu putem interveni îl anunţă „gorila” cu o voce tensionată, ţintuindu-l locului. Acesta-i consemnul. Sunt dezolat.

Malko îl privi în ochi şi citi în privirea lui un amestec de ruşine şi tristeţe. Milton Brabeck îl înhăţase de celălalt braţ, astfel încât era imobilizat între cei doi oameni. Cu furie în inimă, el îl privi pe Ariel Gur cum se-ndepărtează fără nicio grabă de-a lungul peroanelor, ieşind pe poarta A, la extremitatea stângă. Cele două „gorile” aşteptară să dispară din câmpul lor vizual, pentru a-i da drumul lui Malko.

Acesta, ignorând faptul că Jonathan Wise era înconjurat acum de funcţionari Amtrak, se precipită spre ieşirea A, care dădea spre grupurile sanitare. Privi în jurul lui şi nu văzu nici urmă de israelian. Împins de un impuls subit, Malko pătrunse, la toalete. Mai mulţi pasageri aşteptau la rând. Un negru se bărbierea în faţa unui lavoar. În spate erau cabinele pentru femei. Poarta primei cabine era deschisă. Malko zări un obiect alb pe jos şi îl ridică. Era un ghips cu care se imobilizează braţul, care-i servise lui Ariel Gur pentru a-şi ascunde arma.

Malko fugi ca un nebun, îmbrâncind lumea, traversând cele două săli până la esplanadă, dar nici urmă de israelian. Acesta avusese tot timpul necesar pentru a se îndepărta. Plin de furie, el se-ntoarse de unde plecase. Cele două „gorile” îl aşteptau acolo unde le lăsase.

Plin de compasiune, Chris Jones vorbi primul:

— Astea au fost ordinele primite de la DDO. Nu trebuia să intervenim, orice i s-ar fi întâmplat lui Jonathan Wise. Nu trebuia să vă comunicăm nimic dumneavoastră. Ne pare foarte rău.

— De când datează aceste ordine?

— De azi dimineaţă de la nouă. El vă va explica în mod sigur.

Fără să răspundă, Malko se duse lângă cadavrul lui Jonathan Wise. Analistul de la National Maritime Intelligence Center zăcea întins pe spate. Nimeni nu-i închisese încă ochii şi părea că se uită la sala de aşteptare. O femeie îşi făcu semnul crucii trecând pe lângă el. Pe ciment în jurul lui era o baltă de sânge care se tot întindea. Fusese atins în piept de mai multe proiectile de calibru mic trase de o armă cu amortizor. Nimeni din mulţime nu remarcase nimic. Aceasta era metoda clasică israeliană.

Malko se gândi la Bridget şi se simţi foarte vinovat. Cine însă era cel mai vinovat în această istorie? El se-ntoarse spre Chris şi Milton care aşteptau liniştiţi.

— Putem pleca.

Cei doi americani îi evitau privirea. Ei care aveau misiunea de a face respectată legea, cu bună ştiinţă lăsaseră să fie omorât un om sub ochii lor.

*

*   *

Ariel Gur pătrunse în marea sinagogă din Washington şi-şi puse kippa pe cap. Avea impresia că îmbătrânise cu o sută de ani. Se îndreptă spre un colţ mai singuratic şi începu să spună Viddouy – rugăciunea prin care se imploră iertarea de la Dumnezeu. El, un evreu, tocmai omorâse un alt evreu, ceea ce reprezenta crima cea mai mare, negarea imaginii lui Dumnezeu, ceea ce nici măcar Yom Kippur nu iartă. Undeva în Cartea Mare, numele lui era scris cu cerneală roşie. El putea să-şi ceară toate scuzele din lume, dar comisese un păcat teribil, chiar dacă nu făcuse decât să asculte ordinele menite să protejeze ţara sa – Israelul.

Jonathan Wise reprezenta un risc mortal. El se dovedise lipsit de maturitate. Lăsat să trăiască, el reprezenta o adevărată bombă cu explozie întârziată. Americanii semnaseră nişte angajamente dar le puteau nega. Acestea nu erau decât nişte petece de hârtie.

Murind, Jonathan Wise urma să devină un erou al sionismului. Nimeni, cu excepţia unor oameni pe care-i puteai număra pe degetele de la mâini, nu vor şti că el a fost omorât de un alt evreu şi aceştia

încercau din toate puterile să uite acest lucru. Numai lui Ariel Gur îi va stărui în minte până la moarte privirea analistului, din momentul în care a înţeles că omul pe care-l admira cel mai mult în această lume venise să-l omoare.

Plângând, Ariel Gur începu să recite „Kaddish” – rugăciunea pentru morţi, pentru Jonathan Wise pe care el îl asasinase.

*

*   *

Franck Capistrano era deja acolo când Malko intră în sufrageria puţin îmbătrânită a lui Army and Navy Club, la intersecţia dintre I Street şi Connecticut Avenue, nu departe de Casa Albă. Special Advisorul Preşedintelui avea faţa gravă şi-i strânse îndelung mâna lui Malko şi-l anunţă dintr-odată:

— Vă datorez felicitări şi explicaţii.

— Aţi fi amabil să începeţi cu explicaţiile?

Americanul consimţi.

— Marţi la ora 20, a doua zi după ce aţi interceptat-o pe Bridget Wise la New York, Ariel Gur a venit să mă vadă la Casa Albă şi i-am transmis mesajul preşedintelui. În primul rând, indignarea sa privind afacerea Jonathan Wise. Guvernul american considera că israelienii violaseră regulile stabilite de comun acord de mult timp. Ariel Gur a recunoscut faptele şi a prezentat în mod oficios scuze din partea guvernului său şi să propună o „muşamalizare” a afacerii. Asta era ceea ce eu aşteptam, aşa că i-am spus: „Azi este marţi”, i-am amintit. „Negocierile de la Wye Plantation se termină irevocabil vineri. Noi ştim de la informatorii noştri că prim-ministrul dumneavoastră, Benyamin Netanyahu, nu vrea să cedeze nimic palestinienilor, ceea ce ar echivala cu înmormântarea definitivă a procesului de pace de la Oslo, ceea ce noi vrem să evităm cu orice preţ. Vă acord un termen de patruzeci şi opt de ore. Dacă în acest interval Benyamin Netanyahu nu-şi schimbă atitudinea, vom cere FBI-ului să-l aresteze pe Jonathan Wise şi vom face publice în presă şi în congres dedesubturile afacerii, fapt care-l va pune pe domnul Netanyahu într-o poziţie foarte delicată, ca să nu mai vorbim de viitorul relaţiilor dintre ţările noastre. Din contră, noi suntem gata să ştergem cu buretele şi să nu

spunem nimănui nimic, dacă până joi seara, domnul Netanyahu acceptă concesiile cerute de delegaţia americană.” El m-a părăsit marţi la orele 23, bineînţeles fără să-mi dea un răspuns, pentru că nu depindea de el.

— Şi pe urmă?

— Netanyahu a semnat în secret toate angajamentele pe care i le ceream, ieri joi, la ora opt patruzeci şi cinci. Ele vor fi făcute publice astăzi la sfârşitul zilei, după încheierea conferinţei. Ariel Gur mi-a telefonat ieri la ora nouă. Eu i-am confirmat că ne vom respecta angajamentele şi că Jonathan Wise era al lui, că nu vom întreprinde nimic nici contra lui, nici contra soţiei sale.

— V-a făcut cunoscut că o să-l omoare?

— Bineînţeles că nu, dar am avut o îndoială după telefonul pe care l-aţi primit de la soţia lui, în care vă povestea despre „exfiltrarea” lui.

— De ce?

— Jonathan Wise nu avea niciun motiv să se ascundă. El nu-l cunoştea, dar Ariel Gur ştia. Era ceva care nu mergea.

— Dacă afacerea s-a soluţionat pe cale amiabilă de ce trebuia lichidat?

Franck Capistrano răspunse evaziv.

— Numai israelienii ştiu. Ipoteza cea mai plauzibilă este aceea că le-a fost teamă să nu ne luăm cuvântul înapoi. Jonathan Wise în viaţă, era o bombă cu explozie întârziată.

Şeful de sală îmbrăcat în alb le anunţă pe un ton maiestuos „specialitatea zilei”. La Army şi Navy Club mâncarea era mereu la fel de infectă, dar servită în vesela din secolul al XVIII-lea. Când acesta se-ndepărtă, Malko mai puse o întrebare:

— De ce nu a încetat o supraveghere care nu mai folosea la nimic?

— Ba a servit, spuse Capistrano. Oamenii noştri l-au filmat pe Ariel Gur în momentul când se pregătea să-l asasineze pe Jonathan Wise şi asta ne va servi ca monedă de schimb.

Un înger fugi cu bătăi de aripi, scârbit de atâta murdărie.

Calm, Franck Capistrano îşi luă un trabuc dintr-un etui de piele şi apoi un briceag cu două lame Zippo şi ghilotină. Cu enormă plăcere marele Don Raymond, îl sfătui pe Malko:

— Mâncaţi căci se răceşte.

Dată fiind calitatea a ceea ce era în farfurie, asta nu avea mare importanţă. Un chelner se apropie purtând cu religiozitate o sticlă şi se aplecă spre Special Advisorul Casei Albe.

— Chateau-Latour 1982, anunţă el, plin de gravitate.

Franck Capistrano gustă şi faţa i se lumină.

— Minunat!

Văzând expresia crispată a feţei lui Malko, el scoase un plic pe care i-l dădu acestuia, spunând:

— Am o surpriză pentru dumneavoastră.

Malko deschise plicul. El conţinea un cec de un milion de dolari tras asupra Chase Manhattan din contul domnului Hormouz Lak, la ordinul lui Malko Linge.

— Noi i-am făcut cunoscut domnului Lak că dumneavoastră aţi lămurit misterul morţii soţiei sale, îi explică Franck Capistrano. El a vrut cu orice preţ să se ţină de cuvânt. Eu cred că dumneavoastră meritaţi cu prisosinţă aceşti bani.

Malko privi cecul. Evident era o surpriză minunată, căci aceşti bani i-ar permite să facă ceva pentru întinerirea castelului său de la Liezen. Vinul era de asemenea, excelent.

— Îmi dau seama ce simţiţi, spuse Franck Capistrano. Vă înţeleg, dar să ştiţi că aţi adus un sprijin păcii.

În mod cert, acesta era adevărul. Malko rămase tăcut. O dată în plus, el îşi murdărise mâinile. Bău un pic de Chateau-Latour. Vinul deşi minunat, păru să-i lase în gură un gust amar.

Sfârşit

Era 19 octombrie, negocierile de la Wye Plantation intraseră deja în a cincea zi. Urma sabbatul și ceilalți protagoniști între care Bill Clinton avea multe de făcut. Până-n prezent Benyamin Netanyahu nu cedase nimic palestinienilor susținuți de americani. Dacă Ariel Gur n-ar telefona la Casa Albă ce s-ar întâmpla? CIA ar preveni FBI-ul care în mod foarte sigur l-ar aresta pe Jonathan Wise și pe soția acestuia. Oare în cinci zile afacerea ar avea timp să explodeze? Din păcate, Ariel Gur era incapabil să răspundă la această problemă. Casa Albă însă, n-ar ezita să organizeze o conferință de presă cu toți jurnaliștii prieteni și să transforme scandalul într-o afacere de stat. În orice caz, era o decizie pe care n-o puteai lua singur. Numai Rafael Gal în legătură permanentă cu primul ministru puteau hotărî.

Ariel Gur mai dispunea de câteva ore. Cu hotărâre, el formă numărul de la Ierusalim al lui Rafael Gal, pe linia protejată, sperând ca aceasta să fie întradevăr protejată. Minunata istorie a „sursei Yahalom" se transforma într-un abominabil coșmar...

PREȚ **10 000 Lei** ISBN 973-9138-85-3